

A romantic couple in a garden. The man, on the left, is wearing a dark suit jacket over a light-colored vest and a white shirt with a bow tie. He is leaning towards the woman on the right, who is wearing a long, flowing pink dress with a floral pattern. They are about to kiss. The background is a lush garden with green foliage and many pink roses.

Craiul pe care îl
iubesc

SHANA
GALEN

SERIA „PUȘTII DIN COVENT GARDEN“

Gideon Harrow și-a petrecut întreaga viață în subteranele Londrei, iar acum vrea să-și schimbe destinul. Hoț vestit și escroc niciodată dovedit, își face planuri să mai dea o ultimă spargere, după care să se retragă. Dar lucrurile nu se potrivesc nicicum după gustul lui, așa că ajunge la mâna uneia dintre cele mai bine păzite domnișoare din înalta societate: Lady Susanna Derring.

Susanna a fost mereu o membră a clasei nobiliare, sub papucul unei mame exigente, și nu-și dorește decât să evadeze din închisoarea ei de aur. Când se trezește cu un crai fermecător la picioare (literalmente!), se bucură de ocazia de a avea o aventură înainte de a se mărita cu vreun domn plicticos. Dar când se avântă în lumea despre care nu știe nimic, constată cu uimire că nimic și nimeni, nici măcar Gideon, nu sunt ce par a fi.

Shana Galen a fost nominalizată de trei ori la premiile Rita și este autoarea a numeroase bestselleruri. Poveștile ei de dragoste din vremea Regenței farmecă prin dialogurile spumoase și aventurile interesante ale personajelor principale.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7829-4

9 786063 378294

SHANA GALEN

Craiul pe care îl iubesc

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București

Capitolul 1

– Stai dreaptă, îi şuieră printre dinţi contesa văduvă de Dane fiicei sale înainte să se întoarcă spre gazda lor, căreia îi zâmbi rigid în timp ce aceasta continua să pălăvrăgească despre moda bonetelor din acest sezon.

Lady Susanna îşi îndreptă spatele pe scaunul incomod. Se topea în căldura despre care toate doamnele observaseră că era neobişnuit de mare pentru luna iunie. Susanna flutură din evantai şi încercă să participe la discuţie, dar nu-i păsa de pălării. Nu-i păsa de petrecerile în grădină. Nu voia să-şi găsească un soţ. Dacă mama ar fi auzit-o spunând că vânătoarea unui soţ nu era interesul ei principal, ar fi încuiat-o pe Susanna zile întregi în camera ei.

Pe Susanna nu o deranja atât de mult pe cât credea mama ei să fie încuiată în cameră. În camera ei se putea cufunda în desenat. Putea scoate creioane sau acuarele şi să deseneze până când o durerea mâna. Prefera de mii de ori să deseneze decât să-şi petreacă ore întregi brodând în salon, ascultând discursurile mamei despre maniere şi etichetă.

Susanna nu avea nevoie să i se spună cum să se comporte. Fusesse crescută să fie o tânără perfect educată. Era fiica unui conte. Ştia ce se aştepta de la ea.

În primul rând: trebuia să se mărite bine.

În al doilea rând: trebuia să fie absolut tot timpul manierată.

În al treilea rând: trebuia să fie educată, frumoasă, elegantă şi spirituală.

Ultima aşteptare era chiar intimidantă.

Susanna îşi petrecuse douăzeci de ani jucând rolul fiicei perfecte a unui conte. Nu prea avusese de ales. Dacă se răzvrătea câtuşi de puţin, mama o punea la locul ei. În momentul acesta, Susanna îşi dorea ca locul ei să fie oriunde altundeva decât aici. Empatiza cu desenele ei nereuşite, simţindu-se de parcă ea ar fi fost aruncată

în șemineu și mistuită de flăcări. Ardea încet, chinuitor, încercând să mai ia o ultimă gură de aer.

Nu vedea nimeni că îi murea spiritul? În jurul ei, doamnele zâmbeau, râdeau și beau ceai. Susanna nu avea să mai reziste prea mult timp.

Și nimănui nu-i păsa.

Doamnele din înalta societate erau mult prea preocupate de ele însele – despre ce vorbeau acum? Articole de mercerie? – ca să observe că se sufoca sub presiunea căldurii, a nenumăratelor cești de ceai, a politeții impersonale din râsetele doamnelor și a discuțiilor interminabile despre nasturi.

Dacă ar fi trebuit să-și deseneze viața, ar fi desenat o linie orizontală către infinit.

Susanna își înăbuși țipătul care creștea în interiorul ei, temându-se că, pentru prima dată, ar fi ajuns să urle cu voce tare, în loc să o facă în tăcere, la nesfârșit. Înainte să apuce să se gândească de două ori la ceea ce plănuise, se ridică în picioare. Se clătină, tremurând de teamă și incertitudine, dar trebuia să scape de acolo, ca să nu înnebunească în tăcere.

Lady Dane îi aruncă o privire la fel de tăioasă precum un cuțit.

– Stai jos, Susanna.

– Mă... mă scuzați, murmură Susanna.

– Ce faci?

Susanna șovăi sub intensitatea privirilor celor șase femei din cercul lor. Nu crezuse că era posibil să se simtă mai copleșită de atât, dar privirile reci ale celorlalte femei o făcură să-și încline spatele.

– Mă scuzați, trebuie să găsesc...

– Of, termină cu bâlbâiala. Atunci când dădea ordine, Lady Dane suna ca un câine care latră. Știi că nu suport când te bâlbâi.

– Îmi pare rău. Trebuie să...

– Du-te, draga mea, spuse gazda lor. Unul dintre lachei îți va arăta drumul.

Momentul de libertate al Susannei fu scurt. Nici nu apucase să se îndepărteze de scaun, când mama ei se ridică să meargă după ea. Susanna își înăbuși un plânset. Chiar nu avea nici o scăpare.

– Chiar nu poți aștepta măcar să terminăm conversația? se plânse Lady Dane, de parcă nevoile fiziologice ale Susannei erau cel mai incomod lucru din lume.

– Îmi pare rău, mamă.

– De ce nu rămâi, Dorothea? întrebă marchiza. Sunt sigură că Lady Susanna poate găsi singură drumul spre toaletă.

Susanna se uită la mama ei. Pe dinăuntru tremura precum insectele pe care frații ei le prindeau cu ace în colecțiile lor. Era sigură că Lady Dane avea să o sfideze pe marchiză. Nu ar lăsa-o niciodată pe fiica ei cea dezamăgitoare să-i scape din priviri.

Susanna mai avea o urmă de speranță. Căsătoria scandalosă a fratelui ei din urmă cu câteva săptămâni micșorase considerabil numărul invitațiilor pe care le primea familia Dane. Familia nu era tocmai evitată, dar își petreceau mai multe nopți acasă decât ar fi trebuit pentru fiica debutantă a unui conte.

Nu că pe ea ar fi deranjat-o.

Mama o bătu ușor pe braț, ascunzând ciupitura dureroasă cu un semn de afecțiune.

– Să nu pierzi vremea.

Susanna nu avea nevoie să fie eliberată de două ori. Practic fugi spre casă.

– E complet în siguranță aici, se auzi vocea marchizei peste per-luză. Înțeleg de ce stai cu ochii pe ea ca un vultur. Trebuie să se mărite bine, și nici să nu întârzie prea mult.

Cu cât reușea să scape mai repede de această petrecere în grădină, cu atât mai bine. Fiecare grup de femei pe lângă care trecea îi arunca zâmbete fățarnice înainte să-și ridice evantaiele și să înceapă să șușotească. Câteodată nici măcar nu erau șoapte.

– Dane a introdus un proiect de lege pentru a înființa o forță de poliție centrală! Ce mai urmează? Jandarmi?

Încă vreo câțiva pași.

– Am auzit că fratele ei a deschis o cantină.

Aproape ajunsese.

– St. Giles! Îți poți imagina?

Susanna se strecură în întunericul rece al casei și se sprijini de perete. Închise ochii și își șterse lacrimile dureroase. Inspiră, expiră. Eliberată de șoaptele care nu erau chiar șoapte, de privirile insistente și, mai ales, de mama ei, se gârbovi plină de revoltă.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

Își încordă spinarea și deschise ochii. Un lacheu o privea cu un zâmbet confuz. Susanna își imagina că nu se întâmpla foarte des ca o domnișoară să fugă de la petrecerile din grădina marchizei și să se prăbușească de ușurare.

– Toaleta femeilor. Îmi puteți spune unde este?

– Pe aici, Lady Susanna.

Îl urmă prin camerele frumos mobilate, dar reci și impersonale, până când ajunseră într-o cameră mică, plină cu plante, câteva scaune și două oglinjoare cu suport, un urcior cu apă proaspătă, un lighean și paravane pentru intimitate. Susanna păși înăuntru și închise ușa. În sfârșit era singură. Își îndreptă rochia albă de muselină cu betelie albastră în talie. Pălăria ei avea funde care se asortau. Și-ar fi dat-o jos, dacă nu ar fi fost atât de complicat să o prindă înapoi. La lighean, puse apă în castron și își umezi fața. Privindu-se în oglindă, văzu că avea obrajii îmbujorați și că ochii căprui îi străluceau mult prea mult. Avea culoarea tipică a unei persoane cu părul blond-roșiatic, iar pielea ei albă se înroșea mult prea ușor.

În oglindă, văzu ceva mișcându-se, și o femeie cu o pălărie mare, decorată cu pene, ieși de după paravan. I se strânse inima.

Se rugă ca femeia să se întoarcă repede la petrecere și să o lase pe Susanna cu singurătatea ei. Paravanele ofereau o protecție bine-venită.

– Ești Lady Susanna, nu-i așa?

Nu avea unde să se ascundă. Dorința de a se ghemui și de a se prăbuși la podea aproape o copleși, dar era fiica unui conte. Își îndreptă umerii.

– Da, sunt. Îmi pare rău. Nu cred că am făcut cunoștință.

Femeia își aranjă coafura perfectă care era îndesată cu grijă sub pălărie și își turnă apă din urcior ca să se spele pe mâini.

– Sunt Lady Winthorpe.

– A!

Chipul contesei se luminează cu amuzament.

– Înțeleg că ai auzit de mine. Nu-ți face griji. Toți copiii mei sunt căsătoriți. Se aplecă și rânji din dinți în oglindă pentru a-i analiza cu atenție. Nu-ți pot spune ce ușurare este să nu trebuiască să-i împing spre orice bărbat sau femeie cu titlu nobiliar din oraș. Îmi imaginez că mama ta este la capătul puterilor.

Susanna simți cum chipul îi ia foc, iar obrații i se înroșiră într-un mod care nu o avantaja deloc. Căsătoria lui Dane fusese cu adevărat scandalosă și, din cauza aceasta, nimeni nu vorbea cu ea despre asta.

— Eu..., își simțea limba amorțită și grea.

— Ce l-a apucat pe conte? întrebă contesa, aranjându-și penele albe și galbene ale pălăriei care se asortau cu rochia. De ce s-ar căsători cu o persoană atât de nepotrivită?

Contesa se întoarse și se uită direct la Susanna.

— Lady Elizabeth este fiica marchizului de Lyndon.

O spusese atât de des încât devenise un refren.

Contesa își deschise evantaiul și începu să-l fluture. Pe el era pictat un păun cu penele întinse.

— Lady Elizabeth a fost crescută în mahala ca o hoată. Nici măcar faptul că este fiica unui marchiz nu o poate salva.

Nu avea de gând să se facă mică. Se forță să-și mențină spațele drept.

— Fratele meu o iubește. Asta este suficient pentru mine.

— Iubire. Ce drăguț!

Contesa închise evantaiul și o bătu ușor cu el pe Susanna pe braț.

— Ce părere are mama ta despre această declarație de iubire?

— Eu...

Susanna nu avea nici o idee. Nu o auzise niciodată pe mama ei vorbind despre cuvântul iubire, deși critica deseori căsătoria nepotrivită a fiului ei celui mare.

— A fost îndrăgostită cândva. Ți-a spus vreodată asta?

Susanna nu îndrăzni să deschidă gura, de teamă că avea să se bâlbâie. Încă mai vorbeau despre contesa văduvă de Dane? Sigur nu fusese niciodată îndrăgostită. Mama ei nu știa semnificația acelui cuvânt. Dar poate Lady Winthorpe vorbea despre tatăl Susannei care murise. Nici el nu-și copleșise copiii cu afecțiune, mai ales pe ea. Dar poate contesa confunda căsătoria contelui cu una din dragoste.

— Tatăl meu și mama mea...

Contesa flutură evantaiul, abia ratând să n-o lovească pe Susanna în bărbie.

— Nu mă refer la căsătoria mamei tale. Îmi imaginez că s-a căsătorit cu el pentru titlu și avere. Mama ta nu e proastă. Dar au existat zile, în tinerețea noastră, când am crezut că va alege un alt drum. Ochii albaștri ai femeii deveniseră atât de neclari încât păreau gri. Un iubit tânăr și atrăgător. Picnicuri în Hyde Park. Nopti în Grădinile Vauxhall. Nopti lungi și întunecate.

Îi făcu cu ochiul Susannei, iar aceasta tresări șocată.

Aluzia... sau era o insinuare... sau un indiciu...?

Nu o putea crede pe contesă.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Nu, văd că nu înțelegeți. În orice caz, mama ta a făcut o alegere.

Femeia miji ochii, care erau din nou albaștri. Contesa o privea cu atâta intensitate, încât Susanna făcu un pas înapoi. Contesa își lovi ușor bărbia cu evantaiul.

— Mă întreb...

Susanna își ținu respirația și se aplecă în față pentru a auzi fiecare silabă. Degeaba. Femeia nu mai continuă. Liniștea interminabilă, împreună cu curiozitatea ei, o făcu pe Susanna să o îndemne pe Lady Winthorpe să continue.

— Vă întrebați?

De dincolo de ușă se auzeau voci care urcau și coborau, iar Susanna oftă ușor, în semn de protest. Ușa se deschise și apărură două femei care vorbeau în șoaptă. După o privire către Susanna, se opriră din conversație. Se uitară una la alta, dispărură în spatele unui paravan și izbucniră în râs. Susanna lovi cu vârful pantofului covorul roz pal.

— Să ai o zi bună! îi spuse contesa, apoi deschise ușa și ieși în camera de muzică.

Susanna rămase pe loc, înconjurată de râsetele din spatele ei și întrebările care i se învârteau în minte precum particulele de praf. Nu ar fi trebuit să pună întrebări indiscrete, dar întotdeauna făcea ce trebuia. Atacă cu agresivitate covorul, lovind firele cu pantoful. Prinse mânerul ușii înainte ca aceasta să apuce să se închidă. Contesa se întoarse când Susanna apăru în spatele ei, iar Susanna profită de avantajul provocat de surprinderea femeii.

— Nu mă pot abține, doamnă. Ce vă întrebați?

– Cred că ar fi mai bine să nu răspund la această întrebare. Vorbea încet, accentuând fiecare cuvânt. Cântărind fiecare silabă înainte să o rostească. Mama ta nu ar fi încântată.

Și zări din nou privirea aceea, privirea plină de milă pe care oamenii i-o aruncă unei insecte prinsă cu ace.

– Dar te văd, Lady Susanna, cu părul și nasul acela și mă întreb. Traversă camera de muzică. Chiar mă întreb.

Susanna își atinse părul și nasul. Ce era cu ele? Contesa încerca să o deruteze intenționat?

Susanna se prăbuși pe scaunul de la pian. Își folosisese ultima urmă de curaj încercând, fără succes, să obțină informații. În momentul acesta, curajul nu mai conta. Nu era o opțiune să o urmărească pe contesă, căci asta ar fi însemnat să se întoarcă la petrecere.

Și nici nu voia să meargă înapoi la toaletă.

Se îndreptă către o harpă și ciupi una dintre corzi, simțind vibrația puternică a firelor groase prin mânășă. Întotdeauna vrusese să cânte la harpă, dar mama ei nu-i permisesese să învețe. I se părea indecent să stea cu instrumentul între picioare. Susanna mai ciupi o coardă, bucurându-se de sunetul ușor și diafan.

Ce vrusese să spună contesa de Winthorpe despre faptul că mama ei fusese îndrăgostită? Oare mama ei se îndrăgostise de un bărbat înainte să-l cunoască pe tatăl Susannei? Un bărbat pe care îl cunoscuse în Hyde Park... nu, nu în Hyde Park. Hyde Park era un loc la modă, un loc în care să observi și să fii observat. Briza și soarele din Hyde Park izgoneau orice scandal.

Dar grădinile întunecate și senzuale de la Vauxhall...

Susanna nu fusese niciodată acolo. Mama ei nu îi permisesese acest lucru. Frații ei le vizitaseră cu siguranță, dar Susanna nu avea libertatea lor.

Ar trebui să o întrebe pe mama ce vrusese să spună Lady Winthorpe. Reacția i-ar putea oferi un indiciu. Bineînțeles, mama i-ar fi putut spune și că nu era problema ei, dar Susanna avea douăzeci de ani acum și cu siguranță avea să se mărite în următorul an. Poate Lady Dane avea să se bucure de ocazia de a împărtăși poveștile despre zilele ei ca tânără debutantă.

Susanna aproape izbucni în râs. Mama ei nu se bucura de nimic altceva decât să-i ceară Susannei să stea nemișcată și să-și țină

spatele drept. Poate o putea ruga pe noua ei soră să o ducă. Marlowe îi promisese Susannei o aventură ca pedeapsă pentru că pierduse un pariu. Susannei i-ar fi plăcut la nebunie o aventură.

Bineînțeles, mama ei nu avea să permită niciodată asta. Fetele cuviincioase nu fugeau să trăiască aventuri. Câteodată, Susanna era sătulă să se poarte cuviincios.

Ușa camerei de muzică se deschise și intra Lady Litton, închizând-o repede în urma ei. Era cu câțiva ani mai mare decât Susanna și se logodise după primul sezon londonez. Deja îi dăruise vicontelui cu care se căsătorise doi copii sănătoși.

Susanna se ridică, iar vicontesa, simțind mișcarea, se întoarse.

– A, tu erai, spuse făcând un gest disprețuitor din mână. Fugi înapoi la mama ta. Se așteaptă să râzi la vorbele ei de duh.

– Mama mea nu spune vorbe de duh.

Era evident că femeia nu o cunoștea pe Lady Dane. Și era și mai evident că Susanna făcuse o greșală când vorbise cu voce tare. Lady Litton își încruntă sprâncenele întunecate și își țuguie buzele și mai tare.

– Nu asta voiam să spun.

Nu. Voia să o convingă pe Susanna să fugă. Fără îndoială, Lady Litton avea o întâlnire cu un prieten sau un amant în această cameră, deși Susanna nu știa cine din moment ce aceasta era o petrecere în grădină pentru femei. Pentru o clipă, Susanna își dori să fi fugit pur și simplu.

Dar apoi ceva o făcu să-și îndrepte umerii. Poate gândul unei aventuri. Poate era încă prizonieră în fantezia de la Vauxhall, încă își imagina că poate fi altcineva în timpul acelor plimbări întunecate.

Cineva curajos, interesant și atrăgător.

– De ce nu fugi tu înapoi la mama ta? întrebă Susanna, surprinsă când cuvintele din gândurile ei îi ieșiră pe gură. Momentan, eu folosesc această cameră.

– Atunci folosește alta.

Lady Litton se apropie, ținând umbrela de soare în fața ei, ca pe o armă. Susanna simți cum picioarele i se pregăteau să fugă spre ușă, dar rămase nemișcată, deși tremura pe dinăuntru.

– Tu să folosești alta.

Lady Litton făcu ochii mari. Apoi zâmbi, un zâmbet foarte meschin.

– A, înțeleg. Noua ta soră te influențează. Spune-mi, Lady Susanna, ce urmează? O să furi din buzunare și o să-ți ridici fustele pentru orice bărbat pe o alee întunecată?

Brațul Susannei se ridică fără permisiunea ei, iar palma făcu contact zgomotos cu obrazul lui Lady Litton. Pe chipul palid al vicontesei apărură o pată roșie, iar ea își duse mâna la semnul ofensator și îi aruncă o privire șocată și oripilată.

Susanna se gândea că și ea avea probabil aceeași privire. Ce făcuse?

Dacă afla mama ei?

Deschise gura să-și ceară scuze, dar Lady Litton începu să țipe înainte ca Susanna să aibă ocazia să o facă.

– Nenorocito! Uite ce-ai făcut!

Susanna o privea uimită, în tăcere, în timp ce lui Lady Litton i se prelinse o lacrimă pe obraz.

– Dacă vrei camera, ia-o.

Vicontesa plecă cu pași apăsați, cu fustele fluturând și foșnind, cu mâna încă la pielea înroșită.

Susanna se uită după ea până când ușa se trânti și apoi se uită la mâna ei, care încă o ustura de la forța cu care o lovise.

Poate că nu era o lașă atât de mare pe cât credea.

Și poate acum era momentul perfect pentru o aventură.

Gideon stătea în mijlocul Galeriei de Aur din catedrala St. Paul. Întreaga Londră se întindea în fața lui. Soarele apunea peste fluviul Tamisa, împânzit de bărci de toate formele și mărimile. Pădurea de catarge răsărea din apa involburată precum crengile uscate ale copacilor în mijlocul iernii. În spatele lor, clădirile acoperite de funingine erau înghesuite, parcă îngrămădite de teamă. Era o zi caldă, iar străzile erau pline de oameni grăbiți, care își făceau loc înghiontind mulțimea. Negustorii își împingeau căruțele, copiii alergau după câini, iar caii trăgeau trăsuri șubrede. Câteodată zgomotul străzilor îl surzea.

Deasupra, la înălțime, domnea o tăcere încântătoare. Vântul îi vuia în urechi și îi răvășea părul.

– M-aș putea obișnui cu o priveliște ca asta, spus Gideon și își întinse brațele, precum un rege care își privea regatul. Inspiră

profund, pentru efect, pentru că aerul de aici de sus nu era cu mult mai curat decât cel de jos. Să miros aerul proaspăt. Să simt vântul în păr. Asta e viața adevărată.

Dar chiar și aici sus nu găsea decât o evadare temporară din lumea de dedesubt.

Beezle stătea în spatele lui, cu privirea la fel de întunecată ca mizeria de sub unghii.

– Dacă faci ce trebuie, poți să ai viața pe care ți-o dorești, spuse Beezle încet.

După moartea lui Satin, Beezle era acum cel mai important escroc din gașca Puștilor din Covent Garden. Gideon încercase să se îndepărteze de gașcă de atunci, dar vechile obiceiuri dispar greu. Asta, iar în plus, Beezle nu era dispus să-și lase unul dintre cei mai buni escroci să plece.

Gideon abandonează fără tragere de inimă cerul violet și portocaliu al Londrei.

– Fur colierul și nu mai trebuie să-ți văd niciodată mutra urâtă?

– Și eu care credeam că te interesează banii. O sută de monede de aur te vor face la fel de bogat ca un domn din înalta societate.

– Colierul valorează de o sută de ori mai mult de atât.

– Colierul e al meu și eu am ales să te las să iei parte la joc. Vâslim în aceeași barcă, Gideon?

Nu voia să vâslească în barca lui Beezle. La naiba, nici măcar nu voia să fie în același ocean ca escrocul-șef, dar asta era șansa lui. Banii pe care i-ar câștiga de la treaba asta i-ar permite să scape de viața de escroc. I-ar permite să fie propriul stăpân, să înceapă o altă viață, într-un loc nou, cu un nume nou. Să fie oricine voia.

Nu avea cum să iasă din Londra înainte să-și umple buzunarele. Avea nevoie de guinee ca să o ia de la capăt, și aici intervenea Beezle.

Gideon se legănă pe călcâie, imitând filfizonii care aveau tot timpul și banii din lume.

Beezle așteaptă. Încă avea privirea plecată, dar Gideon ar fi pariat un șiling, dacă l-ar fi avut, că era iritat pentru că trebuia să aștepte. El și Beezle aveau cam aceeași înălțime și amândoi erau brunetți. Acolo se terminau asemănările dintre ei. Beezle avea o față ascuțită, precum o pasăre, și avea mereu o expresie malițioasă pe chip.

Lui Gideon îi plăcea să se gândească la el însuși ca la o ciudățenie. Nu dorea răul nimănui și era, de cele mai multe ori, un om blând.

Gideon întinse mâna, oferindu-i-o diavolului.

Beezle o cuprinse cu degete de gheață, iar Gideon se încordă dezgustat.

– Hai să rezolvăm treaba, spuse Gideon.

După asta îi fu ușor să ajungă acasă la Mama Cummings pe George Street, la numărul 6. Mama Cummings închiria camere pentru doar un șiling, dar era o casă de toleranță, pe cât era și o fațadă pentru contrabandă cu bunuri furate. Tactica prostituatelor era să atragă bărbații în pat, cu cât erau mai beți, cu atât mai bine, apoi să le fure bunurile și să fugă. După care toată lumea din casă pretindea că nu auzise de prostituata care îi șterpelise lucrurile. La un moment dat, Mama Cummings sigur voia să le vândă. Dacă era cineva care deținea bunuri de valoare în St. Giles, aceea era Mama Cummings.

Mama Cummings avea zeci de ascunzători pentru bunurile pe care le obținea. Gideon le văzuse sau auzise de majoritatea, pentru că vânduse de o sută de ori lucruri prin intermediul ei înainte să se alăture Puștilor din Covent Garden. Treaba lui Gideon era să afle unde era ascuns colierul, să-l șterpelească și să i-l dea lui Beezle. Beezle avea să-l vândă la rândul lui și să-i dea lui Gideon o sută de guinee.

O sută de monede de aur erau mai mulți bani decât își putea imagina Gideon vreodată, dar nu voia să se gândească la bani înainte să termine treaba. Avea să fie un hoț într-o casă plină de hoți. Nu-și putea permite să fie distras.

Gândind la fel, Beezle și Gideon se opriră în fața unui magazin de gin, chiar peste drum de numărul 6. Nimeni nu-i băgă în seamă în timp ce priviră cu atenție cine venea și cine pleca de la Mama Cummings. Un val constant de bărbați intrau și ieșeau. Gideon nu avea cum să fie invizibil acolo.

– Vii? îl întreabă Gideon după ce trecu un sfert de oră.

Beezle nu-și luă ochii mici de la ușa de pe cealaltă parte a străzii.

– O să aștept aici livrarea.

Gideon se bazase pe asta. Ridică nepăsător din umeri.

– Cum vrei.

Începu să se îndepărteze, dar Beezle îl apucă de umăr cu degetele lui grele și osoase.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să mă tragi pe sfoară, Gideon. Racer și Stub stau de șase în spate. Ia colierul; adu-mi-l. Dacă te gândești chiar și pentru o clipă să-l păstrezi pentru tine, o să te distrug chiar eu.

Gideon își întinse brațele, prefăcându-se indignat.

– Să păstrez colierul pentru mine? De ce aș face asta?

Beezle îl strânsese de umăr până îi provocă durere.

Gideon își duse mâna la inimă.

– Nu ai încredere în mine. Asta doare, Beezle. Făcu un semn în dreptul inimii. Chiar aici.

Beezle își relaxă strânsoarea, dar privirea lui era la fel de mortală. Lui Gideon îi era dor de Satin. Bătrânul escroc-șef era iute la mânie, dar zâmbea la fel de repede. Gideon reușea de obicei să-l facă să râdă.

– Adu colierul, spuse Beezle.

– Muncă, muncă, muncă. Gideon își roti umărul, dând la o parte mâna lui Beezle. Vin imediat.

– Așa să faci.

Interiorul casei Mamei Cummings arăta la fel cum își aducea aminte Gideon. Scările ponosite duceau către salon, unde prostituatele îmbătau bărbații cu gin, apoi îi convingeau să meargă în cel mai apropiat dormitor. Camere de închiriat erau la etajul al doilea, iar la parter se lua masa și se făceau afaceri. Mama Cummings era rareori acasă după ora două după-amiaza, așa că dacă un escroc voia să vândă ceva, știa că trebuie să vină dimineața.

Mai era mult până dimineață, așa că Gideon avea destul timp să caute.

O femeie grasă, cu fața roșie și articulațiile degetelor pline de vânătași îi făcu semn către scări.

– Toate camerele sunt închiriate, dar du-te sus și găsește o fătucă frumoasă care să te distreze.

Mama Cummings nu era proastă. Avea un paznic la primul etaj. Gideon se bazase pe existența a cel puțin unei santinele. Trecu prin salon, scăpând de prostituatele care încercau să-l convingă să se așeze sau să bea. Într-un final, se strecură prin spate și trecu pe

lângă camerele închise până ajunse la scările servitorilor. Închise ușa în urma lui și începu să coboare, dar dădu peste o tânără prostituată care stătea pe o treaptă cu o sticlă de Blue Ruin.

Aceasta se uită la el cu ochi roșii, încetoșați.

– Șșșt. Nu mă spune.

– E secretul nostru.

Gideon își duse un deget la buze. Trecu pe lângă ea și deschise ușa de la primul etaj, trăgând cu ochiul afară. Intrarea era la câțiva metri distanță, unde femeia care stătea de pază țipa la un tânăr. Biblioteca Mamei Cummings, dacă se putea numi astfel o cameră fără cărți, se afla vizavi de el. Biblioteca era cel mai probabil loc în care era ascuns colierul.

Gideon traversă coridorul și ridică zăvorul de la ușa bibliotecii.

Ușa nu se deschise.

Înjură printre dinți și, aruncând o privire către femeia care păzea, scoase din buzunarul hainei șperaclul. Cu mișcări lente și stabile, datorate anilor de practică, băgă unealta în încuietoare și o răsuci până când se fixă pe poziție. Privirea lui rămase ațintită asupra femeii. Dacă îl vedea, era un om mort.

Intră un grup de bărbați, dar se uitau spre scări, gândindu-se la ce îi aștepta. Nu aveau nici un motiv să observe un bărbat care stătea în dreptul unei uși, lângă scările servitorilor.

Își răsuci încheietura și auzi cum se deschide încuietoarea. Pentru el sunetul păru asurzitor, dar câinele de pază nu se întoarse. Retrase șperaclul, îl băgă înapoi în buzunarul hainei, răsuci mânerul și se strecură în biblioteca întunecată.

Gideon se duse spre una dintre ferestre și aruncă pe jos câteva rochii care o acopereau, lăsând să intre mai multă lumină. Fu întâmpinat de o sumedenie de comori aruncate la nimereală. O eșarfă de mătase era așezată pe masă, lângă resturi de brânză și șuncă. Mânere de alamă și obloane împărțeau spațiul cu un morman de jupe, pălării și pantofi. Într-un colț, măcăi o rață. Îndesate în spațele coliviei în care se afla animalul erau oale și găleți de cărbuni. Gideon analiză obiectele mai mari, observând scrinul înalt din colț. Se duse repede la el, deschizând sertarele și pipăind în interior: plumb, sticle, o oglindă, perii... nici o bijuterie.

Încercă un alt sertar, apoi altul, până le verifică pe toate. Poate ținea colierul în altă parte. În salon? În sufragerie? Putea fi oriunde, dar aceasta era singura cameră în care nu mai văzuse intrând pe nimeni altcineva în afară de Mama Cummings. Dacă colierul era aici, sigur era în bibliotecă. Un colier atât de valoros, oare l-ar fi lăsat aici? Se știa că Mama Cummings nu locuia pe George Street la numărul 6. Poate luase colierul acasă să-l țină în siguranță până găsea un cumpărător.

Gideon se uită din nou prin cameră, căutând o ascunzătoare, un loc pe care nu-l observase. Colierul trebuia să fie aici. Dacă nu era, viitorul lui era pierdut precum o broșură în flăcări.

Nu putea permite să se întâmple asta. Nu-și putea petrece tot restul vieții furând din buzunare și spărgând case. Voia să scape.

Se sprijini de șemineul rece și își bătu palmele de coapse în timp ce studie fiecare colț al camerei. Sigur era ceva ce nu vedea. De ce nu găsisese nici o bijuterie? Nici un inel, nici măcar un cercel. Lovi cu piciorul în spate, atingând grătarul din șemineu și își trase gheata înainte să fie acoperită de cenușă. Dar când se uită în jos nu văzu cenușă.

Se ghemui și își trecu degetele peste grătar.

Rece ca gheața.

Nici urmă de lemne sau cărbuni în șemineu. Asta era interesant. Casele acestea erau răcoroase chiar și vara. Cu siguranță Mama Cummings ar fi vrut un foc cald atunci când făcea inventarul comorilor. Gideon își dori să fi avut o lumânare, dar ochii îi erau atât de obișnuiți cu întunericul încât putea vedea aproape la fel de bine și fără. Se întinse pe spate și își strecură umerii în șemineu, mișcându-se până îi încăpură. Apoi întinse mâna și pipăi pietrele hornului. Începură să-i cadă pe față bucăți de funingine și cenușă, dar le ignoră în timp ce continua să exploreze cu degete îndemânate.

Cărămidă, cărămidă, cărămidă, gaură.

Gideon rânji triumfător și își vârî mâna în gaură. Cuprinse săculețul de catifea și îl trase afară. Își scoase umerii din șemineu și desfăcu săculețul. Înăuntru, câteva inele zornăiră, iar un ceas elegant indica trecerea minutelor.

Ba chiar mai bine, ceva strălucea și licărea. Gideon trase în sus colierul cu diamante și smaralde. Fluieră ușor pentru sine.

— Craiul pe care îl iubesc —

— Aici erai, murmură el.

Băgă săculețul în buzunar și se ridică. Acum nu mai trebuia decât să traverseze camera, să deschidă ușa și să scape.

Se auzi zgomot de pași, iar mânerul ușii zornăi.

Capitolul 2

Gideon înjură. Folosise șperaclul să deschidă ușa. De ce naiba n-o încuiase la loc?

Avea două opțiuni: să se ascundă și să fie găsit sau să nu se ascundă și să fie găsit.

Pipăi săculețul de catifea, încă ascuns în buzunarul hainei. Ușa se deschise cu un scârțâit.

– Ți-a luat ceva să ajungi aici, spuse Gideon, cu mâinile în șolduri. Începusem să cred că n-o să mai apari.

Bărbatul și femeia din pragul ușii se priviră nedumeriți. Asta era mai bine decât să încerce să-l omoare, așa că Gideon continuă să vorbească.

– Ai idee cât e de târziu? Nici Gideon nu știa, dar suna bine. Te aștept de o oră.

Într-un final, femeia intră în cameră.

– Cine ești?

Gideon ridică o sprânceană, așa cum părea să le placă doamnelor. Perfecționase arta ridicării din sprâncene.

– Întrebarea este cine ești tu? Nimeni nu a menționat o ducesă frumoasă ca tine.

Femeia chicoti, iar Gideon consideră asta un semn bun. Se duse spre ea, îi ridică mâna și i-o sărută.

– Încântat să te cunosc. Eu sunt Gideon.

Femeia chicoti din nou.

– Alice.

Bărbatul care era cu ea, de fapt puțin mai mare decât un puști, îi trase mâna înapoi. Probabil avea dinainte un drept asupra ei. Gideon ar fi presupus că întrerupsese o întâlnire romantică, dar se îndoia că Mama Cummings ar fi permis așa ceva aici. Camerele de sus erau de închiriat. Toată lumea știa asta.

– Nu ar trebui să fii aici, îi zise tânărul.

Gideon se încruntă, cu o expresie confuză.

– Și atunci de ce mi-ai spus să ne întâlnim aici?

Poate că acum era momentul potrivit să se gândească la o cale de scăpare. Zări pe podea câteva ciocănele de alamă pentru ușă și se trase mai aproape de ele.

– Nu am făcut așa ceva.

– Mama Cummings nu lasă pe nimeni să intre aici, îi spusese Alice.

– Voi sunteți aici. Avea nevoie de un ciocănel. Doar de unul.

– Are încredere în noi.

– Înțeleg de ce. O privi teatral din cap până în picioare, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ciocănelele pentru ușă în tot acest timp. O curtezană frumoasă ca tine. Ți-e foame? Sete? De ce nu mergem afară să vorbim despre plan?

– Nu există nici un plan cu tine, răspunse băiatul. Crezi că sunt vreun idiot?

Lovi cu pumnul, dar Gideon se feri și apucă unul din ciocănele pentru ușă. Se ridică și îl nimeri pe tânăr în tâmplă. Băiatul căzu cu un urlet care sigur avea să atragă atenția. Gideon o luă din nou de mână pe Alice.

– Altădată, scumpă Alice.

Îi sărută degetele și fugi din cameră. Alergă spre ușă, ignorând-o pe femeia de pază care țipa la el să se oprească. Avea să-i zâmbească și să-i facă cu mâna după ce ieșea pe ușă.

Numai că trei bărbați scunzi, îndesați și grași ca niște găluște, coborâră scările cu pași apăsați și îi blocară ieșirea.

Gideon se opri alunecând și se duse înapoi pe unde venise. Din nefericire, băiatul pe care îl lovise în cap își revenise, iar acum venea după el, cu sângele șiroindu-i pe față de la tâmplă.

– Nu mă duc pe acolo, murmură Gideon pentru sine și alese singura variantă pe care o mai avea, ușa din dreapta. Mânerul se răsucii, iar Gideon fugi înăuntru, trântind ușa în nasul celor care îl urmăreau. Asta nu avea să-i țină departe prea mult timp, iar el se învârti în cerc, căutând o cale de scăpare. Singura ieșire pe care o văzu fu o fereastră. Fugi spre ea exact când se deschise ușa. Gideon deschise geamul și sări pe fereastră.

Nu aveau să-l prindă niciodată.

Alergă cât de repede putu, lăsând în urmă umbra casei și se opri brusc atunci când Racer și Stub apărură în fața lui.

– Gideon, spuse Racer și își încrucișă brațele la piept.

Gideon gâfâi și privi peste umăr.

– Unde te duci așa grăbit? vru Racer să știe.

– Nu încerci să-l tragi pe sfoară pe Beezle, nu-i așa? întrebă Stub.

– Eu? Nu. Plămânii îi ardeau și picioarele îi tremurau. Corpul părea să țipe: fugi. În jurul lui se auzea un vacarm de voci. Încercam să scap de... ei.

Făcu semn către găluștele care veneau dinspre casă. Când Racer și Stub se întoarseră să se uite, Gideon îi împinse și o luă la goană.

Trecu pe lângă casa de contrabandă unde Mama Cummings își ținea bunurile și ieși pe George Street. În spatele lui, Racer și Stub îl strigară pe Beezle. Racer era rapid, iar Gideon nu putea fugi mai repede decât el. Trebuia să-l facă să-i piardă urma. Cu asta în minte, Gideon o luă pe o alee, sărind peste o roabă stricată și atrăgând atenția unui câine care căuta ceva de mâncare. Probabil Gideon părea o masă mai bună decât cea pe care o găsisese, căci bestia mârâi la el și începu să-l alerge.

– Serios! spuse Gideon privind spre cer. Și un câine?

Cu potaia care îl mușca de picior, trecu un prag și trânti ușa peste animal, apoi urcă scările. I se părea că are picioare de plumb. Când ajunse pe acoperiș era extenuat și trebui să se aplece ca să-și recapete suflul. I se puseră cărcei la picioare și simți că era pe cale să se prăbușească.

Gâfâind, se uită peste margine și îl văzu pe Racer intrând în clădire. Beezle, Stub și escrocii de la Mama Cummings nu erau departe în urma lui. Trebuia să găsească un plan de scăpare. Undeva unde să nu-l găsească niciodată. Undeva unde să fie în siguranță.

Orașul era învăluit de ceață și fum de cărbuni. Spre sud, nenumăratele catarge ale bărcilor de pe râu păreau degete ascuțite care indicau cerul.

Schelete.

Nu pe acolo.

Spre est erau și mai multe mahalale, mai mulți bărbați care să-l urmărească. Vest... vest. Spre vest însemna Hyde Park, Piccadilly, Mayfair...

Gideon se strădui să-și mute picioarele obosite cu trei pași înapoi și își testă rezistența. Sări de pe acoperiș pe cea mai apropiată clădire, aterizând cu o bufnitură.

Acoperișul se înclină, iar el alunecă din ce în ce mai jos.

Fir-ar! Era un om mort.

Prinse o bucată de lemn care era slăbită și se tăie la mână. Rămase agățat, în timp ce sângele îi curgea în ochi. Ignorând durerea, își propti picioarele într-o fereastră de dedesubt.

La naiba! Geamul era prea gros ca să-l poată sparge, iar mâna îl durea atât de rău de parcă cineva l-ar fi însemnat cu un fier încins.

Apoi fereastra se deschise și o femeie se uită la el.

– Ce naiba se întâmplă?

Bună întrebare.

Un glonț lovi clădirea de lângă el.

O întrebare foarte bună.

Gideon se uită peste umăr. Oamenii Mamei Cummings erau strânși pe clădirea de unde sărise. Cu capetele laolaltă, priveau cum unul din ei încărca din nou pistolul.

– Asta e rău. Asta e foarte rău.

Gideon se uită în sus. Nu pe acolo. Se uită în jos spre fereastră și spre căderea deloc neînsemnată de dedesubt.

Nici una dintre variante nu era de dorit, dar dintre toate, să fie împușcat era cea mai puțin recomandabilă. Înjurând printre dinți, Gideon dădu drumul bucății de lemn și alunecă până ajunse cu picioarele pe pervazul geamului. Femeia intrase înapoi când se auzise a doua împușcătură, iar el se strecură înăuntru înainte ca glonțul să lovească locul în care fusese capul lui cu doar o clipă înainte.

– Hei!

Din siguranța camerei, dădu amenințător din pumni către bătauși.

Lovitura în cap îl luă pe nepregătite. Gideon se clătină în spate și închise ochii ca să nu mai simtă amețeala.

– Ieși afară! țipă femeia, pălmuindu-l.

Gideon ridică mâinile și trecu pe lângă ea.

– Arătați-mi ușa și ies imediat.

Încă evitând loviturile ei, se duse spre ușă, o deschise și ieși pe hol.

– Trebuie să fie o cale mai ușoară, murmură el în timp ce se chinua să stea în picioare și să coboare scările.

Ieși pe strada din fața clădirii, se opri să-și revină și o luă spre vest. Începu să alerge ușor, ignorându-și picioarele ca de plumb.

Avea timp mai târziu să-și analizeze rănilile. Intră pe o stradă lătu-
ralnică și se izbi de o siluetă înaltă, deșirată.

Beezle apăru în lumină.

– Te duci undeva?

Gideon se dădu înapoi, recăpătându-și echilibrul.

– Te căutam.

Își întinse mâinile cu un gest de supunere.

– Bineînțeles că mă căutai. Beezle întinse mâna. Dă-mi colierul.

Mâna lui era murdară și plină de cicatrici, la fel ca a lui Gideon. Unghiile lungi și ascuțite erau pline de mizerie pe dedesubt. În spatele lui, Stub și Racer strigară.

– Dă-mi-l acum și o să te omor rapid, zise Beezle.

– O ofertă generoasă, dar nu sunt pregătit să mor.

– Prea târziu.

Beezle se năpusti spre el, iar Gideon zări licărirea pumnalului lung și mortal pe care îl ținea. Își acoperi fața cu brațul și se ghemui din instinct. Mârâitul profund îl făcu să tresară.

Beezle privi peste umăr.

– Ce-a fost asta?

Potaia ieși din umbră în spatele lui Beezle. Își arăta colții, singu-
rul punct alb al siluetei lui negre.

– L-ai cunoscut pe prietenul meu Killer? întrebă Gideon.

Beezle lovi cu cuțitul și câinele sări la el. Gideon o luă la goană, fugind de frică și de emoție. Ieși de pe alee în mijlocul străzii și auzi mârâielile câinelui în spatele lui.

– Nu e cine știe ce masă, nu-i așa? strigă Gideon peste umăr.

Câinele lătră, iar Gideon își forță trupul la limită.

– Dacă vrei să mă mănânci va trebui să mă prinzi mai întâi!

– Ce cauți aici? întrebă văduva Lady Dane, ținând un felinar ridicat.

Susanna se întoarse dinspre biblioteca tatălui ei. Se uitase la cotoarele colecției de cărți în biblioteca întunecată. Nu se deranjase să aprindă un felinar sau să-l roage pe Crawford să aprindă focul în șemineu. Avea nevoie de liniștea întunericului.

Dar liniștea era trecătoare.

– Repet, ce cauți aici?

Susanna ridică din umeri.

– Nu ridică din umeri. Nu e feminin.

– Îmi pare rău. Voiam să aleg o carte să citesc.

Mama pufni și ridică felinarul mai sus, parcă vrând să vadă ce alesese Susanna.

– Și ai ales? Ai grijă să o aprob înainte.

Susanna își înfășură șalul mai strâns, tremurând în aerul rece din bibliotecă.

– Nu am ales una încă. Mă... mă gândeam la Dane. O, teren periculos! Trebuia să plece în grabă sau să riște să fie călcată în picioare. Miji ochii și insistă. Ai primit vreun mesaj de la Dane sau Marlowe?

Mama ei își duse o mână la frunte.

– Nu menționa numele acelei femei în fața mea. Din cauza ei nu am primit o invitație în seara aceasta. Lordul Braybrook găzduiește o serată muzicală, crezi că am fost invitate? Nu. Suntem aproape niște paria. Din cauza fratelui tău și a mezialianței lui.

– Nu suntem paria. Ar fi trebuit să tacă, dar așa nu ar fi aflu niciodată. Și ar fi trebuit să se refere la ea ca o lașă. Din nou. Nu suntem la fel de populare ca înainte, mamă, dar nu-l poți învinui pe Dane pentru că și-a urmat inima. O iubește pe Marlowe.

– Iubire. Mama ei își făcu vânt cu mâna acoperită de mânășă. Ce știi tu despre iubire? Cum rămâne cu obligația morală? Cu onoarea? Cum a putut să ne facă de râs căsătorindu-se cu o... o hoață de doi bani?

– Nu ai fost niciodată îndrăgostită, mamă? Susanna tresări la impertinența întrebării pe care o puse. De obicei evita să-i pună mamei ei chiar și cele mai simple întrebări, dar conversația cu Lady Winthorpe de la petrecerea din grădină o făcuse extrem de curioasă.

– Bineînțeles, izbucni mama ei. L-am iubit pe tatăl tău.

– Nu a mai fost niciodată altcineva?

Mama strânse din buze.

– De ce întrebi?

Susanna aproape ridică din umeri. Dar se opri la timp.

– Doar mă întrebam.

– Te întrebai? Mama ei veni mai aproape, aducând cu ea licărirea de lumină a felinarului. Nu ai ce să te întrebi despre mine. M-am căsătorit cu tatăl tău și am născut trei copii. Nu înțeleg de ce toți trei insistați să mă chinuiți acum.

– Ai fost vreodată la Grădinile Vauxhall? întrebă Susanna.
Era doar imaginația ei sau mama se albise la față?

– Bineînțeles. Dar s-a întâmplat acum mult timp. Grădinile s-au deteriorat de atunci. Nu sunt un loc sigur, e plin de desfrânați și curtezane.

– Vreau să merg.

– Nici nu se pune problema.

Tonul ei era autoritar. Nici măcar regina nu s-ar fi descurcat atât de bine.

– Mi-am făcut deja debutul în lume și este un loc la modă.

– Sub nici o formă, spuse mama ei, comportamentul ei mult mai vehement decât era cazul față de sugestia Susannei. Nu e un loc sigur. Hoți de buzunare și escroci de tot felul dau târcoale la Vauxhall. Nici Lambeth nu mai e sigur.

Susanna nu avea de gând să dea înapoi, mai ales după triumful în fața lui Lady Litton. Voia o aventură, iar Vauxhall era cel mai romantic și îndrăzneț loc la care se putea gândi. Dacă nu mergea acum, mama ei avea să o țină prizonieră în acest oraș pentru totdeauna. Chiar dacă se mărita, avea să fie prizonieră într-o altă închisoare. Măcar o dată, Susanna voia să fie liberă, să meargă într-un loc pe care îl alesese ea, să meargă undeva ca să se distreze, nu pentru că era obligată.

– Atunci ar trebui să-l rugăm pe Brook să ne însoțească, zise Susanna. Ar trebui să fim în siguranță cu un inspector care are cunoștințe la Bow Street.

Cu siguranță mama ei nu putea să obiecteze în fața acestui raționament.

– Fratele tău este mult prea ocupat la muncă pentru a-l chema să ne însoțească într-o plimbare atât de puțin importantă.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Dar urăști munca lui Brook! Mereu spui că ar trebui să iasă mai mult în societate. Ai spus că insistența lui de a se asocia cu polițiștii este o rușine. Ai...

– Știu ce am spus, fetițo, izbucni mama sa. Nu am nevoie să-mi repeți propriile cuvinte. Iar acum spun că nu-l vom deranja pe fratele tău cu asta.

– Dar...

Văduva ridică o mână.

– Ba mai mult, e ultima dată când vreau să mai aud despre asta. Nici o altă vorbă. Ai înțeles, Susanna? Nu vom vizita Grădinile Vauxhall. Niciodată.

Susanna se dădu înapoi, surprinsă de vehemența din vocea mamei sale. Văduva își duse mâna la frunte.

– Uite ce ai făcut. Am o migrenă. Edwards! Scoase felinarul din bibliotecă și își mai strigă încă o dată servitoarea. Edwards, am nevoie de o compresă.

Susanna traversă camera și închise ușa, înăbușind vocea mamei sale. Apoi se întoarse la biroul tatălui ei, acum biroul lui Dane. Se prinse de scaun, se clătină și alunecă la podea. Simți un nod în gât.

– Nu o să scap niciodată de ea.

Suna demnă de milă, dar nu-i păsa. Era captivă, precum un fluture într-un borcan pe care frații ei îl prinseseră cândva la Northbridge Abbey. Fluturile zburase prin borcan, lovindu-se cu aripile de sticlă până cedase, extenuat.

Băieții se plictisiseră repede să se uite la fluture și plecaseră să joace alte jocuri. Susanna eliberase imediat creatura amărâtă, dar era deja prea obosită ca să mai zboare. Chiar și când îl pusese pe iarbă, fluturile nu se mișcase. Renunțase.

Încercase să fie fiica perfectă. Încercase să facă tot ce-i cerea mama ei, dar nimic nu era suficient. Nu vorbea suficient de tare sau vorbea prea tare, mergea prea încet sau mult prea repede, mânca prea mult sau prea puțin, părul ei era prea lung sau nu suficient de lung, era prea grasă sau prea slabă. Susanna voia să se ghemuiască, așa cum o făcea acum, de fiecare dată când își vedea mama, pentru că nu știa ce avea de gând să mai critice.

Era sătulă să se lupte. Voia să renunțe, să se întindă, să adoarmă și să nu se mai trezească niciodată. Greutatea epuizării o apăsa și se sprijini de birou și cedă.

Hârș.

Susanna se opri din plâns și ascultă.

– Foarte bine, Edwards, spuse Dorothea când servitoarea îi luă capotul și o ajută să urce în pat. Cearșafurile reci îi ajutau picioarele

umflate. Petrecuse prea mult timp în picioare la petrecerea din grădină. Fusese nevoită să caute în întreaga casă înainte să o găsească pe Susanna, tocmai în camera de muzică.

Dar slavă Domnului că o găsisese. Inima ei începuse să bată nebunește când n-o găsisese în salon și nimeni nu-și aducea aminte să o fi văzut.

Edwards ridică compresa.

– Uitați, doamnă.

– E perfect, Edwards. Își puse compresa pe frunte și închise ochii. După câteva momente, Edwards o întoarse pe partea cealaltă.

– Vă simțiți mai bine, doamnă?

– Nu, Edwards, din păcate nu. Nu cred că mă voi simți bine până nu o voi vedea pe Susanna măritată, și măritată bine.

Edwards afișă o expresie de compătimire.

– Fata chiar pare să vă supere.

– Da, așa e. Ți-am spus că a dispărut astăzi la petrecerea marchizei?

– Mi-ați spus, doamnă.

Dorothea se culcă înapoi pe pernă și închise ochii.

– Îmi fac griji pentru ea. Urăște că încerc să o protejez. Nu sunt mama ei? Nu ar trebui să am grijă de ea?

– O iubiți, doamnă.

– Bineînțeles. Îmi iubesc toți copiii.

Edwards întoarse din nou compresa.

– Întotdeauna mi s-a părut că Lady Susanna e specială pentru dumneavoastră, doamnă.

Dorothea deschise ochii.

– Este, Edwards. E foarte specială. Nu cred că știe cât de specială e pentru mine.

– Ar trebui să-i spuneți, doamnă.

Dorothea închise ochii din nou. Asta era ceva ce nu ar îndrăzni niciodată să facă.

Hârș.

În bibliotecă, Susanna rămase nemișcată. Se auzi din nou.

Casa din oraș era veche și scârțâia deseori. Dar apoi se auzi din nou și de data asta își dădu seama că nu era casa. Părea să fie... o

fereastră. În spatele biroului lui Dane erau două ferestre și ambele dădeau spre mica grădină. Una era exact vizavi de locul unde stătea ghemuită la podea. Draperiile erau trase și nimic nu se mișca dincolo de ele. Oare își imaginase zgomotul sau, Doamne ferește, ceva sau cineva încerca să intre în casă?

Trase cu ochiul pe după colțul biroului, uitându-se la fereastră din partea cealaltă. Rămase fără aer când draperiile se mișcă în bătaia brizei. Cu siguranță fereastra nu fusese deschisă înainte. Era destul de frig în cameră fără să lase să intre aerul rece al nopții.

Susanna se dădu înapoi și se ascunse iarăși în spatele biroului. Toată lumea știa că Londra e plină de spărgători de case, dar oare hoții erau atât de îndrăzneți încât să încerce să intre într-o casă când familia era acolo? Auzi o bufnitură și începu să tremure.

Aparent hoții erau foarte îndrăzneți. Oare ce aveau să-i facă dacă o găseau? Să o omoare? Să o violeze? Să o răpească pentru răscumpărare?

Trebuia să scape, dar cum?

Se uită din nou pe după birou și văzu două picioare în fața ferestrei. Era prea târziu să fugă. Hoțul era deja înăuntru. Susanna se analiză rapid. Nu avea nimic, absolut nimic, care să o apere de un răufăcător.

Acum auzea respirația hoțului. Gâfâia, de parcă ar fi fugit. Își lipi spatele de biroul de stejar și își ridică gâtul. Pe marginea biroului, zări umbra unui candelabru. Susanna nu aprinsese lumânarea din el. Dacă îl putea trage de pe margine fără ca hoțul să observe, îl putea folosi ca să se apere.

Pipăi marginea biroului cu buricele degetelor. Închise ochii și își întinse degetele până atinse argintul rece al sfeșnicului. Îl cuprinse ușor și îl trase fără nici un zgomot de pe marginea biroului.

Sfeșnicul tremura în mâinile ei. Era mai greu decât se așteptase, dar îl ținu strâns și îl ridică la piept chiar la timp.

Hoțul tropăi prin cameră. Nu încerca să fie discret. Îl putea auzi acum. Ridica anumite cărți și le pune la loc. Susanna știa sunetul copertilor care se deschideau și închideau. Asta însemna că era cu spatele la ea.

Inima îi bătea atât de tare încât se temea că o poate auzi, iar ea era pe cale să leșine în orice moment. Își încleștă degetele în ornamentele sfeșnicului până când argintul o tăie în palmă.

Trebuia să fie puternică. Trebuia să fie curajoasă.

Nu păru că ar mai fi intrat și alți hoți după acesta. Îl putea lovi cu sfeșnicul și să-i demonstreze mamei ei că era o femeie capabilă căreia trebuia să i se permită să meargă la Grădinile Vauxhall, sau oriunde voia!

Susanna tremură când se puse în genunchi și își aruncă ochii peste birou.

Acolo era!

Arăta cu adevărat ca un hoț periculos! Era înalt, puternic, iar părul brunet îi era acoperit de o șapcă. Și chiar căuta printre cărțile tatălui ei. Trebuia să-l oprească.

Se ghemui și se strecură pe lângă birou până când ajunse pe partea cea mai apropiată de rafturi. Acum era expusă. Dacă bărbatul se mișca puțin mai la stânga, avea să o vadă. Se chinui să se lase în jos ușor, cu o grijă exagerată, până când atinse cu spatele colțul ascuțit al biroului.

Acum îl putea mirosi pe hoț. Se așteptase să miroasă a ceva putred și groaznic, dar mirosea doar a briza nopții și a altceva, poate santal?

Era atât de aproape, încât putea să-i vadă hainele ponosite. Mizeria de pe ghete. Nu era din aceste locuri, iar acțiunile lui arătau clar ce intenții avea. Își prinse fustele cu o mână ca să nu se împiedice de ele și ținu sfeșnicul greu cu cealaltă. Se ridică fără nici un sunet. Bărbatul păru să simtă mișcarea, dar înainte să apuce să se întoarcă, Susanna se năpusti spre el și îl lovi cu sfeșnicul peste ceafă.

Gemând, căzu la podea, iar șapca îi căzu de pe cap.

O făcuse! Chiar o făcuse.

Susanna țipă surprinsă și îngrozită când văzu șiroiul de sânge de pe gâtul lui. Doamne. Îl omorâse? Ce avea să i se întâmple dacă îl omorâse? Avea să ajungă la Newgate?

Voia să-l trezească pe Crawford, dar nu-l putea chema pe majordom dacă omorâse un om. Ar fi fost obligat să cheme poliția. Era mai bine să se asigure că hoțul era în viață înainte să cheme pe cineva.

Îngenunche lângă el și rămase cu mâna tremurândă deasupra gâtului lui. Îl văzuse pe doctorul mamei sale atingându-i gâtul așa pentru a-i lua pulsul. Susanna nu mai încercase niciodată să ia

pulsul cuiva și nu mai atinsese nici un alt bărbat în afară de tatăl și frații ei. Mâna încă îi ezita deasupra gâtului bărbatului, până când închise ochii și își făcu curaj să-l atingă.

Încă era cald. Avea capul întors în partea opusă, așa că nu-și dădea seama dacă mâna ei era în poziția potrivită, dar nu-i simțea pulsul. Își mișcă degetele jumătate de centimetru.

Tot nimic.

Le mișcă din nou, iar el gemu.

Susanna își trase mâna și se târî în spate. Bărbatul încercă să se ridice, ridicându-și umerii de pe podea și cuprinzându-și ceafa. Gemu din nou și se întoarse să se uite la ea, chiar în momentul în care Susanna se pregătea să ridice din nou sfeșnicul. Bărbatul ridică mâna să pareze lovitura, dar Susanna se oprise deja.

Ochii lui o țintuiau. Era cu fața la șemineul din spatele ei, dar Susanna vedea durerea din ochii lui și culoarea lor.

Erau verzi, un verde intens, frumos, care îi amintea de pădurile, pajiștile și calmul de la țară. Așa că se opri.

Mai târziu avea să-și dea seama că ezitarea ei fusese o greșeală.

Mai târziu avea să-și dea seama că acesta fusese momentul în care totul se dusese de râpă.

Dar în timp ce ținea sfeșnicul în aer și străinul se uita la ea, nu se putea gândi decât la cât era de frumos. Că voia să-l deseneze și că era imposibil să găsească culoarea potrivită pentru ochii lui.

– Lady Susanna?

Capitolul 3

– De unde știi cum mă numesc? întrebă ea.

Cel puțin asta credea că îl întrebuse. Capul îi bubuia atât de tare încât ar fi putut trezi morții. Cu ce îl lovise? Cu sfeșnicul?

La naiba! Ar fi putut să-l omoare.

Susanna ridică din nou sfeșnicul.

– Te-am întrebat, de unde știi cum mă numesc?

Bărbatul se așează pe coapse, aproape căzând din nou. Era mai puternic de atât. Fusese lovit de mai multe ori decât voia să-și aducă aminte.

– Pentru că te cunosc, încercă el să îngaime, cu toată că își simțea limba umflată și amortită.

– Cum îndrăznești să vorbești cu mine?

Tresări. Vocea ei era ca un cuțit care i se înfigea în crier.

– Mi-ai pus o întrebare, răspunse. De două ori.

– De unde mă cunoști?

Îndreptă sfeșnicul spre el de parcă ar fi fost o sabie și se ridică în genunchi. Îl privea cu ochii mari și căprui ca un iepuraș precaut. Tremura ca un animal mic și speriat. Gideon văzuse destule animale încolțite la viața lui. Avea aceeași privire speriată.

– Pentru că Marlowe este tovarășa mea. Imediat ce scoase cuvintele pe gură, realizează cum îl făceau să pară. Din clasa de jos. Adică eu și Marlowe ne cunoaștem.

– Marlowe? Coborî sfeșnicul. Tu și Marlowe?

Întinse mâna.

– Eu sunt Gideon.

Ridică din nou sfeșnicul și îl flutură.

– O să-l folosesc.

Capul îi pulsa cum compasiune.

– Știu.

– Ce cauți aici? Se ridică în picioare, încă fluturând sfeșnicul. Marlowe și fratele meu nu sunt acasă în acest moment.

Asta era o notate.

– Unde sunt? Dacă o chemi, va garanta pentru mine.

– Nu pot. Sunt la Northbridge Abbey.

Asta era o problemă. Gideon de ridică în picioare.

– Nu te apropia!

Gideon vru să-i smulgă sfeșnicul din mână și să-l arunce pe fereastră sau, văzând că e de argint, să-l ascundă în haină. În schimb, își ridică mâinile.

– Nu îți voi face rău. Dacă Marlowe nu e aici, o să plec.

Ținând mâinile ridicate în semn de apărare, făcu cu grijă trei pași în spate și se opri lângă raftul unde ascunsese săculețul cu colierul.

– Ce faci?

Era frumușică, dar fără îndoială din înalta societate. Să dea ordine era ceva natural pentru ea.

– Iau ce-mi aparține.

Pipăi după săculeț, atingându-l cu degetele când auzi mârâitul. La fereastră, în spatele lui, se afla potaia de mai devreme. Stătea cu labelle pe tocul ferestre și îl privea cu ochi sălbatici ca și cum ar fost mâncare. Cum naiba îl găsisese aici?

– Marș, spuse, dând din mână spre el.

Câinele își arată colții.

– E câinele tău?

– Nu. Dacă ar fi avut un câine, aceasta nu i-a fi blocat calea de scăpare. Dacă nu te deranjează, o să ies pe ușa principală.

– Rămâi pe loc. Dacă îndrăznești măcar să... Înclină capul. Vine cineva!

– La naiba! mormăi el.

Avea un câine pe urmele lui, o femei nebună cu un sfeșnic în fața lui, iar acum altcineva urma să li se alăture.

Gideon recurse la singura soluție pe care o găsi în acel moment: se ascunse sub birou.

– Ce faci? șuieră ea.

Gideon scoase capul pe după birou.

– Nu le spune că sunt aici.

Apoi se piti la loc exact când ușa se deschise.

Să se ascundă era un risc. Nu avea nici un motiv să aibă încredere în ea. Probabil avea să-l dea de gol, dar își încercă norocul, deși

nu era prea mare, că nu avea să o fac. Poate că șansele erau de partea lui în seara aceasta. Reușise să scape de Beezle și ceilalți escroci, ca să nu mai vorbească de bătaușii Mamei Cummings. Potaia nenorocită încă era pe urmele lui, dar putea să scape ușor de el. Cu asta în minte, se uită pe fereastră. Corcitura dispăruse.

O grijă în minus.

– Domnișoară, s-a întâmplat ceva?

Era un bărbat și vorbea ca un servitor. Pronunța foarte clar consoanele, în timp ce Gideon vorbea mult prea moale. Majordomul?

– Crawford! Bună.

Părea incredibil de agitată. Era în stare să parieze că arăta de parcă era pe punctul de a se urca pe pereți.

Ăsta era sfârșitul. Avea să ajungă în temniță până dimineață.

– Mi s-a părut că aud un sunet.

– Un sunet? Vocea ei era falsă și ascuțită. Nu am auzit nimic.

Majordomul, Crawford, își dresese glasul.

– Părea să fie un țipăt. Este cineva aici cu dumneavoastră?

– Nu. Vorbeam... singură.

Urmă un lung moment de tăcere, iar Gideon își imagină că majordomul nu știa dacă să o creadă sau nu. Dacă nu o credea, și cu lipsa ei de abilități, cine ar fi făcut-o?, acest Crawford ar fi trebuit să decidă ce să facă în legătură cu asta.

– Vreți să o chem pe mama dumneavoastră? Mă tem că uneori petreceți prea mult timp singură, domnișoară?

Gideon făcu o grimasă de uimire. Slujitorul se gândea că se simte singură? Chiar crezuse că vorbea singură? Fata aceasta aristocrată părea să ducă cu adevărat lipsă de prieteni.

Gideon nu avea idee cum era asta. Nu era niciodată singur. Trăise mereu în locuri aglomerate, prima dată la orfelinat, apoi în bârlogul hoților, alături de toți escrocii pe care îi știa. Sub birou avea parte de mai mult spațiu decât de obicei.

– Vai, nu, nu. Sunt bine, zise ea. De fapt, îmi voi alege o carte și apoi voi pleca în camera mea.

– Prea bine, domnișoară.

– Noapte bună, Crawford.

– Noapte bună, domnișoară.

Gideon așteptă să se facă liniște din nou, apoi scoase capul de după birou. Observase deja cu privirea ageră toate lucrurile de

valoare din cameră. Sfeșnicul de argint pe care insista să-l folosească pe post de armă i-ar fi adus bani buni, dar cutia de similor de pe șemineu și vasele de porțelan Sèvres de pe masa de lângă ușă ar fi fost mai ușor de cărat și la fel de ușor de vândut.

Colierul valora de zece ori mai mult decât toate lucrurile acelea.

– E liber?

– A plecat, răspunse ea.

Pusese sfeșnicul pe birou, dar acum îl ridică din nou.

– Atunci o să plec.

Se mai uită o dată pe fereastră și văzu că animalul nu mai apăruse. Asta era șansa lui. Se duse spre bibliotecă și își căută bunurile, dar nu le găsi. Inima i se urcă în gât și rămase fără aer. Gideon dădu cărți la o parte, trântindu-le la podea.

Colierul dispăruse.

Se întoarse spre fată. Pe chipul ei se citea totul. Nu ar fi putut minți nici ca să-și salveze viața.

– Unde este? se apropie de ea.

Susanna învărti din nou sfeșnicul, dar el era sătul de jocuri. Colierul era tot ce conta. Era viața lui.

Gideon îl trăsesese pe sfoară pe Beezle. Avea să devină ținta hoților de morminte dacă rămânea în Londra, și nu putea pleca din Londra fără bani.

– Nu te apropia.

Strânse mai tare sfeșnicul.

– Unde este? întrebă din nou, vorbind încet. Nu vreau să te rănesc, dar o voi face dacă nu-mi spui ce ai făcut cu el.

– L-am ascuns și nu o să-l găsești niciodată.

Își aruncă privirea prin cameră. O vază mare de pe masa din spatele ei era cea mai evidentă ascunzătoare.

– E în vază, nu-i așa?

Ar fi fost o hoată de doi lei. Sări spre vază, scoase săculețul și îl îndesă în corset.

– Dacă voiai să-ți rup hainele, nu trebuia decât să mă rogi.

Făcu un pas în față.

– Dacă mă atingi o să țiip atât de tare încât o să trezesc toată casa.

Gideon mai făcu un pas în față.

– Nu i-ai spus servitorului că sunt aici. Nu o să țiipi.

Ridică iarăși sfeșnicul.

– O s-o fac. Jur că o s-o fac.

Se uită în ochii ei. La naiba!

Nu mințea. Era îngrozită și dacă încerca să o atingă, viața lui scurtă și tristă avea să se termine la eșafod, cu un laț în jurul gâtului.

Gideon își încrucișă brațele la piept. Putea să negocieze. Era expert în negocieri. În plus, se pricepea la femei. Dacă îi zâmbea fermecător, avea să fie a lui. Încă nu cunoscuse nici o femeie care să nu rămână practic dezbrăcată când îi arunca „Privirea”. Gideon se uită în jos, apoi înapoi în sus, cu cea mai puternică „Privire” de care era capabil.

Susanna îl privi furioasă.

– Nu mă atinge, zise ea.

Gideon rămase fără aer de uimire. De ce nu cădea la picioarele lui? Probabil nu o făcuse cum trebuie. Încercă din nou.

– Ce e în neregulă cu fața ta? întrebă ea. Gura ta arată ciudat.

– La naiba! „Privirea” nu funcționa cu femeia asta. Își încleștă mâinile ca să nu o zgâlțâie. Ce vrei?

– Vreau să merg la Grădinile Vauxhall.

– Vauxhall? se bâlbâi el.

Nu era cea mai ciudată cerere pe care o auzise, dar nu se așteptase la asta. Nu de la ducesa asta frumoasă.

– Atunci du-te. Ce are de-a face Vauxhall cu bunurile mele?

Făcu semn către pieptul ei. Putea vedea catifeaua neagră ieșind din decolteul ei. În alte circumstanțe poate ar fi fost interesat de decolteul acela. Acum, tot ce voia era marfa lui.

– Nu pot să merg singură, răspunse pe un ton care sugera că asta ar fi trebuit să fie evident. Am nevoie de cineva care să mă ducă acolo. Vreau să mă duci tu.

Spuse ultima propoziție ca pe un ordin, nu o rugămintă.

Gideon își trecu mâna prin păr.

– Nu sunt birjar. Dă-mi săculețul și nu va trebui să mă mai vezi niciodată.

Se întinse spre pieptul ei, dar ea îl lovi cu sfeșnicul peste mână.

– Au!

Își trase repede mâna, uitându-se după vânătăi proaspete.

– Îți voi da săculețul după ce mă duci la grădinile plăcerii.

Se afla în ceea ce domnii numeau un impas. Se uită la ea, încercând să o facă să cedeze. Susanna strânse din buze, afișând o încăpățănare la care Gideon nu se așteptase.

– Și dacă refuz?

– Atunci îi voi da asta, făcu semn către săculeț, fratelui meu. Îl știi pe Sir Brook Derring?

Da, îl știa pe Sir Brook. Bărbatul era un nenorocit de vânător de hoți. Unul dintre cei mai buni din oraș.

Gideon voia să lovească ceva. Voia să urle de frustrare. În schimb, își încleștă maxilarul.

– Prea bine, izbucni într-un final. Să mergem.

Avea să moară din cauza ei, și probabil și ea avea să moară pe drum. La naiba, dacă voia să meargă la Grădinile Vauxhall, aveau să meargă.

– Bine? Miji ochii suspicioasă. Sau privirea ei deveni mai ascuțită acum că pusese ochii pe pradă. O să mă duci?

– Asta am spus.

O luă de braț și o trase spre fereastră, dar ea își priponi picioarele pe podea.

– Acum?

– Da, acum. Îmi vreau marfa. Te duc la Vauxhall, îmi dai săculețul, rămânem prieteni și ne vedem fiecare de drumul lui.

Susanna dădea din cap. Fir-ar să fie!

– Acum ce mai e?

– Nu pot merge îmbrăcată așa.

– Poftim?

Rochia albă cu betelie albastră era drăguță, pentru cine aprecia genul acesta. Bănuia că celor din înalta societate le plăceau astfel de lucruri. Voiau ca femeile lor să fie pure și neatinse. Cea din fața lui părea să fie așa.

– Ce e în neregulă cu rochia asta?

– E o rochie de zi. Trebuie să mă schimb într-una de seară.

– Nu, nu, nu.

Gideon ridică o mână între ei. Asta nu se putea întâmpla. Timpul era dușmanul lui.

– Arăți bine așa. Plecăm acum.

Dar ea deja se ducea spre ușa bibliotecii.

– Îmi va lua doar o clipă să mă schimb.

Gideon nu crezu asta nici măcar pentru o secundă. Când el și Marlowe fuseseră tovarăși în gașca lui Satin, o ajutase să se îmbrace de nenumărate ori. Se știa cât de greu erau de îmbrăcat hainele pentru femei.

O nouă tactică.

– Bine. Du-te să te schimbi. Te aștept aici cu săculețul.

– Nu cred, răspunse ea, cu mâna pe mânerul ușii. Îl iau cu mine.

– Nu dispere de lângă mine.

Susanna dădu din mână la ordinul lui.

– Poți să ai încredere în mine. În plus, dacă ți-l dau, o să fugi înainte să ies pe ușă.

Gideon rămase cu gura căscată, prefăcându-se uimit.

– Îmi cer scuze. Nu aș face niciodată așa ceva.

– Nu te cred.

Gideon își duse mâna la inimă.

– Asta mă rănește. Unde e încrederea?

Susanna bătu ușor săculețul aflat la piept.

– Chiar aici. Mă întorc imediat.

Și plecă.

Gideon înjură ușa închisă timp de trei minute, apoi lovi biroul cu piciorul. Îl duru mai mult pe el și nu se simți deloc mai bine.

Nenorocitele de Grădini Vauxhall.

De ce naiba voia să meargă acolo?

O întrebare mai bună era cum avea să o ducă acolo fără să fie văzut de tovarășii lui Beezle. Cu siguranță erau împrăștiati prin toată Londra, căutându-l prin toate colțurile și cotloanele. Gideon trebuia să plece din oraș, nu să se plimbe prin faimoasele grădini ale plăcerii.

Pe de altă parte, nimeni nu s-ar aștepta ca el să meargă la Vauxhall. Poate avea să fie în siguranță acolo pentru o vreme. Și poate putea să ia colierul de la ea fără să-și dea seama. Era un hoț de buzunare destul de bun, nu la fel de bun cum fusese Marlowe, dar putea să ia un săculeț de la o femeie nobilă.

Trebuia să fie aproape de ea ca să ajungă la rochia ei. Nu părea prea dispusă să-l lase să o atingă.

Dar noaptea abia începea. Norocul lui putea să se schimbe.

Lui Gideon i se ridică părul pe ceafă când auzi un mârâit dinspre fereastra deschisă.

Nenorocitul de câine se întorsese.

– Fir-ar, murmură el când bestia sări pe fereastră și se năpusti asupra lui.

Inima Susannei bătea atât de tare încât abia putea să-și recapete suflul încât să aleagă o rochie. Avea să meargă la Grădinile Vauxhall!

Avea să meargă alături de un hoț care îi făcea picioarele să tremure, dar avea să meargă.

Mama ei avea să o omoare.

Era posibil să fie moartă, cu gâtul tăiat, pe o alee întunecată, înainte ca mama ei să-și dea seama.

Inima îi tresări de durere.

Nu putea gândi așa. Bărbatul era unul dintre prietenii lui Marlowe... care se întâmpla să fie un infractor.

Un infractor pe care reușise să-l întreacă.

Puse sfeșnicul jos și scoase săculețul din corset. Gideon îl vrușese înapoi cu disperare, dar ea reușise să obțină un avantaj. Se apropie de felinar și îl deschise. Ceva străluci înăuntru. Ținându-și respirația, Susanna băgă mâna în materialul de catifea și scoase colierul cu diamante și smaralde.

Se uită la el timp de un minut. Dacă pietrele prețioase nu erau false, colierul valora o avere.

Îl ținu în lumină. Nu era fals.

Oare îl furase?

Bineînțeles că o făcuse. Iar acum ea îl furase de la el. Ce avea să facă cu el? Nu-l putea păstra. Putea ajunge în temniță pentru furt.

Avea să-l ascundă. Le făcea o favoare amândurora. Avea să i-l returneze hoțului după ce își respecta partea lui de înțelegere. Nu avea nevoie decât să o însoțească la Vauxhall. Era o prostie să creadă că acolo putea să afle vreun indiciu legat de trecutul mamei ei, dar nici nu putea ignora faptul că se împotrivise cu vehemență să meargă. Ce nu voia mama ei să vadă?

Golani? Tâlhari? Bandiți?

Susanna avusese de-a face cu unul la parter și se descurcase. Dar nu-și putea permite să lase garda jos. Prietenul lui Marlowe era cel mai înfiorător bărbat pe care îl cunoscuse. Nu încercase să ascundă că nu este un gentleman. Vorbea îngrozitor și încercase să-i bage mâna în decolteu!

Ceea ce îi aduse aminte că trebuia să se schimbe. Se uită prin dormitor și decise să ascundă săculețul cu colierul în noptieră, în aceeași cutie în care își ținea propriile bijuterii. Nimeni nu avea motiv să caute acolo, căci nu avea nimic de mare valoare.

Când termină, se chinui să se dezbrace. Ar fi putut să-și cheme slujitoarea, dar Maggie ar fi pus întrebări. Nu voia să-i dea explicații sau să inventeze o minciună.

Când rămase în lenjerie intimă, începu să umble prin rochii. Voia să poarte ceva care să o facă să pară mai în vârstă și mai sofisticată. În prezența hoțului se simțea ca o fetiță. Întotdeauna crezuse că bărbații ca el i s-ar părea dezgustători. Nu aveau maniere și se spălau rar, dar, cu excepția cicatricii de pe tâmplă și sprânceană, Gideon era atrăgător. Reușise să vadă cicatricea când se apropiase de lumină. Ar fi atins-o dacă nu ar fi fot surprinsă de mirosul lui plăcut... santal, briza nopții și...

Libertate.

Poate ochii lui o atrăseseră. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva cu niște ochi verzi atât de frumoși. Se uita în ochii lui și se gândea la câmpuri de smarald și păduri înverzite. Oare un bărbat rău putea să aibă ochi atât de frumoși?

Avea să fie în siguranță cu el. Aveau să meargă la Grădinile Vauxhall, iar ea avea să se întoarcă până dimineață. Mama ei nici nu avea să-și dea seama că fusese plecată.

Susanna alese să poarte o rochie roz-închis. Nu avea nici una roșie. Mama ei nu-i permitea să aibă nici măcar o rochie stacojie, deci această culoare roz era cea mai îndrăzneată pe care o avea. Decolteul era simplu pentru o rochie de seară, dar avea spatele gol, iar asta o făcea mereu să se simtă îndrăzneată. Gâfâia când reuși să o îmbrace și își trase mânușile lungi, albe.

Era extenuant să se îmbrace singură. Se uită la ea. Durase aproape jumătate de oră. Probabil Gideon era furios.

Susanna apucă din nou sfeșnicul și ieși în grabă din cameră, mergând tiptil pe lângă camera mamei ei și coborând scările. Deschise ușa bibliotecii fără nici un sunet și o închise în urma ei. Apoi auzi mârâitul. Se întoarse și țipă când îl văzu pe Gideon pe covor, acoperit de un câine maroniu, imens.

– Ce este asta?

Câinele se uită la ea, își arată colții și mârâi mai tare. Susanna își puse mâinile în șolduri.

– Termină.

Câinele schelălăi, apoi se liniști. Îi aruncă o privire hoțului. Nici câinele lui nu știa să se comporte civilizat.

– De ce ești pe podea? Nu avem timp de joacă.

– Nu mă joc, răspunse el, cu vocea tensionată și încordată.

Câinele mârâi din nou, iar Gideon tăcu.

– Ar trebui să-ți înveți câinele să se poarte cum trebuie.

Gideon mormăi ceva, dar nu-l putu auzi de mârâitul câinelui.

– Șezi! îi ordonă ea câinelui. Taci.

Ascultător, se așeză și nu mai scoase un sunet.

– Cum faci asta? întrebă hoțul, îndepărtându-se de câine.

– Ce să fac?

– Să controlezi câinele. Dacă nu ai fi venit la momentul potrivit, mi-ar fi sfâșiat gâtul.

Se duse aproape de ea, păstrând distanța față de animal.

Susanna făcu o grimasă când își imaginează scenariul.

– Atunci nu este câinele tău?

– Nu, ți-am spus deja asta. A început să mă fugărească în seara asta și probabil m-a urmărit aici. Nu mă place.

Părea rănit, atât de șocat încât Susanna aproape pufni în râs. Ar fi râs dacă nu și-a fi dat seama că un câine ciudat stă la câțiva metri de ea. Întotdeauna își dorise un câine, dar mama ei refuzase să-i permită o asemenea companie. Poate asta era șansa ei de a avea animalul de companie pe care și-l dorise întotdeauna.

– Probabil îi este foame, spuse și se apropie de animal.

Gideon o apucă de umăr și o trase înapoi.

– Nu te apropia prea mult.

– Nu-mi va face rău, răspunse ea ignorându-i mâna, deși pielea îi era surprinzător de caldă. Nu-i așa, cățelușule? întrebă. Nu-mi vei face rău, nu-i așa?

Câinele dădu din coadă.

– Ar trebui să-i găsim ceva de mâncare.

– Ar trebui să găsim un pistol și să-l împușcăm.

Susanna îl privi șocată.

– Nu fi ridicol! Nu aș omorî un câine.

– Da, eu sunt ăla ridicol.

Susanna se apropie de animal și îi întinse mâna ca să o miroasă. Câinele o adulmecă, apoi îi linse mâna. Susanna râse și îl mângâie pe cap. Câinele se aplecă spre ea, aproape trântind-o la pământ de entuziasm.

– Ce cățel bun ești, spuse ea, mângâindu-l după urechi. Chiar era murdar. Mănușa ei era puțin murdară. Nu am timp să-ți aduc ceva de mâncare acum, dar îți vom găsi ceva în curând.

– Nu luăm chestia asta cu noi, protestă Gideon.

– Păi nu-l putem lăsa aici. Se aplecă, uitându-se sub burta câinelui. Se înroși puțin, dar trebuia să știe. Vreau să spun că nu o putem lăsa aici. Crezi că are vreun nume?

– La naiba! murmură el. Acum o să-i pună și nume.

Susanna se îmbujoră și pretinse că nu auzi cuvintele lui urâte. Mângâie câinele sub bărbie.

– Ce spui de Beauty?

Câinele își înclină capul într-o parte, dând de înțeles că îi place ori numele, ori să fie mângâiat. Susanna alese să creadă că numele.

– Îți place, nu-i așa? Atunci Beauty rămâne.

– Ce am făcut să merit asta? murmură Gideon.

Susanna îl privi peste umăr, ridicând din sprâncene.

– Sunt sigură că ai comis o grămadă de păcate de neiertat. Unul dintre ele fiind furtul colierului.

– L-ai scos din săculeț?

– Da, încuviință rapid din cap. Și l-am ascuns. Nu o să-l găsești niciodată și nu o să ți-l dau înapoi până nu mă duci la Grădinile Vauxhall și nu mă aduci înapoi în siguranță.

Gideon miji ochii la ea.

– Este în cutia de bijuterii, nu-i așa?

– Nu mai face asta!

– Nu-l poți lăsa aici. Cineva ar putea să-l găsească.

– Prostii. Este ascuns cum trebuie în... în ascunzătoarea lui.

Gideon își ridică amenințător degetul spre ea. Beauty mârâi din nou, iar Gideon ridică mâna.

– Nu plec fără colier.

– De ce? Ca să-l poți fura din nou și să mă lași de izbeliște?

Avu îndrăzneala să pară uimit și jignit, dar răspunsul lui veni puțin prea târziu.

– Să te las? Nu aș face niciodată...

– Nu te cred și sigur nu am încredere în tine.

Gideon își întinse larg brațele.

– Te înțeleg în totalitate. Este evident că nu sunt cea mai potrivită persoană care să te ducă la Grădinile Vauxhall. Dă-mi colierul și ne vedem fiecare de drumul nostru. Poți păstra câinele. De fapt, insist să-l păstrezi.

– Pe ea, și nu ne vom vedea fiecare de drumul nostru. Dacă vrei colierul înapoi, ai face bine să mă duci la Grădinile Vauxhall.

Beauty lătră indicând că era de acord.

Susanna se uită spre ușă, apoi spre fereastra deschisă. Nu avea cum să iasă din casă alături de un bărbat și un câine fără să fie văzută. Sigur un lacheu se plimba pe acolo și ar fi pus întrebări. Spera ca nici unul dintre servitori să nu fi auzit lătratul sau, dacă o făcuseră, să fi presupus că nu se aude din casă.

Merse către fereastră, iar Beauty o urmă.

– Va trebui să ieșim pe aici, zise ea. Nu mai ieșise niciodată pe fereastră, dar părea să fie singura soluție. Se uită în jos. Pământul nu era departe. Se aflau deja la parter.

– Chiar cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Susanna simți prin păr briza răcoroasă și se întrebă dacă avea nevoie de șal. Bineînțeles, vremea se putea schimba într-o clipă. Ar fi fost mai bine să poarte mantaua, dar era prea târziu să se întoarcă după ea acum.

– Tu primul, îi spuse lui Gideon.

– Și dacă insist ca doamnele să iasă primele?

Susanna ridică sfeșnicul și se uită la câine.

– Lui Beauty nu i-ar plăcea asta.

Nu părea îngrijorat că avea să-l lovească din nou cu sfeșnicul, dar era clar că nu voia să fie atacat de câine, își dădu seama de asta după privirea urâtă pe care i-o aruncă înainte să se ducă spre

fereastră și să sară cu ușurință. Susanna încercă să-și dea seama cum o făcuse, dar se mișcase prea repede. Rămase uitându-se la el, încercând să-și dea seama cum să iasă pe fereastră. Când ezită, Gideon oftă.

– În seara asta, Roșcato.

Susanna se încordă. Se referea la părul ei?

– Cum mi-ai spus?

Scoate un picior, apoi pe celălalt.

– Dar o să-mi vezi glezna.

Gideon îi zâmbi.

– Sper că și gamba.

– Un gentleman nu s-ar uita niciodată.

– Păcat că nu sunt un gentleman.

Susanna se dădu într-o parte și scoase un picior peste tocul ușii. Rochia i se ridică pe picior, iar ea încercă să pretindă că Gideon nu se uita la pielea dezgolită. Se ținu de toc și se întrebă cum avea să scoată și celălalt picior fără să cadă. Își ridică piciorul de pe podea, dar apoi se clătină și strânse fereastra mai tare.

– Nu o să cazi, îi spuse el plictisit. Scoate piciorul și sari.

Dar Susanna nu putea. Era umilitor, pentru că era o lașă.

– Eu...

– Fă-o.

– Nu pot!

– Atunci dă-mi colierul și rămâi aici.

– Nu.

Își îndreptă umerii cât de mult putu, ținând cont de poziția incomodă.

– Chiar tu ai spus că nu poți s-o faci. Asta nu e nimic comparat cu restul nopții.

Susanna nu știa ce voia să spună cu asta și nici nu voia să știe.

– Nu o poți face. Nu poți...

Cu o mișcare rapidă, își trase și celălalt picior și sări. Ar fi putut să cadă, dar el o prinse în brațe. Căzu la pieptul lui, pieptul lui lat și plin de mușchi. Inspiră profund și se uită în ochii lui.

– Foarte bine, Roșcato.

O puse jos. Picioarele îi tremurau și respira greu. Nu știa ce o speria mai tare, faptul că sărise de pe fereastră sau că o ținea Gideon.

Se auzi un lătrat, iar Beauty sări grațioasă lângă ea.

Susanna o mângâie, recunoscătoare că își putea ascunde chipul îmbujorat.

– Bravo.

– Să mergem, Roșcato! strigă Gideon.

Aruncând o ultimă privire spre ferestrele întunecate ale casei ei, îl urmă în noaptea și mai întunecată.

Capitolul 4

Gideon o prinse de încheieturi și o trase departe de casă. Rămase în umbră, mergând repede. Tovarășii lui Beezle puteau fi oriunde, inclusiv în Mayfair. Aveau să traverseze St. James și să ajungă la Vauxhall cu feribotul. Nu era un drum la fel de rapid ca pe podul Vauxhall, dar nu-i plăcea să treacă prin Tothill Fields. Zona rurală îi provoca agitație.

– Au!

Roșcata se împiedică, iar el trebui să încetinească. Din nou. Femeia nobilă purta o rochie de seară din mătase roz și mănuși albe. Unde naiba credea că merge?

Pantofii roz, frumoși, se întrezăriseră pe sub rochie când sărise pe fereastră. Ția erau problema. Nu erau făcuți pentru mers. La ce naiba aveau să se mai gândească nobilii?

Abia ajunseseră în Berkeley Square, adică deloc departe. Dar Roșcata își trase mâinile și se sprijini de un copac ca să-și recapete echilibrul. Își ridică piciorul, probabil ca să pipăie talpa pantofului. Câinele încă îi urma și găsi un alt copac unde să-și facă nevoile.

Gideon se uită cu nerăbdare la stradă și parc. După standardele nobililor, noaptea abia începea. Trăsurile luminate de felinare și uși vopsite cu auriu zăngăneau pe lângă ei. Încă nu văzuse pe altcineva mergând pe jos. Nu toată lumea care ieșise în seara aceasta voia să fie văzută.

– Cât mai avem până la trăsură ta?

– Ce?

Susanna ridică privirea. Nu putea vedea nimic în întuneric, dar își ridicase piciorul ca să se uite la el.

– Nu ți-a spus nimeni că e nepoliticos să răspunzi cu „ce“? Exprimarea corectă este „poftim“ sau „mă scuzați“.

Vorbea serios. Credea că poate să stea acolo și să-i dea lecții despre „poftim“ și să pălăvrăgească despre „trăsuri“.

O țintui de copac punându-i o mână pe umăr. Susanna se clătină, își recăpătă echilibrul, apoi icni de frică. Gideon se mișca rapid atunci când era nevoie.

Câinele mârâi, iar Gideon mârâi înapoi.

– Ascultă-mă, Roșcato. Se apropie de chipul ei frumos și de ochii căprui, mari. Nu-mi pasă de regulile tale. Fac asta pentru afurisitul de colier, nu pentru lecțiile tale despre... comportament.

Susanna tresări surprinsă. Mai avea și alte surprize.

– Limbajul tău este îngrozitor. Bănuiesc că din moment ce cunoști cuvântul „comportament”, folosești înjurături intenționat.

– Poți să bănuiești tot ce naiba vrei.

Susanna scoase un sunet de profund dezgust. Gideon cunoștea sentimentul.

– Du-mă la trăsură. Vreau ca noaptea acesta să se încheie cât mai repede, zise ea.

Să-l ajute Dumnezeu.

– Din păcate nu am o trăsură.

– Ce?

Gideon rânji.

– Vrei să spui „poftim”? Susanna strânse din buze. Sigur că ai vreo căruță.

– Nu.

– Vreo birjă?

Tăcerea era un răspuns suficient de bun. O briză șuieră pe lângă ei, iar Gideon simți un miros dulce și feminin care îi gâdilă nasul.

Ea.

Trupurile lor erau atât de aproape, brațele cu care o încercuise erau atât de aproape încât putea să o atingă. Degetele îi ardeau să îi mângâie bucata de piele care apărură când alunecă materialul subțire cu care se înfășurase. Nu mai atinsese niciodată o femeie ca ea, curată, palidă și care mirosea atât de dulce.

– Dacă nu ai nici un mijloc de transport, cum vrei să ajungem la Grădinile Vauxhall?

– Nu vreau să ajungem nicăieri.

– Chestie de semantică.

Susanna se strecură pe sub brațul lui și se îndepărtă. Câinele o urmă imediat. Gideon simți din plin lipsa căldurii și a mirosului ei, așa că se sprijini de copac ca nu cumva să o tragă înapoi.

Susanna mângâie câinele pe cap.

– Va trebui să închiriem o trăsură ca să ne ducă... sau cum se ajunge la Grădinile Vauxhall?

– Pe pod sau cu feribotul. Cum nu avem o trăsură, vom merge cu feribotul. Putem să-l luăm de la Whitehall sau de la Westminster Stairs?

Susanna începu să meargă în direcția greșită. După câțiva pași, realizează că Gideon nu venea după ea.

– Haide.

– Unde te duci? Râul e în partea cealaltă.

Făcu un semn din cap spre sud.

Pe chipul fetei se citea tristețea.

– Birjarul va ști unde este. Făcu semn către o stradă lungă și întunecată. Ar trebui să putem închiria una pe Old Bond Street.

– Câți gologani ai?

Susanna se încruntă.

– Gologani?

– Parale. Își frecă degetul mare și cel arătător. Monede. Bani.

– Nici unul.

Își încheștă degetele în blana încurcată a câinelui.

– Bineînțeles că nu ai. Își băgă mâinile în buzunare și se apropie de ea. Probabil că niciodată nu trebuie să plătești singură pentru ceva.

– Nu e adevărat.

Își plecă privirea, prefăcându-se că se uită la câine. Chiar dacă nu o putea învăța nimic altceva, Gideon o putea învăța să mintă cu convingere.

– Am un secret.

Se apropie de ea ca să-i șoptească la ureche. Susanna își ridică umerii în semn de protecție și îl privi cu coada ochiului, cu genele plecate.

– Nici eu nu am bani.

Nu era adevărat. Avea ceva bani, destui cât să plătească pentru o barcă spre Vauxhall, dar nu destul pentru o trăsură, o barcă și intrarea.

Nu că ar fi plănui să cumpere un bilet de intrare.

Susanna ridică privirea și câinele lătră în semn de avertisment.

– Ce putem face? Avem nevoie de bani.

Gideon ridică din umeri și își băgă mâinile mai adânc în buzunare.

– Știu unde putem găsi un colier cu diamante. L-aș putea vinde.

Am avea mai mulți bani decât ar fi nevoie.

Și să scape de ea.

– Nu.

Gideon se uită în depărtare, părând să se gândească. Îi dădea timp să realizeze că asta era singura variantă.

– Atunci va trebui să mergem pe jos.

Se uită cu subînțeles la rochia ei. Materialul roz era decorat cu dantelă și flori din material. Era cea mai inutilă rochie pe care o văzuse vreodată. Și voia să o atingă, să atingă pielea caldă de dedesubt, mai mult decât era dispus să recunoască.

– Nu pot să merg pe jos. Era complet previzibilă. Deja mi s-au rupt pantofii.

– Atunci nu avem ce face. O luă de încheietură, ignorând mârâitul câinelui. Vom merge după colier.

Gideon nu-și dădea seama cum reușise să-și înțepenească pantofii alunecoși, dar o făcu. Nu o putea trage mai tare fără să o rănească sau fără ca potaia să-l atace. Se rățoi la ea.

– Asta a fost planul tău, Roșcato. Cum te așteptai să ajungi la Grădinile Vauxhall fără bani și fără pantofi?

Susanna nu-i răspunse, dar îl săgetă cu privirea.

– O să mă duc. Cu sau fără tine.

Îi întoarse spatele și începu să meargă. De fapt, începu să șontăcie. Probabil avusese o piatră în pantof. Pielea ei era probabil la fel de fină ca a unui bebeluș. O lăsă să facă câțiva pași, dându-i timp să se gândească bine și când se aștepta să se întoarcă, Susanna continuă să șchiopăteze.

Femeia asta naivă avea să fie moartă într-o oră dacă se ducea singură.

Gideon ridică din umeri. Nu era problema lui. Susanna nu era problema lui. Gideon era un spărgător de case. Se putea întoarce acasă la ea, să intre și să fure înapoi colierul. Exact asta trebuia să facă.

Dar să-l ia naiba dacă putea să plece de lângă ea. Era ca și cum ai fi dus un copil în mijlocul străzii Piccadilly. Și mai era și Marlowe.

Roșcata era acum rudă cu Marlowe. Gideon avea puțini prieteni și mult mai puțini pe care îi plăcea. Marlowe era una dintre ei.

Roșcata era a lui Marlowe, iar asta însemna că era și a lui.

Fir-ar!

O prinse din urmă din patru pași mari. Susanna îl privi iar cu coada ochiului și continuă să meargă. Gideon se uită în față, încetinind, ca să pășească în același ritm cu ea.

– Avem nevoie de pantofi, bani sau de amândouă, îi zise el.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru pantofii mei. O să mă descurc.

Gideon râse. Acum prințesa se prefăcea că nu era răzgâiată și răsfățată. Putea face asta când nu era gâtul lui în joc.

– Nu prea cred. Deja șchiopătezi și nu am de gând să te car prin Londra. Chiar dacă aș reuși să fac asta, tot trebuie să plătim feribotul și intrarea la Vauxhall.

Putea reuși să se strecoare în grădinile plăcerii, dar nu avea cum să traverseze râul fără să plătească. Nu avea chef să înoate în apele murdare ale Tamisei.

Dar poate nu era nevoie să ajungă până la râu.

– Nu o să mă întorc acasă. Nu încă.

Nu până nu era speriată de moarte. Apoi avea să fugă cu el până acasă și să-i arunce colierul la picioare.

– Atunci nu avem de ales. Găsește-mi o țintă.

Susanna se opri.

– Poftim?

– Așa îi numim pe cei cărora le vom fura din buzunare.

Chipul ei se înroși, într-un amestec de groază și uimire.

– Nu voi fi complice la furt!

Gideon își încrucișă brațele strâns la piept.

– Mi-ai furat colierul.

– Nu este al... nu e vorba despre asta! Nu o să recurg la furt. Gideon o lăsă să asimileze cuvintele, până când Susanna se înroși mai tare. Adică... Nu am vrut să te jignesc.

Trase de șal, strângându-l în jurul ei ca pe un scut.

– Ne putem întoarce la tine acasă după bani și așa rezolvăm treaba. Am dreptate, prințesă?

– Nu sunt o prințesă.

Sigur. Și el nu era un hoț.

– Va trebui să găsești altă modalitate de a obține fondurile de care avem nevoie, suspină ea.

Bineînțeles că trebuia, pentru că Măria Sa Roșcata nu avea de gând să-și murdărească mâinile. Se bazase pe asta.

– Mai e o variantă.

Încetă să se mai joace cu șalul și fu atentă la el. Era mai ușor de prins decât un pește înfometat. Cel puțin așa credea. Nu fusese niciodată la pescuit. Un lucru pe care avea de gând să-l remedieze imediat ce pleca din Londra și scăpa de viața lui Gideon Harrow.

– Mergem în vizită la un tovarăș de-al meu.

Susanna își trase șalul ca să-și acopere gâtul.

– Ce fel de... de tovarăș?

– Unul care poate ajuta un om care are nevoie de bani și pantofi.

– Putem avea încredere în el?

Bineînțeles că nu puteau avea încredere în el. Gideon nu avea încredere în nimeni. Pe de altă parte, Roșcata avea mult prea multă încredere. Altfel nu s-ar afla aici, cu el, departe de căldura și siguranța casei ei.

– Să am încredere în el? Gideon își întinse brațele. Mi-aș lăsa viața în mâinile lui.

Câinele lătră și Gideon îi aruncă o privire care să-l facă să tacă.

– Vei avea grijă de noi, nu-i așa, Beauty?

Câinele dădu din coadă.

– Mergem? Făcu o plecăciune așa cum îi văzuse uneori pe marii duci. Pe aici, domnișoară.

Îl urmări ca o mielușică.

Câinele schelălăi, dar rămase pe loc.

– Haide, Beauty! strigă Roșcata.

Cu un ultim scâncet tânguitor, câinele o urmă.

Să te plimbi noaptea pe străzile Londrei era o experiență foarte diferită de a le traversa într-o trăsură trasă de patru cai. În primul rând, orașul duhnea. Mirosul de oameni nespălați, resturi și bălegar, dospite de căldura verii, îi provocau greață.

Hoțul râse de ea când își acoperi nasul cu batista ei de mătase care mirosea a lavandă.

– Crezi că asta e rău? Stai să vezi, Roșcato.

Cuvintele lui îi provocară groază și entuziasm. Înțelegea groaza. Groaza era ceea ce trebuia să simtă. Entuziasmul era complet nepotrivit. Mama ei ar fi fost consternată, iar asta o făcea pe Susanna să se bucure și mai mult de aventură.

Nu avea să mai aibă șansa să trăiască vreodată o asemenea aventură. În curând avea să fie legată de un gentleman plictisitor sau de un lord bătrân. Avea să-și petreacă zilele brodând și primind vizitele celor care voiau să vorbească despre vreme sau despre ultima modă.

Și Susannei îi plăceau moda și vremea, dar cu siguranță viața era mai mult de atât. Anii se întindeau în fața ei precum un covor cu un model monoton. Acest moment de rebeliune era începutul și sfârșitul vieții ei.

Era surprinsă de cât de mult se bucura de asta. Nu se așteptase la un escroc atrăgător când o auzise pe Marlowe vorbind despre viața ei la Seven Dials. Da, era vulgar și lipsit de maniere, dar ochii și pieptul acela...

Când o lipise de copac, nu mai putuse să respire, pe de-o parte de frică, dar pe de altă parte pentru că era atât de aproape. O atinsese. Fără să-i ceară permisiunea.

Mulțimea din jurul ei devenea mai mare, iar ea își strânse șalul mai tare, fluturând sfeșnicul.

– Unde suntem? întrebă ea, fericită că avea hoțul pe o parte și pe Beauty pe cealaltă.

Femei cu ochi aspri și copii slabi o priveau din pragul ușilor murdare. Bărbați gălăgioși se întorceau să se uite după ea și să fluiere când trecea. Hoțul avusese dreptate în privința rochiei. Ar fi trebuit să poarte un sac.

– Nu ai mai fost niciodată în St. Giles? întrebă el. Mahalaua e puțin la est de Mayfair, dar pariez că este prima dată când îți vezi vecinii.

– Ești sigur că suntem în siguranță aici?

– În siguranță? Nu. Și dacă mai fluturi mult batista aia de mătase pe la nas, cineva o să vină s-o fure și ar putea decide să te ia și pe tine.

Susanna își îndesă batista înapoi în mânășă. Vârfurile cândva albe ale mânășilor ei erau acum negre de la blana câinelui și de la alte lucruri pe care le atinsese. Având în vedere cât erau de căutate batistele, era mai bine să-și păzească mânășile.

– Am ajuns, spuse hoțul și se opri brusc în fața unei uși de lemn dărăpănate, acoperită de afișe și reclame pentru tonice miraculoase.

Probabil proprietarului nu-i pășase suficient de mult încât să le îndepărteze. Hoțul bătu la ușă și se uită la ea peste umăr. În apropiere ardea un foc și un grup de bărbați adunat în jurul lui frigeau niște carne. În lumina roșiatică, cicatricea hoțului părea extrem de furioasă. Ochii îi străluceau precum ai unei pisici.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, zise el.

Susanna încuviință din cap, cu mâinile în blana caldă a câinelui. Avea gâtul uscat și picioarele o dureau. Călcâiele subțiri ale pantofilor îi protejau prea puțin tălpile sensibile de pietrele ascuțite. Pantofii fuseseră o alegere nepotrivită.

Se uită la hoț. Poate și el fusese o alegere nepotrivită.

Ușa se deschise cu un scârțâit și un ochi albastru clipi la el.

– Gideon Harrow, îl caut pe domnul Stryker.

Acela era numele lui. Gideon. Un nume biblic. Oare părinții lui, dacă avea părinți, erau creștini devotați? Poate metodiști. Mama ei mergea la biserică doar dacă era obligată și vorbea despre metodiști de parcă ar fi fost diavolul.

– Harrow? Ce vrei?

Susanna își ținu respirația. Se așteptase la un alt fel de primire. Își încheștă mâna mai adânc în blana lui Beauty. Câinele părea să simtă pericolul, dar nu schiță nici un sunet de avertizare.

– Deschide ușa, Stryker. Sunt cu o domnișoară.

Gideon împinse ușa cu piciorul. Un bărbat cu chipul sfrijit, acoperit de păr cărunt și barbă albă se uită la ea. Acum o privea cu ambii ochi sticloși.

– Da, văd. Stryker se strâmbă. Ești sigur că vrei s-o aduci înăuntru?

– Nu am de ales. Gideon își strecură umerii pe ușă. Roșcato, vii? Îi făcu el nerăbdător semn cu mâna.

Susanna ridică un picior și îl puse pe prima treaptă din cele trei care duceau spre ușă. În spatele lui Stryker era întuneric. Se uită peste umăr la bărbații din jurul focului de lângă stradă, care o priveau rapace.

– Înăuntru sau afară, Roșcato? Eu aș sugera înăuntru, dar poți să-ți încerci norocul cu ei dacă vrei.

Beauty mârâi la bărbatul din spatele ei și Susanna o mângâie pe cap. Își puse sfeșnicul sub braț, își ridică fustele și urcă restul scărilor. Stryker își mută privirea palidă spre câine.

– Chestia aia rămâne afară.

– Nu.

Susanna o trase mai aproape pe Beauty.

Gideon închise ochii, ca și cum ar fi suferit.

– Roșcato, lasă potaia pe scări.

Fără să scoată un cuvânt, Susanna scutură din cap. Beauty venea oriunde mergea ea.

– Potaia aia nu are ce căuta la mine în casă, zise Stryker. Are purici.

– Atunci ar trebui să se simtă ca acasă, murmură Gideon.

– Beauty nu are purici! obiectă Susanna, surprinsă de vehemența din vocea ei. Recunosc că are nevoie de o baie, dar nu am văzut-o să se scarpine niciodată.

Beauty tresări, își întinse gâtul și începu să-și scarpine piciorul din spate. Susanna strânse din buze și, din ochi, îl provocă pe bărbat să se certe cu ea.

– Câinele rămâne la intrare, negocie Gideon. Va dura doar o clipă.

Stryker mârâi și el și făcu semn din bărbie. Gideon păși în întuneric și Susanna merse târșâit în urma lui, cu trupul cald al lui Beauty lipit de coapsa ei.

Ușa se închise în urma ei și Stryker o încuie. Ridică o lumânare de seu și făcu semn către Beauty cu degetul lui osos.

– Șezi!

Beauty se lăsă pe burtă și se așeză confortabil lângă ușă.

– Unde e gașca ta? întrebă Gideon.

– Unde ar putea să fie? întrebă Stryker ridicând un umăr. În bucătărie. Își mângâie barba și miji ochii sticloși. Unde ai găsit-o?

– Poveste lungă.

– Am timp.

– Eu nu.

Gideon îi ridică poalele fustei, iar Susanna îl lovi peste mână.

– Ce crezi că faci?

– Îi arăt pantofii tăi.

– Pantofii ăia? Întrebă Stryker. Dădu din cap. Inutili.

Susanna își îndreptă spatele. Ce tupeu aveau bărbații aceștia!

– De aceea vrem să-i schimbăm. Are nevoie de o pereche de cizme rezistente. Cizme care să i se potrivească și să poată merge cu ele.

Stryker își frecă obrazii.

– Să-i schimbați? Ce să fac eu cu pantofii ăștia? Nimeni în toate mințile nu i-ar cumpăra.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Trebuie să știți că pantofii aceștia au fost făcuți de mână de Madam Durand. Dacă ați ști ceva despre modă, deși este evident că nu știți, ați ști că este una dintre cele mai bune modiste din Londra.

– Mod... ce?

Stryker făcuse o grimasă, iar chipul i se umplu de riduri.

– Stryker. Gideon îl cuprinse pe după umeri. Pantofii aceia sunt de mătase.

De fapt erau din satin, dar Susanna nu-l contrazise.

Gideon îl bătu prietenește pe umăr.

– Talpa e din cea mai bună piele de ied.

Susanna înțelese acum ce voia să facă și scoase pantoful de sub rochie ca să poată vedea materialul din satin roz. Ura gândul că trebuia să se despartă de pantofi. Se potriveau perfect cu rochia, dar nu putea traversa Londra încălțată cu ei.

– Fundițele sunt în stare perfectă, zise ea. Nu sunt rupte sau șifonate. Nu știa dacă era adevărat. Fuseseră în stare perfectă atunci când se încălțase cu ei. O doamnă ar plăti... Nu avea idee cât ar plăti cineva pentru o pereche de pantofi ca ai ei. Nu văzuse niciodată factura. ...ar plăti bani buni pentru ei.

Stryker se uită la pantofi și își frecă bărbia.

– Problema e că nu avem prea multe doamne pe aici.

– Destule curtezane.

Gideon îi spuse bărbatului ceva la ureche. Stryker râse.

Susanna se înroși. Nu știa nimic despre curtezane sau despre ce lucruri șușoteau bărbații când femeile nu erau de față. Ignoranța ei îi amintea acum de momentul când era copil și trăia la țară, uitându-se la frații ei care alergau pe pajiști, în timp ce ea trebuia să rămână acasă.

Stryker deschise palma osoasă.

– Dă-mi-i.

Susanna așteptă ca Gideon să încuviințeze din cap. Când o făcu, se uită după un scaun pe care să se așeze.

– Pot să stau undeva ca să-i dau jos?

– Poți veni în bucătărie. Stryker se duse mai departe, spre intrarea întunecată. Poți aștepta acolo până găsesc niște încălțări adevărate.

Gideon nu se mișcă, iar Susanna se apropie de el. Nu știa ce o aștepta în bucătărie și nu îndrăznea să afle fără Gideon alături de ea. Cu picioarele tremurânde, își aminti că Gideon o cunoștea pe Marlowe. Marlowe nu ar permite niciodată să i se întâmple ceva. Marlowe îl trimisese pe Gideon. Înainte ca Marlowe să se mărie cu Dane, pierduse un pariu și îi promisese Susannei o aventură.

Până acum tot ce se întâmplase fusese o aventură.

– Cine e acolo jos? întrebă Gideon.

– Cine e de obicei, se auzi vocea lui Stryker din beznă.

– Poate ar fi mai bine să aștept aici.

Susanna îi aruncă o privire aspră. Oare Gideon chiar avea atât de mulți dușmani?

– Lașule, șuieră vocea din întuneric. Dacă îl cunosc pe Gideon Harrow, vrei mai mult decât o pereche de încălțări. Ar fi bine să cobori dacă vrei să-mi mai șterpelești și altceva.

– Nu șterpelesc niciodată, răspunse Gideon, arătând ca un gentleman jignit.

– Sigur că da.

Susanna auzi un foșnet. Cumva își dădu seama că Stryker plecase. Se uită spre holul întunecat, apoi se întoarse în cerc pentru a analiza intrarea. Nu se vedea nici un scaun. Era posibil să reușească să-și scoată pantofii dacă se sprijinea de un perete, dar nu ar fi fost foarte feminin.

Încă avea gâtul uscat. Își dorea cu disperarea o gură de ceai?

– Ai dușmani în bucătărie? îl întrebă.

– Am dușmani peste tot. Tu?

Se uita la ea cu ochii verzi, având o expresie deloc familiară.

Cinism?

– Nu, din câte știu.

– Nu mă surprinde. Nu ai trăit destul încât să-ți faci dușmani.

Susanna fu surprinzător de jignită de comentariul lui. Nu-și dădu seama de ce. Să nu ai dușmani i se părea un lucru bun, dar Gideon se purta de parcă asta ar fi demonstrat, încă o dată, cât era de imatură.

Se învârti pe lângă intrare, uitându-se în camera de lângă, căutând Dumnezeu știe ce. Nu înțelegea cum reușea să vadă ceva. Nu existau nici un felinar și nici o lumânare. Chiar și lumânarea de seua lui Stryker făcea o lumină slabă, difuză.

– Nu vreau să trăiesc o viață în care să-mi fac dușmani.

– Asta e trist. Se mută dintr-un colț în altul, analizând camera goală. Singurii oameni care nu au dușmani sunt cei care nu au păreri. Cei care își pleacă privirea și își țin gura închisă ca să fie siguri că nu deranjează pe nimeni. Aștia sunt adevărații lași.

Susanna nu credea că fusese vreodată mai jignită de atât. Se uită la el cu gura căscată. Beauty mârâi ușor.

Susanna își încrucișă brațele la piept.

– Dacă eu sunt lașă, atunci de ce ne ascundem aici sus?

Gideon se opri din căutat și veni spre ea.

– Vrei să vezi de ce ne ascundem aici?

Când punea problema așa, Susanna nu voia să vadă nimic. Aproape dădu din cap, dar Gideon iar o privea de sus. Și se săturase de asta.

– Du-mă la bucătărie, spuse ea cu hotărâre. Dacă nu cumva ți-e prea frică. „Te rog, te rog să-ți fie prea frică.”

Gideon o luă de mână înmănușată și o trase în întuneric.

În momentul în care o trase în întuneric, Gideon regretă. Nu cunoscuse niciodată o femeie mai inocentă. Avea dreptate să fie speriată. Ar fi fost și mai speriată dacă ar fi știut cu adevărat cât

era de vulnerabilă. Avea să-și dea seama acum, când o ducea în bucătărie. Avea s-o protejeze cât de bine putea, dar ea își dorise această aventură. Era mai bine să afle care sunt riscurile înainte să meargă mai departe.

Dacă vedea riscurile și decidea să fugă acasă, noaptea asta avea să devină mult mai scurtă.

Merse pe podeaua întunecată a casei și o conduse pe scări spre bucătărie, mai mult bazându-se pe memorie decât pe ceea ce vedea. Ochii lui se obișnuiseră cu întunericul acum, dar casa încă era al naibii de întunecată.

Primele sunete ale bărbatilor din bucătărie începură să se audă, iar ea îl strânse de mână. Gideon își înăbuși dorința de a o strânge la rândul său pentru a o încuraja. Voia să-i fie teamă. Voia să renunțe la ideea asta de a merge la Grădinile Vauxhall.

– Mi-ar plăcea să-mi pot folosi mâna mai târziu, murmură el, ascunzând partea sa blândă. Relaxați-vă ghearele, domnișoară.

– Scuză-mă.

Încercă să-și tragă mâna, dar el nu-i permise.

O altă parte a lui voia să o ia în brațe și să-i spună că era în siguranță. Mai bine își tăia gâtul decât să facă ceva atât de prostesc. Ea era de vină pentru confuzia lui. Femeia nobilă arăta de parcă urma să fie trântită de o rafală de vânt. Era subțirică și delicată, iar pielea palidă era aproape transparentă. Era o păpușă care ar fi trebui să stea într-un magazin de jucării, nu în St. Giles.

Chiar și ochii ei erau ca de păpușă. Erau mari ca ai unei bufnițe, dar de o mie de ori mai frumoși. Căprui-închis, încadrați de gene groase care îi coborau pe obraji atunci când era rușinată.

– Ai grijă, îi spuse când ajunseră la scări. Coboară încet.

Prin întunericul de la baza scărilor se întrezărea lumina difuză. Bărbații din bucătărie îi auziseră venind și făcuseră liniște. Gideon se uită la ea peste umăr și aproape se împiedică. Avea obraji îmbujorați, ochii căprui-închis, iar părul ei...

Părea mai mult arămiu decât roșcat în lumina slabă. Și-l prinsese, sau una dintre slujitoarele ei o făcuse, într-o coafură răsucită, împletită la ceafă. Spre dezamăgirea lui, rămăsese la locul lui. Se întrebă cum ar fi arătat pe umerii ei. Era drept sau cârlionțat? Moale sau aspru? Dacă își cufunda nasul în șuvițele ei, oare mirosul avea

Craiul pe care îl iubesc

să semene cu parfumul curat care îi trezea toate simțurile când bătea vântul?

Își recăpătă echilibrul și o conduse spre baza scărilor. Bărbații aveau să-i arunce o privire și să o mănânce de vie.

Capitolul 5

– A venit omul care a furat banii.

Gideon dădu din cap către cei șase bărbați care stăteau în jurul mesei zgâriate, cu un scaun rupt. În șemineu ardea un foc mocnit și o oală mare era agățată deasupra lui. Pe podea erau împrăștiate șase castroane murdare și șase urcioare de bere goale. Într-un colț, o pisică rodea un os, căutând orice rămășiță de carne.

Lumina de la două felinare murdare dansa cu umbre ciudate pe pereții bucătăriei. În lumină, chipurile lor păreau mai mult ale unor diavoli decât ale unor bărbați.

Gideon simți un nod în stomac. Nu ar fi putut avea parte de o companie mai rea: Rum, Lighter, Jonesy, Dab, Corker și Mill. Șase diavoli din lumea infractorilor.

– Domnilor, spuse Gideon cu politețe forțată. O plăcere ca întotdeauna.

– Ai dreptate, zise Corker, un bărbat chel cu o singură sprânceană lungă. Chiar e o plăcere. Există un preț pentru capul tău. Nu știi ce ai luat de la Beezle și nu-mi pasă. Jonesy, făcu semn către bărbatul mic și slab care își freca palmele încontinuu, adu-l pe Beezle. Gideon ridică palmele.

– Stați puțin, domnilor. Așa vă purtați cu un tovarăș?

– Tovarăș? Mill scuipe niște suc acru peste bărbia neîngrijită. Nu ești un tovarăș pentru altcineva în afară de tine.

– Nu e adevărat. Mill, anul trecut, noi amândoi, am spart case împreună.

– Și ai plecat cu castroanele și cămile. Era singura marfă care valora ceva, zise Mill cu vocea pițigăiată.

Situația era gravă. Gideon o analiză rapid. Pe toți îi înșelase cu ceva.

– O neînțelegere, îi spuse Gideon lui Mill.

– Și când am fost înconjurați de poliție? întrebă Rum. Vorbea încet și i se împleticea limba. A trebuit să scap singur de ei.

- Rum, răspunse Gideon, vorbind ca și cum ar fi fost profund rănit. Nu e vina mea că nu te-ai putut cățăra pe fereastră. Dar ascultă...

- Nu, tu să asculți, zise Lighter și făcu un pas spre el.

Lighter era un bărbat imens. Mergea mereu aplecat ca să nu se lovească cu capul de tavan.

Gideon ar fi făcut un pas înapoi, dar Roșcata se ascundea în spatele lui. Era încolțit. Lighter își înfășură mâna în jurul gâtului lui și îl ridică. Cu picioarele în aer, Gideon își dădu seama de momentul în care Lighter o zări pe Roșcată. Expresia violentă de pe chipul lui dispăru ca prin magie.

- Cine e asta? întrebă Lighter, cu vocea plină de uimire.

Gideon nu-și putea întoarce capul din cauza lui Lighter care îl strângea cu degetele puternice, dar își dădu ochii peste cap în direcția Roșcatei. Chiar și ținând nenorocitul de candelabru, făcu o reverență demnă de o regină.

- Domnilor, zise ea și își coborî genele lungi. Mă bucur să vă cunosc.

Lighter rămase cu gura căscată. Gideon își răsuci corpul, încercând să scape din strânsoare, dar bărbatul nu-i dădea drumul. Șuieratul lămpilor deveni zgomotos în liniștea care se lăsă brusc. La fel ca Lighter, și Mill rămase cu gura căscată. Corker și Jonesy arătau de parcă s-ar fi lovit prea tare la cap, Mill clipea rapid, iar Rum se chinuia să-și îndrepte cravata murdară.

Corker își reveni primul.

- Cine ești?

Gideon nu o cunoștea suficient de bine încât să-și dea seama dacă era speriată, dar dacă era, nu o arăta. Susanna zâmbi larg, și avea genul acela de zâmbet care lumina cele mai întunecate colțuri ale casei.

- Eu sunt Susanna.

- Susanna, Mill chițăi respectuos.

- Ești cu el?

Lighter îl scutură de gât pe Gideon și lumea se întunecă pentru o clipă.

- Avem o prietenă comună. Poate o cunoașteți? Marlowe?

- O cunoaștem, murmură Rum. L-a trimis pe Satin la mititica.

- Newgate, explică Gideon cu respirația întretăiată.

– Călătorie sprâncenată!

Jonesy se aplecă să scuipe, apoi păru să se gândească mai bine și înghiți zgomotos.

– Nu știu nimic despre asta, zise Roșcata și merse mai în față, în lumină.

Pielea ei palidă, îmbujorată și părul strălucitor o făceau să pară un înger lângă bărbații murdari. Mill făcu un pas în spate.

– Știi că domnul Harrow a fost de acord să mă ajute cu o problemă personală și, îi zâmbi lui Lighter, v-aș fi recunoscătoare dacă l-ați pune jos. Pare că nu poate să respire.

Lighter se uită la ea, apoi își deschise palma. Gideon căzu la podea.

– Mulțumesc. Văd că sunteți ocupați. De îndată ce domnul Stryker se întoarce cu încălțările mele, îl voi lua pe domnul Harrow și vă vom lăsa în pace.

– Nu-l poți avea pe Harrow, zise Corker.

Gideon își masă umărul pe care căzuse și care îl dureau, apoi se ridică în picioare. Ce naiba era asta? De ce Roșcata nu plângea într-un colț, gata să leșine? Din cei șase nenorociți, fermecase cel puțin trei. Dar nu și pe Corker. Corker avea să o sperie și avea să se întoarcă în Mayfair. Nu avea să-i facă rău. Nici unul dintre ei nu era genul care să facă rău unei femei, dar nici nu erau niște tipi delicați.

– Poftim? întrebă ea politicos.

– Există un preț pentru capul lui. I-l ducem lui Beezle.

– Vai, Doamne!

Se uită în jos, cu o expresie îndurerată. Gideon ar fi putut să jure că avea lacrimi în ochi. Dacă erau adevărate, avea să se ducă singur la Beezle.

Susanna se uită în sus, cu ochi rugători.

– Aceasta chiar este o veste îngrozitoare.

– De ce? întrebă Mill.

Rum dădu din cap.

– Pentru că asta înseamnă sfârșitul visului meu.

Jonesy făcu semn către Gideon.

– El este visul tău?

Susanna îi aruncă o privire.

– Nu, nu. Bineînțeles că nu.

Gideon își încrucișă brațele, oarecum jignit. O spusese de parcă ideea că el ar fi putut fi visul cuiva era ridicolă. Gideon i-ar fi putut spune că multe doamne, bine, nu chiar doamne, dar femei, visau la el.

– S-a oferit să mă ducă la Grădinile Vauxhall. Acesta este visul meu. Vedeti...

Se uită teatral după un scaun. Dab, care până acum stătuse în spate, se grăbi spre ea cu un scaun rupt.

– Uite, domnișoară.

– Mulțumesc, îi zâmbi, iar el se înroși precum un cărbune încins.

Gideon se holbă la ea. Nu mai văzuse niciodată pe cineva cu o asemenea putere. Odată, când era copil, se furișase să vadă un spectacol de circ. Nu-l uitase niciodată pe îmblânzitorul de șerpi, puterea pe care bărbatul o avea asupra șerpilor mortali, felul în care îi vrăjea și îi convingea să facă un dans înfricoșător, dar frumos.

Roșcata era o îmblânzitoare de șerpi, iar el nici nu-și dăduse seama.

Gideon ar fi trebuit să fie ușurat. Cei șase șerpi din bucătăria lui Stryker erau extrem de veninoși. Dar era iritat. Începu să creadă că va trebui să o ducă la Vauxhall.

Roșcata se așeză cu delicatețe pe scaunul instabil. Se purta de parcă era un tron, aranjându-și fustele în jurul ei și ținând sfeșnicul cu ambele mâini.

– Visul meu este să merg la Grădinile Vauxhall. Ați fost vreodată?

Câteva dintre bărbați dădură din cap. Corker și Lighter încuviințară.

– A fost magic? întrebă ea, uitându-se întâi la Corker, apoi la Lighter.

– Nu e magic, întrerupse Gideon. Este un loc în care nobilii arată cât sunt de bogați.

– Mie mi s-a părut magic, zise Lighter.

Vocea lui era gânditoare și se uita în gol. Gideon voia să pocnească din degete în fața lui și să-i spună: „Trezește-te!”

– Da? întrebă Roșcata.

În loc să-l lovească cu cotul în stomac, ceilalți escroci dădeau din cap, încurajându-l pe Lighter să continue.

– Era muzică și se dansa. Muzica era cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit. Suna ca niște îngeri care cântau.

– Îngeri care cântau? râse Gideon.

Mill îl făcu să tacă aruncându-i o privire ucigătoare.

– Continuă, zise Roșcata, părând captivată de fiecare cuvânt al lui Lighter.

Dab, care rămăsese lângă ea, o privea ca și cum îl găsisese pe Dumnezeu.

– Am auzit muzica aceea, spuse Lighter, și am uitat despre dans. Toată noaptea am stat și am ascultat-o.

– Nu ai dansat? întrebă Roșcata.

Lighter se uită la silueta lui imensă.

– Cine ar dansa cu mine?

– Un domn zdravăn ca tine? Cine nu ar dansa cu tine?

Gideon gemu.

– Nu vedeți ce face?

– Văd doar că o întrerupi în timp ce ne povestește despre visul ei, zise Rum, mârâind. Tacă-ți fleanca!

– Mulțumesc, răspunse ea. Nu am fost niciodată la Grădinile Vauxhall și sunt sigură că mi-ar plăcea muzica la fel de mult ca domnului...

Se uită în sus la Lighter.

– Lighter, răspunse el.

– Ca domnului Lighter. Dar vedeți, am un alt motiv mai important pentru care vreau să ajung în grădinile plăcerii.

– Ce motiv? întrebă Jonesy.

Roșcata se uită pe rând la fiecare dintre ei: Dab, Jonesy, Lighter, Mill, Rum și la singurul care părea sceptic, Corker.

– Iubirea, spuse ea simplu.

– Iubirea? întrebă Corker.

– Nu, gemu Gideon. Nu și tu.

– Ați fost vreodată îndrăgostit, domnule...?

– Corker, răspunse Dab.

Arătă pe rând fiecare bărbat și le spuse numele. Dacă i se păreau neobișnuite, nu o arătă.

– Ați fost, domnule Corker?

– M-am îndrăgostit la Vauxhall, zise Corker.

Gideon gemu.

Roșcata își împreună palmele.

– Serios?

-Iubire, pufni Gideon. O curtezană care te-a dus în The Dark Walk pentru un șiling.

Corker bătu în masă cu pumnul imens. Lemnul scârțâi și se cutremură.

-Nu a fost așa, Gid. Nu era o femeie ușoară. Se uită la mâinile lui. Cel puțin nu cred că era. Își împreună degetele, apoi și le desfăcu, mișcându-le aproape grațios. Era frumoasă și bună.

Gideon își dădu ochii peste cap. Dab se mișcă fulgerător, lovindu-l pe Gideon de perete. Înjurând printre dinți, Gideon îl împinse.

-Nu ai avut niciodată un vis? întrebă Dab.

-Ba da, răspunse Gideon. Visul meu este să plec naibii de aici. Să plec departe de Beezle. Nu dau doi bani pe muzică sau pe iubire.

Rânji la Corker.

-Nu-l băga în seamă, cârâi Mill. Toată lumea știe că a fost îndrăgostit de Marlowe ani în șir. Ea nu l-a iubit.

-Du-te naibii!

Gideon se năpusti asupra lui Mill, dar Lighter întinse brațul și îl blocă.

-Dacă visul tău este să mergi la Vauxhall, atunci ar trebui să te duci, spuse Jonesy. Vă duc chiar eu.

Făcu un pas înainte, stând în fața Roșcatei ca un cavaler din povești.

-Nu! Gideon trecu pe sub brațul lui Lighter și îl împinse pe Jonesy. Eu o să o duc.

Dab se apropie.

-Nu și dacă nu vrea.

-Domnișoară Susanna, aș fi onorat să vă duc, murmură Rum, apropiindu-se de Roșcată.

-Și eu, adăugă Mill.

Gideon își trecu frustrat mâna prin păr. În ritmul acesta, jumătate din mahala avea să o însoțească pe Roșcată, iar el nu avea să-și mai recupereze niciodată colierul. Doar dacă nu pleca împreună cu tovarășii lui Stryker. Așa se putea strecura înapoi în casă și...

-Domnilor, zise Roșcata într-un final, întrerupând discuția despre cine ar fi mai potrivit să o conducă. Mă tem că i-am promis domnului Harrow că mă poate însoți.

– Există o recompensă pentru capul lui, zise Corker, încruntându-se până când sprânceană lungă îi umbri ochii. I-l ducem lui Beezle.

– Și nu i-l puteți duce mâine acestui Beezle? Am nevoie de el pentru o noapte, apoi este al vostru.

Întinse o mână, parcă oferindu-l pe tavă. Corker se încruntă și mai tare.

– Vă rog, domnule Corker. Dumneavoastră, dintre toți oamenii, înțelegeți cât de importantă este iubirea. Și visul acesta de a găsi iubirea la Grădinile Vauxhall nu este pentru mine. Este, se uită la toți cu o privire rugătoare care ar fi făcut de râs toți actorii de la Drury Lane, este pentru mama mea.

– Mama ta? cârâi Mill.

– Da. Se ridică. Mă tem că mama mea mă consideră o dezamăgire. Mă gândeam că dacă aș putea găsi bărbatul pe care l-a iubit cândva, atunci poate m-ar putea iubi și pe mine. Măcar puțin.

– Cum ai putea să fii o dezamăgire? întrebă Lighter, depărtându-și picioarele ca două trunchiuri de copac. Ești perfectă.

– Ce bine ar fi să fie adevărat. Mă tem că nu sunt așa de capabilă pe cât și-ar fi dorit. Și pot fi puțin impulsivă și...

– Încăpățânată, adăugă Gideon.

Dab îi trase una.

– Tacă-ți fleanca!

– E adevărat. Pot fi încăpățânată. Se uită la degetele de la picioare, încă acoperite de pantofii ei delicați.

Gideon expiră. Unde naiba era Stryker?

– Dar, dacă îmi permiteți să îmi împlinesc acest vis, vă voi fi foarte recunoscătoare.

Lighter se uită la Dab, care se uită la Mill, care se uită la Rum, care se uită la Jonesy, care se uită la Corker. Corker oftă lung și zgomotos.

– Du-te. Trăiește-ți visul.

– Ce vis? întrebă Stryker de pe scări. Sper să fie un vis în care să plecați în seara asta și să-mi aduceți marfă pe care să o pot vinde, altfel veți visa în casa altcuiva. Ridică o pereche de cizme pline de noroi. Uitați. Nu sunt frumoase, dar nu sunt găurite.

Susanna clipi, evident îngrozită că trebuie să poarte o pereche de încălțări uzate și murdare. Probabil se gândi mai bine înainte să comenteze, căci se așeză, se descălță cu delicatețe și le luă din mâna

lui Stryker. Își băgă picioarele în ele ca și cum ar fi fost încrustate cu nestemate.

Se ridică, își mișcă degetele ca să vadă dacă se potrivesc și îi dădu pantofii lui Stryker.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu sunt un domn. Dacă nu mă înșel, probabil vă e foame. Îi făcu semn lui Mill. Dă-le niște tocană.

Mill umplu în grabă două castroane și le puse pe masă cu o bucată de pâine. Gideon nici nu se uită la mâncare înainte să înceapă să o înfulece.

Terciul maroniu nu i se părea prea apetisant Susannei.

– Cred că voi păstra asta pentru Beauty.

– Câinele? întrebă Stryker. I-am dat deja câteva resturi. Are burta plină.

– A. Susanna se uită la tocană. Atunci o să mănânc... asta. Închise ochii și duse lingura la gură.

Nu era nici pe jumătate la fel de rea pe cât arăta, dar tot trebui să se chinuie să o mănânce. Într-un final împinse castronul deoparte.

– Felicitări bucătarului!

Stryker rânji.

– Îi voi transmite lui Nancy. Fac pariu că niciodată nu a mai primit complimente pentru mâncarea ei din partea unei doamne. Dar acum oamenii mei au lucruri de făcut, iar voi ar trebui să plecați. Pare că o să plouă. Se uită la Corker și la restul oamenilor lui. Dacă nu aveți nimic împotriva?

Corker scrâșni din dinți, dar nu spuse nimic.

– Prea bine, zise Gideon și o împinse pe Roșcată în fața lui, pe scări. O să plecăm.

– Ar trebui să ai grijă, strigă Jonesy. O să venim după tine mâine.

– Și mie o să-mi fie dor de voi, răspunse Gideon.

– O să mă vezi destul de curând, mârâi Rum.

– Va trebui să mă prinzi mai întâi.

Gideon o împinse pe Roșcată pe ușa din capul scărilor și o luă de mână. Afară, lumina din depărtare lumina cerul și forma umbre pe casa întunecată. Gideon se folosi de ea pentru a o trage pe Roșcată prin camere spre ușa unde câinele se ridică și îi adulmecă mâna.

Ajunși afară, Gideon auzi cum ușa se încuie în urma lor. Străzile erau goale, bărbații și femeile pe care îi văzuseră mai devreme nu se

mai vedeau. Sunetul tunetelor din depărtare îi făcuse să se adăpostească. Gideon simțea în aer mirosul ploii, iar norii care se adunau pe cerul întunecat prevesteau furtuna care se apropia. Dacă aveau noroc, puteau ajunge înainte la Grădinile Vauxhall. Dacă nu, îi aștepta o noapte lungă, rece și udă.

– Deși... sunt recunoscătoare pentru cizmele acestea, încep Susanna, nu am rezolvat decât jumătate din problema noastră.

Își trase șalul pe umeri. Vântul îi flutura fustele și gunoiul zbura pe stradă, parcă împrăștiat de mâini invizibile. Cerul dinspre vest avea o culoare verde, sinistă, iar fulgerele răsăreau dintre norii grei, joși. Beauty se lipi de piciorul ei, ascunzându-se între fustele Susannei.

Gideon porni pe scări fără să o aștepte.

– Vrei să spui că nu avem bani.

– Da.

Nu părea dispus să aștepte, iar Susanna nu voia să rămână de căruță, așa că se grăbi să-l prindă din urmă.

– Nu cred că asta va fi o problemă. Vântul îi flutură haina și îi acoperi cuvintele, iar Susanna reuși să audă doar jumătate din ceea ce spuse.

– De ce nu? întrebă ea, ridicând vocea ca să o audă peste valul de gunoi și vântul care îi șuiera pe la urechi.

– Pentru că nu știam că ai un asemenea talent?

– Talent?

Sigur nu-l auzise cum trebuia.

Gideon se întoarse, se opri în mijlocul străzii și făcu semn către casa lui Stryker.

– Ce naiba a fost aia?

– Nu înț...

– Ce ai făcut la Stryker. Ai convins șase bărbați că ar trebuie să te protejeze de mine. Numai Dumnezeu știe că nu tu ești cea care are nevoie de protecție. Mi-ai furat colierul.

– Nu este al tău. L-ai... furat de la cine știe ce om amărât.

– Nu asta e ideea!

Împunse un deget spre ea și un tunet răsună în văzduh. Susanna se uită în sus. Fulgerul păru să fie mai aproape acum.

- Ideea, Roșcato, este că nu avem nevoie de bani. Am încredere că poți să farmeci orice bărbat ca să obținem exact ce avem nevoie.

- Dacă încerci să sugerezi să-mi folosesc farmecele feminine pentru a convinge un bărbat să facă ce vreau eu, m-ai judecat greșit, domnule.

Gideon închise ochii, iar trăsăturile lui aspre fură luminate de furtuna din cer. Ar fi făcut o schiță grozavă cu trăsăturile lui dacă ar fi avut o hârtie și un creion.

Prima picătură de ploaie căzu pe gâtul ei.

- Nu genul acela de farmece, Susanna. Dumnezeu știe că probabil nici nu ai fost sărutată vreodată.

Fu atât de șocată de comentariul lui, încât nu avu nici o replică pregătită. Era adevărat, dar de unde știa asta? De unde știa că nu era o femeie ușoară? Până la urmă, înfruntase șase golani și îl convinsese pe marele Gideon Harrow să-i facă pe plac.

Să sărute un bărbat era o nimica toată pentru ea. Putea face orice.

- Ar fi bine să pornim, zise Gideon. În ochii lui se întrezări speranța. Asta dacă nu cumva te-ai săturat și vrei să mergi acasă?

- Niciodată.

- Știam că o să spui asta.

Începu să meargă cu pași apăsăți, iar ea trebui să alerge ca să se țină după el.

Când reuși să-și recapete suflul, era pierdută fără speranță. O condusesese printr-un labirint de străduțe, alei, clădiri, chiar și un cimitir. Picăturile de ploaie se transformaseră într-o burniță, iar ea era udă și îi era frig.

Nu avea să-i recunoască niciodată asta hoțului, dar ideea de a se întoarce acasă devenea din ce în ce mai tentantă pe măsură ce tunetele se auzeau mai tare, iar fulgerele licăreau deasupra lor. Dar ajunsese până aici. Grădinile Vauxhall nu aveau cum să fie prea departe și atunci avea să găsească răspunsuri la toate întrebările ei.

Asta dacă le găsea.

Nu avea nici o garanție că avea să afle ceva despre trecutul mamei ei în grădinile plăcerii. De fapt, era chiar puțin probabil. Știind asta, tot nu se putea convinge să se întoarcă. Trebuia să facă această călătorie, chiar dacă nu afla nimic în urma ei.

Următorul sunet se auzi atât de tare încât tresări, iar Beauty schelălăi. Explozia fu urmată de o perdea de ploaie, ca și cum cerul

s-ar fi rupt în două și ar fi curs un ocean întreg. Ținându-și mâna pe gâtul lui Beauty, își târî picioarele după Gideon, abia întrezărindu-i silueta prin ploaia orbitoare. Străzile deja începuseră să se umple de apă care îi intra în cizme.

– Ar trebui să intrăm, țipă Gideon. Altfel o să fim luați pe sus.

Susanna încuviință din cap și se uită în jurul ei. Toate magazinele erau închise, dar o cârciumă era deschisă peste drum. Doamnele nu trebuiau să intre în cârciumi, mai ales într-una care arăta ca aceea, dar nu prea avea de ales.

– Acolo? făcu semn către fereastra luminată.

– Nu. E o cârciumă unde se vinde gin. Prea mulți oameni care m-ar putea recunoaște.

– Câți dușmani ai, de fapt?

– Nu vrei să afli răspunsul. Haide.

O luă de mână și o trase prin apa care le ajungea până la glezne, printr-un grup de clădiri. Susanna se bucura că o ținea de mână. Din cauza ploii și a apei de la picioare, s-ar fi putut împiedica sau s-ar fi putut rătăci. Gideon o feri de gunoaiele mari care pluteau pe stradă: un buștean, o scândură și un animal mort.

– Beauty! strigă Susanna, deși câinele era pe urmele ei. Rămâi lângă mine.

Gideon încercă ușa unei clădiri, dar era încuiată. Susanna se lipi cu spatele de cadru, încercând să se protejeze de furtună. Beauty se înghesui lângă ea. Gideon înjură și împinse în ușă. Nu se clinti.

– Nu poți să spargi încuietoarea?

– Nu pe vremea asta.

Apa i se scurgea pe față, iar părul negru îi cădea pe frunte și pe obraji. Părul îi acoperea cicatricea de pe tâmplă, dar în clipa aceasta părea mai mult periculos decât frumos.

Gideon făcu un pas în spate, se întoarse într-o parte și se năpusti spre ușă, lovind-o cu umărul. Ușa tremură, dar încuietoarea era rezistentă. Gideon își frecă umărul și făcu o grimasă.

– Poate ar trebui să încercăm altă clădire.

– Nu ți-am cerut sfatul, izbucni el.

Beauty mârâi la el în semn de avertisment. Susanna o mângâie recunoscătoare.

Gideon se dădu în spate, de data asta mai departe, se aplecă și fugi spre ușă cu toată puterea. Susanna închise ochii și simți

impactul zdruncinător. Lemnul scârțâi și cedă, iar Susanna deschise ochii. Hoțul reușise să îndoaie partea superioară a ușii spre interior. Nu era o gaură mare, dar dacă se putea strecura înăuntru, atunci poate reușea să deschidă ușa din interior. Gideon își îndreptă umărul și analiză ușa. Singura problemă era că nu încăpea.

– Dă-mi piciorul, îi spuse el.

– Ce?

– O să intri tu. Dă-mi piciorul. O să te ajut să urci.

– Nu intru! Dacă e cineva înăuntru?

– Atunci salută și spune-le ca data viitoare să deschidă naibii ușa. Gata. Se săturase.

– Nu mai înjura. Acum e momentul în care avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

– Draga mea, Dumnezeu nu o să deschidă ușa pentru noi. O să-mi dai. Piciorul.

Susanna se uită la el, ploaia bătând-o cu putere în cap și scurgându-i-se pe față.

– Bine.

Gideon se aplecă și își uni mâinile ca să formeze o scară.

– Ai face bine să nu încerci să-mi vezi gleznel.

Gideon lovi cu putere ușa.

– Crezi că toate astea sunt ca să mă uit sub fustele tale? Femeie, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce ai tu sub fuste. Nu e ceva ce n-am mai văzut.

Își uni din nou mâinile și le scutură. Susanna își puse piciorul peste ele, recunoscătoare că ploaia îi ascundea chipul îmbujorat. Se făcea de râs în fața lui. Abia aștepta să ajungă la Vauxhall și să scape de el.

Gideon o ridică, iar ea se apucă de ușă ca să se sprijine. Întâi aruncă sfeșnicul prin gaură. Auzi bufnitura când căzu la podea. Sărind, își strecură corpul prin gaura dreptunghiulară, tresărind când rochia i se agăță în lemnul rupt și se răni la umăr.

Dacă ar fi știut că lucrurile aveau să fie așa, i-ar fi dat nenorocitul de colier de prima dată când i-l ceruse.

Iar acum înjura din cauza lui!

– Fă-ți loc înăuntru! Țipă la ea.

Susanna încerca. Dar șoldurile păreau să i se fi blocat. Ar fi putut încerca să se miște mai mult, dar lemnul îi pătrundea pielea prin rochia subțire. Nu voia să o rupă.

– Nu pot. O să mi se rupă rochia. Ajută-mă să cobor.

Nu era sigură ce spusese, dar i se păru că auzi: „Pe naiba!”

Îi simți mâinile pe fund și țipă indignată.

În loc să-și îndepărteze mâinile, Gideon o împinse mai tare.

– Ia-ți mâinile de pe mine în clipa asta! țipă ea.

Vocea ei fu înăbușită de bubuitul unui tunet și de ploaia torențială.

Gideon o împinse din nou, iar Susanna văzu podeaua din ce în ce mai aproape. Întinse repede mâinile, reușind să aterizeze. În ciuda efortului, se lovi cu fruntea de podea și gemu de durere când se lovi la cot. Se întoarse pe spate și suspină, trăgându-și mânușile, deget cu deget.

Se uită la tavanul întunecat, în timp ce urechile îi țiuiau și capul îi pulsa. O durea piciorul, deși se așteptase ca la frunte să aibă cea mai gravă rană.

– Roșcato!

Susanna mormăi. Era hoțul. O împinsese prin gaură și încercase să o omoare. Și acum voia să-i deschidă ușa.

– Deschide nenorocita de ușă!

Voia să-i spună să deschidă singur nenorocita de ușă, dar își aduse aminte că Beauty era afară. Nu putea lăsa câinele să tremure în ploaie și nu avea încredere în hoț să aibă grijă de animal.

– Roșcato! răcni el.

– Te-am auzit! strigă ea înapoi.

Mama ei ar fi leșinat dacă ar fi auzit-o. Suna ca o mahalagioaică.

Gemând, se ridică și se poticni spre ușă. Pipăi lemnul cu ambele mâini până găsi bara groasă din mijloc. Nu era de mirare că hoțul nu reușise să o dărâme. Nici nu ar fi avut cum să o spargă.

Împinse bara, dar nu se mișcă. Împinse din nou, încordându-și mușchii. Se sprijini cu capul de ușă și clipi ca să îndepărteze lacrimile. Nu avea să plângă. Înfruntase șase bărbați înfricoșători în bucătăria aceea, cu doar o oră în urmă. Era puternică. Nu plângea.

Piciorul o durea extrem de tare și se aplecă să pună mâna pe el. Mâna i se murdări de ceva mai dens decât apa.

Sânge.

Nu era de mirare că o durea atât de rău.

– Susanna?

Îi folosisese numele. Probabil își făcea griji că avea să-l lase afară. Ar fi făcut-o dacă nu era Beauty.

– E o bară peste ușă, strigă ea. Încerc să o ridic.

– Folosește-ți umărul pentru forță, răspunse el. Probabil e blocată.

– Să-mi folosesc umărul, mormăi ea.

Umărul o durea pentru că o împinsese prin gaura zimțată și se rănise în lemnul rupt. Totuși, se lăsă în jos și își puse umărul sub bârna de lemn. Împinse în sus, folosindu-se de picioare, ignorând durerea care îi străpungea fluierul piciorului. Expiră, gata să renunțe, când bara se mișcă.

– Am reușit! strigă ea, plină de entuziasm.

Acum, când împingea, nu mai simțea durerea și reuși să ridice bara, să o prindă și să o arunce jos. Ușa se deschise, iar licărirea unui fulger luminează siluetele lui Gideon și Beauty, care stăteau în ploaie.

– Am reușit! spuse ea.

Dinții îi clănțăneau în timp ce vorbea. Ploaia de vară făcuse ca temperaturile să scadă. Tremură și se clătină.

Gideon sări în față și o prinse în brațe.

– Ce naiba ai pățit?

– Nimic. Eu...

Se uită în jos, văzu sângele de pe fuste și se clătină. Gideon încă o ținea în brațe, ajutând-o să rămână în picioare.

De undeva se auzi lătratul unui câine, iar ea căzu, căzu, căzu.

Capitolul 6

– A, nu, nu e posibil să se întâmple așa ceva!

Roșcata închise ochii și membrele i se înmuiară. Dar Gideon nu accepta asta. Nu permitea să leșine cineva. O cără în clădire și o puse la perete, ținând-o în picioare. Mahalalele se inundau întotdeauna când ploua foarte tare, și oricine nu avea casă sau o cameră închiriată undeva căuta adăpost.

Câinele se duse lângă ea și scânci, lingând-o pe față. Pentru asta începu să-i placă potaia.

Gideon trânti ușa și puse bârna grea peste ea. Lemnul rupt de deasupra forma o gaură. Nu prea avea ce face în privința asta. Dar voia să închidă ușa cât de mult era posibil pentru a ține departe ploaia și orice musafiri nepoftiți.

Câinele încă schelălăia, dar în întuneric, Gideon văzu cum Roșcata îl împingea cu mâna ca să nu o mai lingă.

– Aproape te-am pierdut pentru o clipă.

– Sângele...

Dinții îi clănțăneau atât de tare încât trebui să se apropie de ea ca s-o înțeleagă. Nu sunt obișnuită să văd atât de mult sânge.

– Sânge?

Gideon o luă de braț și simți pielea rece. Era udă, dar nu de sânge. Știa diferența.

– Ia-ți mâinile de pe mine, îi ceru ea.

– Unde ești rănită?

Ignoră mâinile ei mici care le împingeau inutil pe ale lui. Când îi atinse piciorul, se încordă și țipă. Gideon dădu la o parte straturile de mătase umedă și îi atinse pielea de deasupra gleznei.

– Dă-mi drumul.

– Taci din gură puțin.

Câinele mârâi. Gideon mârâi înapoi.

– Și tocmai începeam să te plac, zise el.

Sângele îi curgea pe picior, mai gros și mai dens decât apa de la ploaie, dar probabil era amestecat cu nămol. Gideon spera să nu sângereze atât de tare pe cât părea. Ar fi dat orice pentru o lumânare, un felinar, sau o pătură.

Susanna tremura puternic în mâinile lui, iar Gideon înjură printre dinți. Țsta era un alt motiv pentru care nu voia să o aibă pe cap. Poate că era în floarea tinereții, dar era genul de persoană care putea să moară de la o simplă răceală. Apoi el avea să fie spânzurat pentru crimă.

– Stai aici, îi spuse. Mă întorc într-un sfert de oră.

– Mă lași singură? se îngrijoră ea, aproape panicată.

– Nu poți trăi fără minte, nu-i așa?

– Aș fi fericită să nu te mai văd niciodată! izbucni ea.

Gideon se bucura să audă înverșunare în vocea ei. Încă putea să lupte.

– Dar o să mă vezi. Mă duc până la cârciumă. Avem nevoie de provizii.

– Cârciumă! Credeam că ai spus că ai dușmani acolo.

– Am. Susanna începu să se certe în continuare, dar el nu o mai asculta. Ține câinele lângă tine. Nu cred că cineva e destul de nebun să iasă pe vremea asta, dar nu risca.

– Nu mă poți lăsa aici!

Gideon se duse la ușă și ridică iar nenorocita de bârnă. Încă ploua torențial. Cu hainele deja ude, mai multă ploaie nu conta, dar tot își ridică gulerul hainei. Poate nu avea să-l protejeze de ploaie, dar îl ajuta să-și ascundă fața.

Gideon se strecură pe străzile inundate. Gunoiul plutea pe lângă el. Erau de toate, de la păpușa unui copil, până la un castron spart și un sertar. Încercând să evite gunoaiile, aproape rată intrarea în cârciumă. Se întoarse, urcă cele două scări și pași înăuntru.

Aproape că prefera străzile murdare și aglomerate. Mirosul trupurilor nespălate, al vomei și al ginului îl loviră ca un pumn în plină figură. Ripostă, avansând cu o voință herculeană. Cu gulerul ridicat și privirea coborâtă, Gideon se îndreptă spre bar.

Nu-i plăcea Blue Ruin. Îl băuse de multe ori, mai ales după ce renunțase la Marlowe, dar întotdeauna regretase a doua zi. Durerea

de stomac și capul care îi pulsa de durere nu meritau ca să uite pentru câteva ore.

Nimeni nu îl băgă în seamă. Era unul dintre cei douăzeci și ceva de oameni înghesuiți înăuntru. Unii dintre ei băuseră atât de mult gin, încât nu-i mai interesa nimic. Gideon împinse un vagabond inconștient din calea lui și puse monedele de argint pe bar. Era tot ce avea. Trebuia să-și recupereze colierul. Între timp, avea să fure ce nu putea cumpăra.

Cârciumarul din spatele barului puse mâna peste monedă.

– Ce vrei?

– O sticlă de gin, o bucată de pâine.

– Ăsta nu e un han. Nu avem pâine.

Gideon întinse mâna.

– Atunci îmi vreau gologanii înapoi.

Cârciumarul pufni. Fălcile îi tremurară când râse. Zornăi monedele în palmă.

– O să văd ce pot să fac.

Trânti o sticlă de gin în fața lui, iar Gideon o cuprinse în palme, aruncând o privire furișă spre dreapta.

La naiba! Jack Gipson stătea la masa din dreapta lui Gideon. Îi datora bani lui Gipson. Gideon își ascunse bărbia sub gulerul hainei și se uită în stânga.

Perfect. Acolo era Dagget. Escrocul-șef al Puștilor din Fleet Street îl ura pe Gideon aproape la fel de mult pe cât îl urăse pe Satin. Era o dispută veche legată de teritorii, pe care o câștigaseră Puștii din Covent Garden. Dagget nu uitase niciodată și gașca lui se lua de băieții lui Satin de câte ori aveau ocazia. Bineînțeles, Satin era în temniță acum, mulțumită lui Marlowe. Asta însemna că Gideon avea să sufere furia lui Dagget.

Gideon se uită peste Dagget spre treptele care duceau la camerele de deasupra. Avea nevoie de lumină ca să se uite la rănilor Roșcatei. Ginul avea să o ajute să se încălzească, iar pâinea avea să le țină de foame, dar avea nevoie de lumină. Putea fura un felinar sau o cutie cu iască, dar amândouă aveau să se ude înainte să ajungă înapoi în clădirea goală. Dar dacă făcea rost de un cărbune încins, putea aprinde un foc cu afișele de pe podeaua adăpostului lor temporar.

Gideon nu știa dacă putea găsi cărbuni acolo. Cărbunii erau un lux în mahala, dar cârciuma era o afacere profitabilă. Dacă reușea să se furișeze pe scări...

– Uite.

Trânti o cărămidă în fața lui.

– Ce e asta?

– Pâine. Cârciumarul luă o altă sticlă de gin și o împinse către un bărbat din celălalt capăt a barului.

– E proaspătă?

Fălciile cârciumarului tremurară înainte să încerce să-l lovească. Încă o dată, reflexele rapide îl salvară. Gideon luă pâinea și sări în spate, simțind cum bărbatul îl zgârie pe bărbie cu vârfurile degetelor. Gideon îi rânji triumfător, exact înainte să se împiedice de un picior mare. Căzu în fund, pâinea lovindu-l în obraz.

– Asta o să lase o vânătaie, murmură el și ridică privirea, dând cu ochii de mutra odioasă a lui Dagget.

Ochii bulbucați ai lui Dagget se făcură mai mari de plăcere, și nările i se umflară.

– Gideon Harrow, zise cu vocea lui răgușită și aspră.

Se zvonea că Dagget reușise să scape de spânzurătoare, dar nu înainte să-i strivească gâtul. Cu siguranță suna ca un om care fusese spânzurat pe jumătate.

– Ce să vezi, ce să vezi, șuierea Dagget. Uite ce surpriză avem aici!

– Surpriza a fost un câine, de fapt, zise Gideon, folosindu-și palmele ca să se dea înapoi, imitând mersul unui crab. Că tot veni vorba, cățelului îi e foame. Trebuie să plec.

Sări în picioare și o luă la fugă spre scări. Încă avea nevoie de cărbuni.

– Harrow! strigă Dagget.

Gideon tresări. Cine s-ar fi gândit că escrocul putea face atât de mult zgomot?

– Harrow? se auzi o altă voce.

Gideon ar fi pariat zece lire, dacă le-ar fi avut, că era vocea lui Jack Gipson. Nu îndrăzni să se oprească și să se uite peste umăr, căci simțea respirația respingătoare a lui Dagget pe ceafă. Fugi mâncând pământul.

– Nu ai voie acolo! țipă cârciumarul.

Gideon urcă restul scărilor două câte două și intră pe prima ușă pe care o găsi. O trânti, puse în dreptul ei un scaun șubred care nu avea cum să țină prea mult și fugi în următoarea cameră. O femeie grasă, dezbrăcată până la încălțări, încăleca un bărbat pe patul mic din colțul camerei. Îl călărea cu putere, transpirația curgându-i pe spate.

– Nu mă băgați în seamă, zise Gideon.

Femeia țipă și aruncă una din încălțări. Gideon se feri și se duse către găleata de cărbuni. Ușa din camera cealaltă bubui, iar Gideon ridică o bucată de material de pe jos, pălăria femeii, pe care o folosi ca să-și protejeze mâna când se întinse după o bucată de cărbune.

– Am reușit.

Cealaltă încălțare îl lovi la tâmplă, iar el se împletici înapoi înjurând. Cu mâna la tâmplă, Gideon ignoră durerea și căută o cale de scăpare. Dagget bloca ușa pe care venise, iar femeia grasă și dezbrăcată țipa la el din fața celeilalte uși.

Gideon se învârti, încercând să găsească o fereastră, iar când nu văzu nici una, începu să se gândească cum avea să supraviețuiască bătăii. Dagget râse și își ridică mâinile amenințător.

– Haide, Dagget... începu Gideon.

Ușa din spatele femeii se deschise și cârciumarul intră împingând-o cu umerii.

– Jean! strigă el văzând femeia dezbrăcată.

Cârciumarul se năpusti peste bărbatul aflat în pat, probabil al lui, iar femeia sări în spinarea soțului ei.

Gideon se duse spre ușă.

Dagget îl întâmpină la jumătatea drumului. Gideon se feri de pumnul cu care vru să-l lovească în nas și îi trase una în burtă cu pâinea tare ca piatra. Dagget se chirci, iar Gideon trecu pe lângă el. Fugi spre scări, dar se opri la jumătate când îl văzu pe Jack Gibson la baza lor.

– Bănuiam că o să te întorci pe aici, spuse Gipson.

– Atunci ai câștigat premiul, zise Gideon cu respirația întretăiată.

– Premiu? Ce premiu?

– Uite! Gideon aruncă pălăria în care se aflau cărbunii încinși, iar Gipson o prinse.

Tipând, îi dădu drumul și o aruncă pe podea, pășind în ploaie ca să-și răcorească mâinile înroșite. Gideon sări peste restul treptelor, ridică pălăria de șnururi și țâșni în ploaie.

Gideon protejă pălăria cât de bine putu de ploaie. Era orbit de șiroaie la fel ca mai devreme, dar acum vântul era mai rece și tunetele se auzeau mai aproape. Furtuna avea să țină toată noaptea. Erau nevoiți să se adăpostească în clădire până când vremea se liniștea, așa că trebuia să păstreze cărbunii calzi.

Se strecură printre vârtelurile și șuvoaiele care acopereau străzile și reuși într-un final să ajungă la adăpost. Nici nu apucă să-și șteargă picăturile de ploaie de pe față, când câinele mârâi amenințător.

– Nu te apropia! avertiză Roșcata. Sunt înarmată.

– Cu ce? întrebă Gideon. Cu un evantai?

– Gideon? vocea ei părea plină de speranță, iar când fulgerul luminează încăperea, o văzu chircită într-un colț, ținând sfeșnicul.

Vechiul lui prieten, sfeșnicul. Capul încă îl durea după prima lor întâlnire, iar acum îl durea și fața după ce femeia îl lovise cu pantoful. Ce noapte avea...

– Da, eu sunt, cheamă câinele înapoi.

– Beauty. E Gideon.

Gideon se întoarse să pună bârna la loc și să-i închidă înăuntru, iar pe ceilalți afară. Nenorocitul de câine știa cine e. Doar că nu-l plăcea.

– Mi-era teamă că s-a întâmplat ceva. Ai fost plecat o eternitate.

– M-am întâlnit cu niște vechi tovarăși.

Următorul fulger luminează din nou camera. Gideon se duse în spațiul unde se aflau rămășițele unei scări dărăpănate.

Susanna pufni.

– Deci tu te distraci în timp ce eu eram aici, îngrijorată, pe întuneric.

– Ceva de genul.

Se aplecă și ridică o grămadă de afișe și ziare vechi.

– Ce faci? întrebă Roșcata.

– Adun materiale pentru foc.

Urmă o perioadă de liniște, iar el își umplu brațele. Unele afișe erau atât de vechi încât aveau să ardă într-o clipă.

- Dar nu există nici un șemineu. Nici o sobă.
- Gideon puse teancul de hârtii în mijlocul camerei.
- Nu am nevoie de ele.

Șnururile pălăriei îi atârnavă de încheietură. O apucă de margini și o întoarse, răsturnând cărbunii în mijlocul grămezii de hârtii. Pentru un lung moment, nu se întâmplă nimic. Gideon se ghemui și suflă în cărbuni, stârnind focul. Fumul îi intră în nas și îl făcu să tușească, dar suflă din nou, mai încet. Se aprinse o bucată de hârtie, apoi alta. Apăru o flacăra micuță, iar Gideon își puse mâinile în jurul ei și aruncă altă hârtie. Continuă să facă asta până când focul deveni mai puternic, apoi luă un teanc de afișe, pe care le răsuci ca să țină mai mult. Puse câteva pe focul aprins și pregăti altele. Putea să-l mai țină aprins încă vreo oră înainte să rămână fără combustibil.

Se opri, luă o gură de aer și scoase sticla de gin din haină. Se uită în ochii Roșcatei peste foc. Ridică sticla, luă o gură, se strâmbă, apoi mai luă una.

- Bei? Într-un moment ca acesta?

- Lasă-mă să-ți dau un sfat, Roșcato, răspunse el, cu gâtul arzând. Când un bărbat îți aduce foc, băutură și mâncare, spuse el aruncând pâinea tare ca piatra, zi mulțumesc și ține-ți gura.

Susanna strânse din buze, părând să ducă o luptă interioară.

- Mulțumesc, răspunse încet într-un final.

Îi făcu semn de noroc cu sticla.

- Cu plăcere. Acum bea puțin din asta.

- Nu, simt de aici mirosul de alcool.

Gideon mai puse un alt teanc de hârtii pe foc și se așeză lângă ea, rezemându-se de perete.

- O înghițitură n-o să te omoare și ar putea să te ajute să te încălzești. Doar o gură. Voi folosi restul ca să-ți curăț piciorul.

- Ai de gând să torni chestia aceea pe piciorul meu?

Gideon scoase un sunet de confirmare.

- Am văzut un doctor făcând asta odată. A spus că ajută la curățarea unei răni mai bine decât apa. Îi întinse sticla. Hai, Roșcato. Bea pentru sănătatea ta.

Susanna strâmbă din nas.

- Nu pot!

– Nu-l mirosi. Bea. Poftim.

Gideon o ținu de nas și îi puse sticla la buze. Susanna îi aruncă o privire ucigătoare, care nu era deloc de efect când o ținea de nas și luă o gură. Încercă imediat să o scuipe. Gideon îi puse mâna la gură.

– Înghite.

Cu privirea plină de furie, făcu ce-i spuse. Gideon îi luă mâna de la gură, iar ea începu să tușească violent.

– Uf! Om îngrozitor!

– Așteaptă puțin. O să-ți fie mai cald. Acum, lasă-mă să-ți văd piciorul.

Susanna se încordă.

– Nu te las!

Gideon fu tentat să dea pe gât restul ginului și să scape de suferință pentru câteva ore.

– Roșcato, spuse el, chinuindu-se să-i vorbească cu calm, focul nu va ține toată noaptea. Lasă-mă să văd cât de rău ești rănită.

– Nu-ți pot arăta picioarele.

Câinele lătră, fiind de acord.

– Am mai văzut picioare înainte. Ale tale nu sunt nimic nou. Susanna îl privi cu scepticism. Nu crezi că dacă aș fi vrut să profit de tine aș fi făcut-o până acum? Dacă-mi arăți picioarele tale murdare și pline de sânge nu voi înnebuni de dorință.

Susanna zâmbi când îl auzi.

– A, deci poți să zâmbești. Gideon îi zâmbi și el. A fost pentru că am spus „voi înnebuni de dorință”? Și mie mi s-a părut o replică isteasă.

Susanna chicoti încet.

– Nu ești așa cum mă așteptam.

– Ridică-ți fustele, îi spuse.

Putea să pună pariu că nici un bărbat nu-i mai spusese asta vreodată.

Susanna închise ochii și ridică tivul până la genunchi. Avea ciorapii rupți și unul dintre picioare era acoperit de sânge de la fluierul piciorului până la gleznă. Avea o zgârietură zdravănă, așa cum se aștepta.

Dar nu se așteptase la fiorul de dorință pe care îl simți când îi văzu pielea palidă a piciorului neatins. Da, mai văzuse picioare de

femei înainte, dar niciodată ca acestea. Erau de culoarea smântânii și erau bine proporționate; nici prea groase, nici prea subțiri. Pielea ei era puțin îmbujorată. Era posibil să fie din cauza focului, dar Gideon nu credea asta. Gleznele micuțe i se întrezăreau din cizmele urâte pe care le purta. I se vedeau oasele delicate, iar el simți o nevoie ciudată să-i sărute călcâiul, să-i atingă osul fragil și pielea fină.

– A, Dumnezeuule.

Se uită la chipul ei care devenise palid. Buzele îi tremurau.

– Nu pot să mă mai uit. Cred că o să leșin.

– Nu o să leșini. Să nu-ți fie frică.

Îi împinse sticla între mâini și i-o duse la gură.

Susanna sorbi, ezitând. De data asta înghiți fără să obiecteze.

– Nu e chiar atât de rău, zise el, apucând o bucată din lenjeria ei intimă și folosind-o ca să șteargă sângele și mizeria. Susanna tresări. O să te doară mai tare când o s-o curăți. Ar fi bine să mai bei o dușcă și să te pregătești.

– Nu, dădu din cap. Lasă-mă în pace.

Gideon își ridică mâinile, ținând într-una sticla, care strălucea în lumina focului.

– E alegerea ta, dar dacă se infectează, cine știe ce s-ar putea întâmpla. Am văzut băieți cu răni ca asta. După câteva zile, începe să curgă din ea o chestie galben-verzuie, apoi se înnegrește și cade. Băieții își pierd mereu brațele și picioarele așa. Cred că am văzut unul plutind când mă întorceam.

– Minți.

Gideon își lăsă capul într-o parte.

– E piciorul tău. Unul chiar frumos.

Susanna inspiră brusc.

– Ai spus că nu o să te uiți galeș.

– Nu, am spus că nu o să profit de tine. Acum, mă lași să torn gîn peste rană sau preferi să se facă neagră și să putrezească?

– Dă-mi sticla, ceru ea.

Gideon i-o întinse.

Susanna luă o dușcă zdravănă, iar Gideon fu nevoit să i-o smulgă de la gură.

– E destul. Nu am decât o sticlă.

Tușea atât de tare, încât probabil nu-l auzi. În final se uită în sus, cu mâna la gât.

– Fă-o, șopti ea.

– Ești sig...?

– Fă-o odată!

Vocea îi era răgușită, dar Gideon nu avea nevoie să-i spună de două ori.

Îi puse mâna pe piciorul sănătos ca să o țină nemișcată, apoi ridică sticla cu cealaltă. Intenționase să toarne ginul imediat, dar pielea caldă și fină de sub palmă îi atrase atenția. Se uită în jos să fie sigur că îi atingea pielea și nu rochia.

Cu mâna pe pielea ei umedă, aproape îi cuprinse călcâiul în totalitate. Cum naiba avea pielea atât de fină? În ciuda noroiului și a apei de ploaie, i se părea că simte o aromă de flori. Vreun săpun? Era rochia ei? Pielea ei? Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să miroasă așa, atât de dulce și de curat.

– Gideon?

– A, da.

Ridică din nou sticla și turnă.

Susanna țipă și îl lovi cu genunchiul în bărbie. Gideon țipă și el și căzu pe spate, frecându-și mandibula cu o mână.

– Fir-ar a dracului de treabă!

Mandibula îl durea de parcă unul dintre băieți l-ar fi lovit cu vătraiul. Prima dată în obraz, apoi în tâmplă, iar acum în bărbie.

– Îmi pare rău. Se întinse spre el, apucându-l de braț. Îmi pare atât de rău.

Gideon se ridică în fund.

– Sunt bine. Îi îndepărtă mâinile. Nu avea nevoie de mila ei. Cred că suntem chit.

Fustele îi căzuseră din nou peste picioare, iar el făcu semn către marginea lor.

– Se poate?

Susanna încuviință din cap. Gideon ridică iar tivul și se uită la ceea ce făcuse, Piciorul era mult mai curat, iar rana aproape nu mai avea noroi și mizerie. Nu vedea prea bine la lumina focului, dar nu părea o rană profundă.

– Doar o zgârietură, spuse el, lăsând fustele în jos.

– O zgârietură?

Gideon se dădu în spate. Chipul lui nu mai rezista la o altă lovitură.

– O zgârietură destul de gravă.

– Te urăsc.

Susanna se rezemă, sprijinindu-și capul de peretele clădirii.

Gideon aruncă un alt teanc de hârtii în foc și își păstră privirea asupra flăcărilor. Nu ajută. Încă vedea în mintea lui forma picioarelor ei. Degetele îi tremurau de dorință să îi mângâie pielea incredibil de moale.

– Sentimentul e reciproc, te asigur.

Dar dacă o ura, de ce voia să-i vadă din nou piciorul? Nu era genul de femeie care i se părea atractivă de obicei. Nu că ar fi avut de ce să se afle în preajma cuiva ca ea înainte.

Marlowe era femeia pe care Gideon o considerase ideală pentru el. Avea părul negru, ochi rotunzi, de un albastru pătrunzător și un trup voluptuos pe care fusese mult prea inteligentă ca să-l ascundă. Marlowe fusese o escroacă șireată, extrem de isteată și mai curajoasă decât majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea.

Fata asta...

Gideon se uită la Roșcată.

Nu semăna cu Marlowe.

Roșcata era înaltă și slabă. Avea forme, văzuse asta foarte clar când îi ridicase fustele, dar formele ei erau delicate, suave. Nu la fel de pronunțate și generoase cum le prefera la o femeie. Părul îi atârna deasupra umerilor, jumătate prins, iar cealaltă jumătate udă și încurcată pe spate. Avea părul roșcat, nu roșu aprins ca scoțiențele sau irlandezele, ci un blond delicat plin de șuvițe roșietice.

Sau poate focul îi juca feste.

Dar focul nu-l putea înșela în privința lungimii sau a grosimii. Șuvițele îi cădeau cel puțin până la talie și erau atât de groase încât putea face din ele o frânghie sănătoasă.

Susanna deschise ochii. Gideon își îndepărtă repede privirea, un obicei nu foarte bun, ținând cont că ochii ei, de obicei clari, erau acum tulburi. Probabil că începea să simtă efectul ginului. Poate că ginul juca feste și asupra minții lui. Altfel de ce s-ar fi gândit încă la picioarele ei lungi și fine de sub fuste sau la ce ar putea găsi dacă le-ar ridica mai sus?

Căinele își frecă nasul de mâna ei, iar ea își răsuci capul să se uite la creatură. Se îndreptă brusc, ca și cum ar fi văzut un șobolan.

– Gideon!

– Unde e? Întrebă, uitându-se în jur.

Șobolanii erau niște animale nenorocite. Fusesse mușcat de suficient de multe ori încât să-i deteste.

– E albă. Sub toată mizeria și murdăria, e albă!

Îi luă o clipă să-și dea seama că vorbea despre câine. Desigur, ploaia spălase parte din murdărie. Ar fi spus că blana ei e gri, dar dacă ar fi spălat-o cu săpun și ar fi clătit-o, blana ei ar fi fost albă ca zăpada. Gideon aruncă un alt butuc pe foc.

– Presupun că asta demonstrează cât de mult înșală aparențele.

Roșcata își înclină capul, o altă șuviță îi căzu pe umăr și îl privi îndelung.

– Fratele meu, Brook, spune mereu să nu judeci după aparențe.

Gideon mormăi. Iar vorbea de Brook Derring, inspector, prieten al polițiștilor din Bow Street și un vânător de hoți. Lui Gideon nu-i plăcea polițiștii, dar când avusese ocazia să lucreze cu Derring, bărbatul îi câștigase încrederea.

Iar asta nu era un lucru ușor.

– Presupun că știe asta mai bine decât oricine. Prea mulți bărbați s-au întors împotriva lui și au încercat să-l înjunghie pe la spate.

Roșcata dădu din cap.

– Nu la asta se referea. Cel puțin nu cred că la asta se referea.

Vorbea puțin împleticit și nu-și mai ținea brațele în jurul corpului. Ginul o ajutase să se încălzească. Focul și câinele de lângă ea o ajutau de asemenea.

– Nu-mi spune că faimosul Derring ți-a spus că sub mizeria și duhoarea din Saffron Hill sau Bethnal Green, escrocii au suflet de aur. Am trăit în mahalale aproape toată viața și orice bărbat sau femeie cu un suflet de aur l-ar fi vândut cu prima ocazie.

– Chiar și tu? Întrebă ea.

– Mai ales eu. Să nu începi să crezi că sunt vreun erou ca fratele tău. Te duc la Vauxhall doar ca să-mi recuperez colierul.

– Nu e col...

– Nu-mi pasă de tine și nici de pălăvrăgeala ta despre visuri. Poate că asta a mers cu Lighter și cu Corker...

Chiar așa, oare de ce prostiile alea reușiseră să-i convingă pe
Lighter și Corker?

– ...dar nu o să meargă cu mine.

– Deci sub toată mizeria și murdăria, făcu semn către pieptul lui,
sufletul tău e la fel de negru.

Gideon se uită la cămașa lui. Încă era aproape albă.

– Despre cine spui tu că e murdar?

– Vorbeam la figu.. figur... fig... Ridică mâinile exasperată. Era o
metaforă. O metaforă e...

– Știu ce e o metaforă. Știu ce înseamnă și figurat. Poate că sunt
un hoț, dar nu sunt ignorant. Știu că citesc.

– Știi?

Se îndepărtă de ea dezgustat și aruncă alt teanc pe foc. Nu mai
avea multe, iar afară încă ploua. Era posibil să trebuiască să rămână
aici toată noaptea. Era posibil să plouă timp de o săptămână.

– Îmi pare rău, spuse ea. Iar judecam după aparențe.

– Nu are nici o importanță pentru mine.

Ceea ce era o minciună. Conta. Îi păsa ce părere avea despre el.
Nu știa de ce îi păsa ce credea despre el o fetiță îmbrăcată în mătase
roz, care nu avea nici o grijă pe lume.

Dar îi păsa.

Focul trosnea în tăcere, iar zgomotul ploii încă se auzea în timp
ce curgea pe acoperișuri și străpungea norii gri și negri. Roșcata
închise ochii și se aștepta să o audă sforăind în câteva minute.

– E adevărat ce au spus băieții despre Marlowe?

Întrebarea îl luă prin surprindere, nu numai pentru că avusese
impresia că era pe cale să adoarmă, ci și pentru că era neașteptată.

– Băieții? Îți garantez că cei din gașca lui Stryker nu mai sunt
băieți de multă vreme. Dacă au fost vreodată.

Evitase întrebarea, alegând să se contrazică cu ea în baza cu-
vintelor alese. Era o strategie care funcționa și pe care o folosea
destul de des.

– Bărbații, atunci, replică ea. Dând ușor din mână, îi distruse
orice urmă de apărare. E adevărat ce au spus despre tine și despre
Marlowe? Ați fost iubiți?

Încă o dată, atingea un subiect pe care Gideon voia să-l păstreze
doar pentru el. Gideon nu era renumit pentru îndemânarea sa în

luptele cu pumni. Era inteligent și rapid pentru că nu câștiga întotdeauna atunci când se lupta. Dar știa să se ferească și să insulte pe cineva.

– O să te duci la lordul Dane și o să-i spui dacă îți zic...

Se opri și își aduse aminte cine îl asculta. Susanna se aplecase în față, atentă la cuvintele lui, sânii ieșind puțin în evidență din corsetul rochiei.

„Nu începe să te uiți la sânii ei.” Era de ajuns că nu-și putea scoate din cap imaginea sânilor ei.

– Dacă zic că m-am culcat cu ea.

Deși folosise cel mai puțin ofensiv cuvânt pe care îl știa, obrații ei tot se îmbujorară și se înfierbântară. Probabil era la fel de inocentă ca un răsărit. Îi plăcea să o vadă înroșindu-se, îi plăcea să vadă culoare pe chipul ei palid. Aproape că voia să o zgâlțâie din nou.

– Nu. Nu-i dau socoteală contelui. Fratele meu o iubește pe Marlowe. Nu cred că i-ar păsa ce a făcut înainte, îi aruncă o privire aspră, parcă provocându-l, înainte să se căsătorească.

Gideon pufni și împinse cu piciorul hârtiile care ardeau.

– Îi pasă. Bărbaților le pasă întotdeauna unde a fost o femeie. Mai ales celor ca el, nobililor. Nu vor ca femeile lor să fi fost atinse de labele jgoase ale altor bărbați.

Ridică palma și își flutură degetele în fața ei.

– Și ție nu-ți pasă de asta?

Susanna făcu ochii mari, parcă șocată de îndrăzneala întrebării ei. Gideon nu avea nici o îndoială că era prima dată când vorbea despre împerechere.

– Nu e vorba despre mine, răspunse el.

Nu avea să fie învățătorul ei, oricât de tentantă era ideea, și nu voia să se gândească la Marlowe în pat cu noul ei soț. Deși în seara aceasta gândul nu-l mai deranja la fel de mult ca de obicei.

– Dar e vorba despre tine, replică ea. Te-am întrebat dacă e adevărat că erai îndrăgostit de Marlowe.

– Dragoste, mârâi el. E doar un alt cuvânt pe care voi, nobilii, îl inventați ca să faceți bestia cu două spinări să pară... Își alege cu grijă cuvintele. Nu prea avea nevoie de vocabularul de mult uitat. Îl ajuta să caute în memorie cuvinte vechi pe care să le folosească din nou. Să pară măreață și pură. Nici măcar nu știu ce e dragostea.

Tresări când simți mâna ei caldă pe încheietură.

La naiba!

Ar fi pus pariu pe o guinee că îi era milă de el. Era doar vina lui.

În ciuda tuturor instinctelor și a mijloacelor de apărare, dezvăluse mai mult decât intenționase.

Capitolul 7

– Ia-ți degetele de pe mine.

Îi scutură mâna și se ridică în picioare. Nu voia să vorbească despre Marlowe. În ciuda căldurii apăsătoare pe care o simțea în mâini și picioare și a amețelii plăcute, Susanna știa că Gideon o iubise pe Marlowe. Probabil încă o iubea.

Nu era de mirare că era înverșunat când venea vorba de iubire. Oare îl iubise cineva vreodată? Oare îl ținuse cineva în brațe, îi mângâiasse părul și îl sărutase pe frunte? Trebuie să fi avut o mamă care să-l iubească.

Se gândi la mama ei și la lipsa mângâierilor și a săruturilor pe frunte din copilărie. Poate că Gideon nu știa ce e iubirea.

Poate că nici ea nu știa.

Gideon se plimbă în jurul camerei întunecate. Era extrem de grațios și de ager. Îi amintea de un acrobat pe care îl văzuse cândva, când un grup de circari veniseră la un târg din apropierea casei de la țară a familiei ei. Mama nu îi permisesese să vadă spectacolul, dar reușise să tragă cu ochiul la bărbatul care sărea și se răsucea, ținându-și cu greu echilibrul pe o sfoară agățată deasupra pământului între doi stâlpi.

Susanna fusese uimită înainte ca mama ei să o tragă de la fereastră și să o trimită la culcare fără să ia cina. Când mama descoperise o schiță pe care Susanna o desenase câteva săptămâni mai târziu, o aruncase pe foc.

În schimb, frații ei fuseseră să vadă spectacolul alături de tatăl lor. Auzise entuziasmul din vocile lor când trecuseră pe lângă ușa ei în drum spre curte. A doua zi, la micul dejun, îi ascultase morocănoasă povestind despre acrobațiile extraordinare pe care le văzuseră cu o seară înainte. Nici frații, nici tatăl ei nu păruseră să se întrebe de ce nu fusese acolo sau de ce ratase distracția, ca de obicei.

Întotdeauna invidiasse libertatea bărbaților de a merge oriunde și de a face tot ce-și doreau, în timp ce ea rămânea închisă în casă și i se spunea constant să nu se mai foiască. Se rugase la Dumnezeu să o transforme în băiat de mai multe ori decât își aducea aminte. Iar când crescuse și își dăduse seama că asta nu avea să se întâmple, îl blestemase pentru că o făcuse fată.

Acum regreta câteva dintre acele blesteme spuse în șoaptă. Era udă, îi era frig, foame și era suficient de tristă încât să se întrebe dacă nu cumva libertatea fraților ei nu fusese așa perfectă cum și-o imaginase.

Încercă să se ridice și aproape căzu cu capul înainte în foc. Beauty lătră și o împinse ușor în spate.

– Ești amețită, zise Gideon, pășind înapoi în lumină.

– Ba nu! protestă ea.

Doamnele nu beau niciodată mai mult decât trebuia.

– Ai băut cel puțin un sfert de sticlă de gin. Dacă nu cumva bei gin în mod regulat, atunci ești amețită.

– Doamnele nu beau gin, îl informă ea.

– Cum spui tu.

Gideon ridică pietroiul pe care îl aruncase mai devreme. Era împachetat într-un material subțire, iar Susanna realizează că era batista ei. În mijlocul ei se afla un pătrat tare, maroniu.

– Ce e aia?

– Pâine.

Susanna râse. Când Gideon nu zâmbi, își reveni.

– A, vorbești serios.

Atinse bucata tare cu un deget. Nu se mișcă deloc.

– Brutarul acela ar trebui să-și caute altă meserie, chicoti.

Nu intenționase să chicotească. Nici măcar nu spusese ceva amuzant.

Gideon încercă să rupă o bucată de pâine, iar când nu reuși, o lovi de pământ. În final, reuși să rupă o bucată mare. I-o întinse în palmă.

Susanna dădu din cap.

– Mănâncă tu.

– Trebuie să mai mănânci și altceva pe lângă Blue Ruin. Tocana pe care ne-a dat-o Stryker era apoasă și subțire.

– De ce se numește Blue Ruin? Nu am înțeles niciodată asta.

Reuși să se ridice după a doua încercare, se clătină, apropiindu-se periculos de mult de flăcări, dar de data asta Beauty nu o împinse înapoi.

De data asta o prinse Gideon.

Vai, Doamne.

În momentul în care o atinse, își dădu seama că avea probleme.

Brățele lui erau musculoase și, când o cuprinse, se încălzi instantaneu. Era mai mare decât crezuse. Capul ei abia îi ajungea până la bărbie. Știa asta pentru că se uita direct la pielea dezgolită a gâtului său. Știa asta pentru că îi mirosea pielea, mirosul suav de ploaie, fum și bărbat. Mirosul bărbătesc era amețitor.

Atingerea lui era îmbătătoare. Își ținea palmele întinse peste plămânii lui. Pieptul lui puternic era ca un zid fortificat, iar umerii lați erau crestele de zid. Își ridică privirea spre barba țepoasă de deasupra mărilor lui Adam. Părul negru era aspru, iar ea își imagina că i-ar fi zgâriat pielea delicată a degetelor. Că s-ar simți incredibil de decadent pe buzele ei sensibile.

Nu se putea abține să nu se uite la buzele lui. Pe cât susținea el că este dur, pe atât de moi și suave păreau buzele lui. Erau rozii, contrastând cu pielea bronzată și bărbia nerasă. Susanna se uită mai sus, în ochii lui. În lumina difuză nu zărea culoarea verde, vibrantă, dar și-o putea imagina. Flăcările îi licăreau pe piele, îi făceau obraji să pară aurii, iar cicatricea din sprânceană, roșie și amenințătoare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicând mâna să o atingă.

Gideon o prinse de încheietură înainte și îi țintui mâna de pereți. Lemnul aspru îi zgârie pielea sensibilă. Degetele li se împreunară și simți cum îi arde pielea. Nu-și putea lua ochii de la el. Nu putea să respire adânc. Nu putea împiedica lumea să se învârtă ca un titirez.

– Dacă te apropii prea mult de foc, o să te arzi, îi spuse el, pe un ton jos și răgușit. Susanna înghiți. Vrei să te arzi?

– Nu, zise ea.

Dar o mică parte a ei își dorea asta. Poate că focul avea să o distrugă, dar căldura lui s-ar fi simțit atât de bine și de toridă pe pielea ei.

– Acum răspunde-mi la o întrebare.

Susanna își lăsă capul să cadă înapoi pe peretele din spatele ei și putu privi cu ușurință în ochii lui. Era mult prea aproape de ea. Gideon ar fi trebuit să se dea în spate. Ar fi trebuit să-i spună să-i dea drumul și să se dea la o parte.

Dar Susanna se temea că, dacă se îndepărta, avea să-l tragă înapoi spre ea. Și dacă făcea asta, nu se putea abține să nu-l atingă.

– Ce întrebare? șopti ea.

– E adevărat ce le-ai spus băieților de la Stryker? Călătoria asta la Vauxhall este pentru a-l găsi pe iubitul mamei tale?

– Da. Și nu. Și... Nu știu. Nu pot să gândesc când ești așa aproape de mine. Nu pot să gândesc când mă atingi.

Gideon ridică ușor colțurile buzelor. Căldura pe care o simțea la încheietura mâinii o străpungea până în mijlocul pieptului, iar inima ei bătea cu putere, pe măsură ce căldura aceea se împrăștia în tot pieptul. Sfârcurile i se întăriră, deși nu-i mai era frig.

– Îți distrag atenția, Roșcato? șopti el.

Amândoi șopteau acum. Nu era înțelept. Prietenii șopteau. Confidenții șopteau. Iubiții șopteau.

El nu era nici unul din acele lucruri pentru ea.

– Dacă ai putea să te dai în spate...

– Nu vreau să mă dau în spate.

– Nu o să cad în foc. Mi-am revenit.

Gideon râse, un sunet profund, catifelat.

– Da? Te-aș putea face să amețești din nou.

– Ai făcut-o deja. Chiar spusese asta? Adică, da, mi-am revenit. Mâna ta... Se uită într-o parte, unde îi țintuia mâna cu a lui. Ești atât de cald.

– Iar tu ești atât de fină. Eliberă un deget și îi mângâie interiorul aceluiași deget al mâinii ei. Susanna tremură. Căldura din pieptul ei coborî în pânțe. Cum putea face asta doar atingând-o cu un deget? Nu am mai întâlnit niciodată o piele ca a ta, spuse el.

Gideon își coborî degetul mai mult mângâindu-i palma. Susanna tresări și se clătină. Acum simțea fiori în tot corpul, căldura coborînd mai jos. Trebui să-și încleșteze coapsele ca să înăbușe fiorii care începură să-i pulseze în tot corpul.

– Cred că am băut mai mult decât am crezut, susură ea. Nu sunt așa stabilă cum ar trebui.

– Nu ai fost sărutată niciodată, nu-i așa? întrebă el.

Susanna își coborâse privirea spre buzele lui, dar acum se uita iarăși în ochii lui. Pusese o întrebare impertinentă, una pentru care trebuia să-l certe, nu doar pentru că o spusese cu voce tare, ci și pentru că se gândise la ea. Cuvintele îi rămaseră în gât. Ochii lui erau atât de întunecați, prea umbriți ca să-i poată vedea, dar știa că dacă i-ar fi putut vedea, ar fi fost plini de dorință.

Gideon o dorea.

Nimeni nu o dorise niciodată. Poate că mai văzuse dorința reflectată în ochii unui bărbat, dar ea nu o simțise niciodată. Nu avusese niciodată vreo discuție despre vreun subiect mai personal decât vremea cu nici un bărbat în afară de cei din familia ei.

Nu fusese sărutată niciodată. De ce să fi fost sărutată? Fusese mereu însoțită, iar virtutea ei fusese protejată pentru viitorul ei soț.

Își dădu seama târziu că acum își pusese în pericol acea virtute. Ar fi trebuit să ia în calcul pericolul înainte să plece de acasă cu el. Crezuse că era în siguranță alături de el, dar nu era în siguranță deloc.

Și nu voia să fie în siguranță.

Buzele lui erau la doar câțiva centimetri de ale ei, iar asta o încânta. Voia să o sărute. Voia să o lipească cu putere de perete și să o sărute până amețea de dorință, așa cum citise în cărțile pe care le strecurase în camera ei și le ascunsese de mama. Se înroșise la câteva dintre sonetele lui Shakespeare, dar niciodată nu se înroșise atât de tare ca acum.

– Nimeni nu a încercat să mă sărute, mărturisi ea.

Gideon ridică din sprâncene, părând cu adevărat surprins.

– Ai fi permis asta?

– Nu.

Își coborî din nou privirea la buzele lui. Abia reușea să mai stea în picioare. Inima îi bubuia atât de tare în urechi, presiunea sângelui o făcea să se clatine.

– M-ai lăsa să te sărut.

– Nu.

Gideon chicoti.

– Minți.

Da, mințea. Auzise mînciuna din vocea ei, deși nu i se păruse să fie vocea ei. Părea o femeie disperată, fără suflare.

Gideon ridică mâna pe care o ținea lângă ea, pe perete, și îi dădu o șuviță de păr după ureche, mângâind-o cu degetul pe obraz. Susanna respiră scurt.

– Nu.

Rugămintea era doar un suspin înăbușit.

– Te sperii?

Susanna nu răspunse. Cum putea să-i explice că propria-i reacție o speria mai mult decât o putea face el vreodată? Gideon își trase mâna de pe peretele de lemn aspru.

Degetele îi alunecară în palma ei, urmărind liniile pielii, trasând propria cale de-a lungul suprafeței rozii. Inima ei bătea în același ritm cu mișcările lui. Ardea de căldură și dorință. În pânțele simțea o fierbințeală care știa că trebuie să fie dorință. Voia cu disperare să-și apese palma pe acea parte intimă a corpului ca să elibereze tensiunea.

Gideon o prinse de încheietură, cuprinzând-o cu două degete. Fără să-și dezlipească privirea de a ei, îi ridică palma la buze. Nu o atinse cu gura, dar respirația fierbinte îi mângâie interiorul degetelor. Încă își simțea spatele umed și rece, dar era delicios de caldă acolo unde trupurile lor se uneau. Focul trosnea, lumina se estompa, iar reflecțiile portocalii dansau pe pereți și tavan. Auzi vag sunetul ploii londoneze de afară.

Gideon își coborî privirea și se uită la ea pe sub genele lungi, plecate.

– Pot să vă sărut mâna, domnișoară?

Își bătea joc de ea. Sigur își bătea joc de ea. Dar Susanna încuviință din cap. În minte îi veni un vers dintr-un sonet al lui Shakespeare, pe care îndrăznise să le citească doar pe întuneric.

„Să-ți sărut tandrețea mâinii tale.”

Nu-și dăduse seama niciodată cât de erotice erau acele cinci cuvinte. Întregul trup i se clătina pe marginea unei prăpăstii de dorință când el își coborî buzele spre degetul ei mijlociu. Își lipi buzele de locul unde degetul ei se unea cu palma.

Barba lui scurtă îi gădila pielea, zgâriind-o ușor, făcând-o să tremure și să se înfierbânte. Buzele lui se mutară la al treilea deget, atingerea era atât de ușoară încât abia o simți. Apoi gura îi alunecă spre interiorul degetului mic. Își lipi buzele de degetul acela mic

și o sărută cu adevărat pentru prima dată. Susanna încercă să se retragă, dar Gideon nu o lăsă. În schimb, își întredeschise buzele și o atinse cu vârful limbii.

Susanna gemu.

Rușinată, tipă ușor de uimire. Gideon nu păru să observe. Îi trasa cu limba conturul degetului, tachinând și sugând vârful. Își coborî gura mai jos și se opri în mijlocul palmei ei. Susanna se foi. Barba lui o gădila și o sensibiliza. Parcă fiecare particulă a corpului ei se trezise la viață, și nu simțea numai presiunea buzelor lui, ci și materialul rochiei care i se lipea de abdomen, pielea dură a cizmelor care îi apăsa pe glezne și mătasea subțire a rochiei pe spatele coapsei.

Gideon îi sărută palma, iar Susanna închise ochii. Fu cuprinsă de dulceață la tandrețea gestului lui. Primul ei sărut și era imposibil de perfect, imposibil de incitant, imposibil de nesatisfăcător.

Gideon se dădu în spate, cu degetele încă în locul unde pulsul îi bătea cu putere la încheietură. Cu o grijă infinită, îi eliberă mâna și îi dădu drumul. Susanna se uită la ea. Arăta la fel, deși ar fi putut să jure că pielea era fierbinte. Părea să se aprindă și să ardă.

Gideon se aplecă, ridică ceva și îi întinse din nou pâinea. De data aceasta o luă fără să obiecteze. Mușcă din coaja tare și înghiți cu greu bucata uscată. Rămase cu ochii la focul care se stingea, unde Beauty dormea liniștită. Cum reușise să doarmă în timpul agitației din ultimele minute?

Susanna alunecă pe perete și se așeză lângă cățelușă, care ridică privirea. Desfăcu palma și îi dădu câinelui restul de pâine. Beauty sări în picioare și înfulecă bucata dintr-o înghițitură.

– Nu-i da câinelui mâncarea noastră! gemu Gideon.

– Îi place.

Susanna mai rupse o bucată de pâine, nu fără efort. Beauty o măncă și pe aceea. Gideon îi smulse pâinea din mână.

– Nu e pentru potaie.

– Păi, nu e bună pentru un om.

Era recunoscătoare pentru momentul de distragere a atenției pe care îl oferea câinele. Nu voia să mai vorbească despre sărut. Nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase între ei și despre ce ar fi vrut să se întâmple dacă Gideon o mai atingea încă o dată.

Voia să închidă ochii și să doarmă o săptămână fără să se gândească la nimeni și la nimic.

Gideon o împinse ușor înapoi la perete.

– Ești palidă, Roșcato. Du-te și odihnește-te. Ploaia nu se va opri prea curând.

– Nu sunt obosită, spuse căscând.

Ochii păreau să i se închidă fără voia ei. Se lăsă în voia oboselii, spunându-și că se va odihni doar pentru o clipă.

– Dă-l încoa' sau lu' maică-ta o să-i pară rău că te-a adus pe lume!

– Deja îi pare rău!

Susanna se ridică atât de repede încât capul începu să i se învârtă iar și iar. Închise ochii și își apăsă puntea nasului. Beauty mârâi. Din spatele ei se auzi un șuierat ascuțit, care o făcu pe Beauty să tacă. Văzu în fața ei picioarele întinse ale hoțului. Se încruntă nedumerită, înroșindu-se când realizează ce se întâmpla.

Adormise peste Gideon. Nu era de mirare că nu-i era frig. Probabil stătuse întinsă la pieptul lui. Simți un nod în stomac la gândul acesta. Ar fi trebuit să se simtă incomod, dar fu o senzație care nu făcu decât să îi provoace căldură.

– Ți-am zis că ți-i dau înapoi. Acum dă-i încoa'.

Susanna se uită la Gideon peste umăr.

– Ce se...?

Gideon îi puse mâna la gură ca să o facă să tacă. Susanna încercă să-l lovească în abdomen, dar era puternic și plin de mușchi. Și mirosea a fum de la focul de noaptea trecută. Când se apropie de ea, tremură când părul lui o gădilă pe obraz.

– Nu scoate nici un cuvânt. Nici un sunet.

Susanna încuviință din cap, dar Gideon nu-i dădu drumul. Printre crăpăturile lemnului, lumina împrăstia raze aurii pe podeaua din jurul ei. Zgomotul ploii o adormise, dar judecând după țipetele vânzătorilor ambulanți și troncanitul roților de pe stradă, ploaia se oprise.

Iar afară se isca o ceartă.

– Vreau să-mi dai banii, Mint, spuse unul dintre bărbați.

- De unde știu că n-o s-o vinzi altcuiva înainte să mă-ntorc? se plânse al doilea.

- Nu știi. Ai face bine să te grăbești sau o s-o cumpere altcineva.

Susanna își îndreptă spatele. Pe ea?

- Nici un cuvânt, îi șopti Gideon din nou.

Îl apucă de încheietură, iar el își lăsă mâna în jos.

- Despre ce se ceartă? șopti ea.

- Nu e problema noastră. Singura noastră grijă este să rămânem ascunși până pleacă, îi șopti înapoi.

O rază de lumină străluci pe fața lui, luminând cicatricea albă.

- Dar...

Gideon ridică un deget și îi aruncă o privire care ar fi îngrozit-o cu o zi înainte. Dar acum nu-i mai era așa frică de el.

- Dă-mi două ore, spuse cumpărătorul din fața clădirii. Pot să aduc banii.

- Două ore. Nici un minut mai mult.

Susanna auzi zgomotul cizmelor care se îndepărtau.

- Ne vedem la Coffin's Joe.

Se auziră mai mulți pași și ceea ce părea a fi plânsetul unui copil. Susanna se ridică, ținând sfeșnicul în mână, înainte ca Gideon să apuce s-o prindă. Încercă. Întinse mâna, dar ea fu mai rapidă, iar el nu reuși să prindă decât materialul rochiei înainte ca ea să se elibereze. Fugi spre ușă, cu picioare slăbite și tremurânde, ca o mână nou-născută. Se ridică pe vârfuri încât să vadă prin gaura din partea de sus a ușii.

La început nu văzu nimic în afară de clădirea de peste strada plină de noroi și gunoiul care se adunase pe scări. Se uită în dreapta și văzu vârful pălăriei unui bărbat.

Simți o mână în jurul taliei, dar îl împinse pe hoț și se ridică mai sus. Bărbatul se îndepărtase, iar acum vedea că ținea de mână un copil.

Uimită, sări jos și se chinui să dea jos bârna.

Gideon trânti mâna peste ea.

- Ce faci?

- E un copil! arată spre ușă. Vinde un copil.

- Dacă te duci acolo, s-ar putea să te vândă și pe tine.

Susanna îl împinse și ridică bârna.

– N-ai să permiți să se întâmple asta.

Fără să-și dea seama din ce motiv, Gideon nu trânti bârna înapoi după ce Susanna o ridică. Bucata grea de lemn căzu la podea, iar Susanna deschise larg ușa. Coborî scările dintr-o săritură și strigă:

– Oprește-te! Hei, tu!

Bărbatul se întoarse și inima îi urcă în gât. Poate că asta nu fusese cea mai bună idee.

Gideon se uită la locul întunecat unde fusese bârna. Cuvintele ei îl uimiseră.

Avea încredere în el.

Credea că el avea s-o protejeze.

Nimeni nu mai crezuse asta despre el până atunci. Nici măcar Marlowe nu avusese încredere în el și nu se așteptase să o protejeze de cruzimea lui Satin.

Marlowe era vicleană.

Roșcata nu era.

– Dă-mi copilul!

Parcă își dorea să fie omorâtă. Ori era extrem de curajoasă, ori extrem de proastă. Poate era același lucru.

Beauty se grăbi spre ușă, începu să latre, apoi se uită înapoi la el.

– Vin, zise Gideon.

El nu era nici curajos, nici prost, dar dintr-un anumit motiv, cuvintele ei îi atinseseră ceva înăuntru. Partea pe care o proteja cu atenție. Nu o putea abandona. Nu când credea în el.

Gideon ieși pe ușă și o prinse din urmă pe Roșcată. În ciuda curajului ei, nu se dusesse prea departe.

– Cine o să mă oblige? întrebă un bărbat.

După ce se asigură că Roșcata nu era rănită, încă, îi aruncă o privire bărbatului pe care îl înfrunta. Mârâi în adâncul gâtului.

Nu putea fi altcineva decât Daniel Gilfroy, la naiba!

Sau, după cum i se spunea, Dagger Dan. Bărbatul era cunoscut pentru pumnalele făcute manual pe care le purta. Pumnale mortale pe care nu se temea să le folosească pentru a omorî un om, pentru a scoate un ochi sau a tăia o ureche.

Gideon o apucă de braț pe Roșcată și o trase spre el, în siguranță.

Apoi se uită la copil. Fetița nu avea cum să aibă mai mult de trei ani, deși nu se pricepea la vârstele copiilor. Putea să aibă cinci sau șase ani și să fie prea mică pentru vârsta ei. Era murdară pe față, iar părul șaten era încâlcit, privindu-l cu ochii mari, albaștri, speriați. Nici o lacrimă. Trăise o viață scurtă în mahala și probabil deja învățase că lacrimile nu aveau să o salveze.

– Eu o să te oblig, spuse Gideon.

Dagger Dan își răsuci încheietura și în mâna lui apărură unul dintre pumnalele lungi și grosolane.

– Haide, atunci.

Bărbatul îl chemă cu pumnalul, ținând copilul de braț cu cealaltă mână.

– Nu vreau să mă lupt.

– Acum o să te lupți. Și nici măcar nu o să te omor, Harrow. O să te las în viață ca Beezle să aibă privilegiul ăsta. Te caută.

Gideon își ridică mâinile, încercând să pară rezonabil, deși știa că nu o să ajute prea mult.

– Ți-ai ginul. Du-te și ia-l. Eu o să duc copilul înapoi la mama lui. Dădu din cap către fetiță. Bess Castle, nu-i așa?

– O cunoști pe mama ei? întrebă Roșcata.

Gideon o ignoră, nefiind dispus să-și ia ochii de la Dan nici o clipă.

– O vrei? întrebă Dan rânjind. Plătește pentru ea.

– Nu o poți vinde! zise Roșcata, fluturând furioasă sfeșnicul. Se îndepărtă de Gideon și se apropie de copil. Femeia chiar era pe jumătate nebună. Încă un pas sau doi și Dagger Dan avea să o spintece. E o persoană, nu o... mobilă.

Dan miși ochii, apoi se uită la rochia Roșcatei. Era evident că își dăduse seama după cum vorbea că era parte din nobilime.

– Ei bine. Împinse fetița la peretele unei clădiri. Ce avem noi aici?

– Eu sunt Susanna Derring. Tu cine ești?

Gideon mai trase o linie în coloana pentru „Nebună”. Nu era suficient de întreagă la mine să se dea înapoi nici când Dagger Dan se apropie.

– Vrei fetița? întrebă Dan.

Susanna încuviință din cap.

– Atunci îți propun un târg. Vii tu în locul ei.

– Sub nici o formă.

Gideon o apucă iarăși de mână și o împinse în spatele lui înainte ca Dan să se apropie suficient încât să pună mâna pe ea.

– Nu facem târgul, Dan.

– Nu-ți dau puștoaica degeaba. E a mea. Plată pentru serviciile oferite.

– Ce servicii? întrebă Roșcata.

– Bess nu ți-ar da niciodată copilul ei, replică Gideon.

O cunoștea pe femeie. Și știa că își iubește fetița. Era unul din puținele exemple materne pe care le văzuse în mahala. Prea multe femei erau dispuse să-și vândă copii pentru un pahar de gin sau o masă caldă.

Dagger mută pumnalul dintr-o mână în alta.

– Copilul e al meu să-l vând sau să-l schimb. Dacă o vrei, tre' să plătești.

– Asta este reprobabil! strigă Roșcata peste umărul lui.

– Cuvinte mari, spuse Dan, mutând iar pumnalul dintr-o mână în alta. Vino mai aproape și o să te învăț altele noi.

Dan sări spre el, iar Gideon nu putu să se miște suficient de repede când Roșcata îl îmbrățișa pe la spate. Văzu lama pumnalului și știu că avea să-l taie pe față. Spera doar să nu-i atingă ochii. Îi închise ca să se protejeze, dar lovitura nu veni.

În schimb, ceva mare și cald îl trânti în fund.

Se rostogoli, picioarele lui amestecate cu ale Roșcatei. Dădu din ele până se eliberă, apoi sări în picioare și se apropie de Dan, strângând pumnii, gata de luptă.

Potaia îl prinsese cu colții de încheietură. Dan încerca să scape de câine, dar animalul nenorocit nu voia să-i dea drumul. Dan lovi câinele, dar Beauty se ținu de el.

– Nu-i face rău! strigă Roșcata.

Gideon o luă de braț și o împinse în stradă. Abia acum văzu mulțimea care se adunase să-i privească. Dacă Beezle nu știa unde se află, acum sigur avea să afle și să apară din clipă în clipă. Trebuiau să fugă și să se ascundă înainte să apară Puștii din Covent Garden.

– Ia copilul și fugi, îi ordonă Gideon Roșcatei. O să te prind din urmă.

– Dar Beauty...

-Am eu grijă de ea. Du-te! mai zise el și o împinse în față. Pentru prima dată, femeia îl ascultă și își ridică fustele cu o mână. Fugi, ocolindu-l pe Dan și ajunse la copil. Gideon o văzu aplecându-se să vorbească cu ea, apoi Dan reuși să se elibereze. Beauty se lovi de peretele clădirii și schelălăi. Încheietura lui Dan sângera, dar era o rană superficială. Băgă mâna în haină și scoase un alt pumnal.

-O să te tai pe tine primul, Harrow, apoi câinele.

Dan veni mai aproape. Gideon rămase pe poziții. Trebuia să-l distragă până pleca Roșcata.

Dan întinse mâna, iar Gideon sări în dreapta. Partea superioară a brațului începu să-l doară, căci lovitura lui Dan îi străpunsese hainele. Nu era o rană adâncă, dar Dan abia începea.

Beezle avea să termine treaba dacă Gideon nu fugea cât mai repede. Se întoarse să-l înfrunte din nou pe Dan. În spatele bărbatului, câinele își scutură capul și se ridică. Mârâi încet.

O singură șansă, se gândi Gideon când Dan se apropie cu pumnalul amenințător.

Ultima șansă.

Dan se năpusti spre Gideon, care se clătină înapoi, aplecându-se ca să se protejeze. Se lovi cu cizma de peretele clădirii. Dan râse și veni mai aproape. Oare avea să lovească spre stânga sau spre dreapta? Gideon trebuia să se ferească și dacă nu făcea alegerea potrivită era ca și mort. Dan ridică pumnalul și Gideon se încordă.

O pată albă sări în fața lui și îl trânti pe Dan la pământ. Câinele și bărbatul se rostogoliră, iar câinele se ridică victorios pe pieptul lui Dagger Dan. Beauty mârâi și clănțâni amenințător. Gideon nu așteptă. Fugi în direcția în care plecase Roșcata. Înainte să dea colțul, fluieră.

Câinele se uită după el.

-Haide, Beauty!

Cu un lătrat, alergă după el. Cu câinele alături, Gideon se feri de bărbați, de căruțe și de mâinile lacome ale hoților de buzunare.

Sângele îi pulsa de încântare că reușise să scape din nou. Avea o singură problemă.

Roșcata dispăruse.

Capitolul 8

– Ești în siguranță, draga mea, spuse Susanna și o trase pe fetiță în jos, pe niște scări, apoi o împinse cu spatele la ele ca să nu poată fi văzute din stradă.

În Mayfair mirosea a curat și dulce după o ploaie torențială, dar locul acesta avea un miros diferit, îngrozitor. Tot gunoiul se strânsese lângă uși, la baza scărilor, iar acum, când soarele strălucea, mirosea și mai rău. Fetița scânci, iar Susanna îi mângâie părul încâlcit.

– Nu o să-ți fac rău. O să te duc acasă.

– Mama, plânse fetița.

– Da, la mama ta. Susanna îngenunche și se uită în ochii ei. Dar acum trebuie să faci liniște. Nu vrem ca oamenii răi să ne găsească.

Fetița făcu mari ochii albaștri și dădu din cap până când bucele încâlcite îi căzură pe frunte.

– Bravo. Cum te numești? șopti Susanna.

– Jemima, șopti fetița înapoi. Dar mama îmi spune Jemma.

– Numele meu este Susanna. Hai să stăm aici și să facem liniște până ne găsește prietenul meu Gideon. El o să te ducă înapoi la mama ta, Jemma. Da?

– Da.

Susanna se ridică pe vârfuri și aruncă o privire spre stradă. Văzu zeci de picioare. Se îndoia că avea să-i recunoască cizmele lui Gideon dacă trecea pe acolo. Se ridică puțin mai sus și se uită la chipuri. Nimeni nu i se păru familiar. Un bărbat o văzu și se încruntă, iar ea se ascunse înapoi, ținând sfeșnicul mai strâns. Deși arăta oribil, nu se încadra în peisaj.

Rochia ei, deși pătată și murdară, era de mătase. Își pierduse de mult mânușile. Oricine se uita la mâinile ei își putea da seama că erau albe și lipsite de bătăături. Nici nu-și putea imagina cum arăta părul ei. Dacă ar fi văzut-o mama acum...

Mama!

Susanna inspiră brusc, iar fetița o privi îngrijorată. Susanna reuși să-i zâmbească încurajator, deși nu se simțea așa.

Susanna nu se gândise că ar putea fi plecată toată noaptea. Nu se gândise la ce s-ar putea întâmpla când Maggie avea să se ducă să o trezească și vedea patul ei gol și neatins. Își putea imagina panica mamei ei când afla că Susanna nu era în casă. Dacă nu era deja acolo, fratele ei Brook avea să fie chemat de urgență. Avea să spună că fugise de acasă și să-ți pună toți inspectorii pe urmele ei. Mamei avea să i se frângă inima.

Susanna simți cum i se frângea propria inimă. Era o fică îngrozitoare. Cum putea să o îngrijeze atât de mult pe mama ei?

De ce nu se gândise că se putea întâmpla asta înainte să ia decizia pripită de a-l ruga pe hoț să o ducă la Grădinile Vauxhall? Ar fi trebuit să se întoarcă imediat acasă.

Dar nu voia să se întoarcă.

Voia să meargă la Vauxhall. Dacă se întorcea acum, o liniștea pe mama ei, dar nu putea să mai plece vreodată de lângă ea. Aceasta era ultima ei șansă la libertate.

Oare avea să aibă mai multe probleme dacă se întorcea acasă ziua următoare în loc să se întoarcă astăzi? Ura să o îngrijeze pe mama ei, dar ce mai conta o zi?

Vai, era o fică îngrozitoare. Ar trebui să-i spună lui Gideon să o ducă înapoi.

Și atunci nu avea să o mai sărute. Noaptea trecută fusese prima dată când o sărutase un bărbat, chiar dacă îi sărutase doar mâna. Poate în seara aceasta avea să o sărute pe buze. Simți un nod în stomac și trase adânc aer în piept la gândul acesta.

Nu ar trebui să-și dorească asemenea lucruri.

De ce nu putea avea experiența unui sărut înainte să fie obligată să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoștea? Ce era atât de rău, acum că răul fusese făcut?

Jemma se uită la ea, tăcută și liniștită, iar Susanna se ridică să tragă din nou cu ochiul. Străzile erau pline de oameni acum. Chiar dacă pleca să-l caute pe Gideon, nu avea să-l găsească. Trăise o viață protejată, dar cunoștea Londra suficient de bine încât să-și dea seama că o femeie mergând singură pe străzi nu era în siguranță. Nu avea unde să se ascundă, nu știa nici un loc sigur unde să se poată duce.

Susanna simți cum Jemma se lipește de ea, sprijinindu-se. Își băgase degetul în gură și părea extenuată. Cum să fie în stare să protejeze un copil când nu se putea proteja nici pe ea?

– Ai grijă! țipă un bărbat, iar Susanna se ridică pe vârfuri să se uite din nou pe stradă. Un bărbat trecu în fugă. Nu-i văzu decât picioarele și încălțările, dar probabil se grăbea căci împingea pe toată lumea din calea lui. Un câine alb îl urma.

– Beauty!

Jemma își scoase degetul din gură și ridică privirea spre ea.

– Așteaptă aici, îi spuse Susanna, ridicând mâna. Vin imediat.

Fetei îi tremură buza, ca și cum ar mai fi auzit asta din partea unei persoane pe care nu se putuse baza.

Susanna se aplecă.

– Îți promit, Jemma. Și când promit ceva, niciodată nu-mi încalc promisiunea.

Jemma făcu ochii mari până deveniră aproape de dimensiunea și culoarea ouălor de sturz.

Susanna îi puse mâna pe umărul ascuțit.

– Îți promit că mă întorc imediat. Mă crezi?

Fetița încuviință fără să spună nimic.

– Bine.

Susanna își ridică fustele până aproape de genunchi și alergă în capul scărilor.

– Gideon! Gideon!

Dacă îl pierdea acum, era osândită. Câțiva bărbați se întoarseră să se uite la ea, dar nici unul nu era Gideon. Nu-l vedea prin marea de oameni și labirinturile străzii întortocheate. O avea pe Beauty cu el.

– Beauty. Vino aici, fetițo! Beauty!

Ușa de la baza scărilor unde se afla Jemma se deschise.

– Ce-i cu zgomotul ăsta? strigă o femeie.

Un bărbat o privea cu jind de pe partea cealaltă a străzii și începu să vină spre ea.

– Beauty! țipă Susanna, vocea i se părea disperată chiar și ei.

– Ai nevoie de ajutor, drăguțo? întrebă bărbatul care venea spre ea, cu mâinile întinse.

– Nu!

Se dădu înapoi către trepte.

-Jemma, vino aici.

Susanna întinse mâna și flutură degetele.

Jemma o prinse strâns de mână, iar Susanna o trase mai aproape.

-Lasă-ne în pace.

-Lasă-ne în pace, o imită bărbatul, luând în râs accentul ei. Ești nouă pe aici, nu-i așa?

Traversase strada și nu părea să-i respecte dorințele. Ar fi putut să fugă, dar când se uită în dreapta, văzu cum alții o priveau cu interes. Din stânga se apropia un grup de băieți. Fir-ar să fie!

-Vino aici, drăguț. Bărbatul era atât de aproape încât îi simțea mirosul de transpirație.

Întinse mâna, iar Susanna îl lovi peste ea.

-Hei!

Un mârâit grav îl făcu să tacă. Susanna zâmbi. Între picioarele bărbatului, o zări pe Beauty arătându-și colții. Jemma se sperie și începu să plângă.

-Nu, nu! Jemma, e câinele meu. N-o să-ți facă rău.

Susanna se uită la atacatorul ei.

-Dar ție îți va face rău. Dă-te înapoi sau o să-i cer să atace.

Susanna nu știa dacă Beauty avea să atace. Din fericire, bărbatul se îndepărtă. Un alt bărbat alergă spre ele, iar Susanna se pregăti pentru atac.

-Hopa! Gideon își ridică mâinile. Anulează atacul, Roșcato. Am venit să te salvez.

Îi aruncă o privire aspră. Spera să fie la fel de puternică precum cea pe care o primea de la mama ei.

-Dacă voiai să mă salvezi, trebuia să fii aici acum trei minute.

Gideon ridică dintr-un umăr.

-Hei, dacă vrei să plec...

Nu mai continuă și începu să se îndepărteze.

-Nu! Gideon!

Gideon rânji peste umăr, iar Susanna ar fi vrut să-i tragă una. Sau să-l sărute. Arăta ca un băiețel năzdrăvan când îi zâmbea așa.

-Trebuie să o duci pe Jemma acasă.

Gideon se uită la fetiță, apoi peste umăr, ca un bărbat care era urmărit. Bărbatul care o luase pe Jemma și cei de la Stryker menționaseră un anume Beetle.

Nu, nu așa era numele.

Beezle.

Nu știa ce fel de nume era Beezle, dar putea să parieze că era bărbatul pe care Gideon se temea să-l vadă peste umăr.

- Să mergem, atunci.

Gideon făcu o plecăciune falsă în fața mulțimii care se adunase.

- Domnilor, mă scuzați.

Îi întinse mâna Susannei, iar aceasta o acceptă. Nu-și dorea în mod deosebit să fie însoțitorul ei, dar în situația de față nu prea avea de ales. Susanna îi întinse mâna Jemmei, care o cuprinse cu toată palma ei nu mai mare de două degete. Beauty mai mârâi o dată în semn de avertizare și porni după ei.

- Ești copilul lui Bess Castle? o întrebă Gideon pe Jemma, uitându-se la oamenii pe lângă care treceau.

- Da, răspunse fetița încet.

- Cum te-a prins Dagger Dan?

- Acesta este numele lui? întrebă Susanna, uitând să meargă pentru o clipă. Părinții lui i-au pus numele Dagger?

Gideon pufni în răs și până și Jemma zâmbi rușinată.

- Tovarășii lui îi spun Dagger. Numele lui adevărat este Daniel Gilfroy, cel puțin asta le spune tuturor. Gideon își întinse gâtul și se uită la Jemma. Mama ta te-a vândut?

- Nu! Jemma vorbi tare și clar. El m-a luat.

- Ca plată pentru ce?

Jemma nu răspunse. Intrară pe o alee întunecată, umbrită de imobile dărăpănate.

- Probabil nu știe, zise Susanna. Se întâmplă des?

- În fiecare zi, dar nu mă așteptam la asta de la Bess.

Îngrozitor, se gândi Susanna. Era absolut îngrozitor. Condițiile în care trăiau oamenii aceștia, lucrurile josnice pe care le făceau ca să poată supraviețui. Pe sârme erau agățate haine murdare, fluturând ca niște zmeie în briza verii. Femeile stăteau pe scări ținând în brațe copii care plâneau, iar bărbații hoinăreau pe la colțuri, plini de disperare. În capătul aleii, un grup de copii stăteau ghemuiți în cerc, iar Susanna își dădu seama că probabil jucau jocuri de noroc.

Se uită la Jemma. Ce fel de viață o aștepta pe fetița aceasta? Cât avea să dureze înainte ca Dagger Dan să vină din nou după ea, iar ea nu mai avea să fie acolo ca să-l oprească?

Jemma arată clădirea cu degetul.

– Așa e. Aici e, spuse Gideon.

Susanna se uită în sus. Nu părea diferită de celelalte clădiri, dar bănuia că fetița își recunoștea casa.

– Beauty, stai aici, îi ceru ea, făcând semn către treapta de la intrare.

Câinele șezu, cu capul ridicat, arătând ca o reprezentare egipteană a ui Anubis.

Gideon le conduse pe un hol întunecat care mirosea a urină. Ceva, se ruga să fie vorba de o pisică, o luă la goană, ghearele țacănind pe podea.

– Pe aici.

Gideon urcă pe o scară cu trepte care scârțâiau și fără balustradă. Susanna se strădui să nu atingă peretele, dar rămase aproape de el în caz că se împiedica. Era un loc întunecat și umed. Apa de la ploaia recentă încă se scurgea, răsunând în clădire.

Jemma trecu pe lângă amândoi la a treia treaptă. Știa drumul, chiar și pe întuneric. Fugi pe hol și bătu la o ușă din capăt.

Susanna o urmă rapid, ținându-și mână la nas pentru a acoperi mirosul de pește putred și varză fiartă. Într-unul din apartamentele pe lângă care trecură, o femeie și un bărbat se certau, iar vocile lor străbăteau pereții subțiri.

– Ce vrei? se auzi o voce de dincolo de ușa la care bătu Jemma.

– Mama.

Susanna ajunse la ușă. Femeia care strigase nu mai vorbi. Apoi ușa se deschise brusc și o tânără îngenunche cu brațele deschise. Jemma fugi în brațele ei și începu să plângă. Mama îi șopti cuvinte de alinare și o ținu strâns la pieptul ei. Se uită în sus, ținându-i capul cu o mână, cu ochii mari de uimire.

Susanna rămase cu gura căscată. Mama Jemmei era doar o fată. Avea cel mult nouăsprezece ani, abia suficient de mare încât să iasă în societate. Și avea un copil?

Bess se uită lung la Susanna, apoi își aruncă privirea către Gideon. Când îl văzu, se relaxă.

– Ai adus-o înapoi. Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi mie. Ea a făcut asta, zise el cu un semn din cap către Susanna.

Bess o privi din nou plină de curiozitate.

– Vă rog, intrați.

Se dădu în spate, iar Gideon îi făcu semn Susannei să intre înaintea lui. Tensionată, intră în cameră, încercând să nu se holbeze, dar extrem de curioasă să vadă unde locuiau Bess și Jemma.

Și temătoare să afle.

Apartamentul era mai rău decât se așteptase. Era mic și abia încăpeau toți patru. Jos se afla un așternut de paie și, judecând după pătura subțire de deasupra, Susanna bănuia că era patul. Pe o ladă de lemn folosită drept masă se aflau o ceașcă ciobită și un ceainic. Nu exista nici o sobă sau un șemineu care să le țină de cald iarna. Într-un colț era agățată o rochie. Lângă ea se afla una similară de mărimea unui copil.

– Nu e cine știe ce, zise Bess.

Se uita la rochia de mătase a Susannei. Susanna făcu o reverență scurtă.

– Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să mă prezint. Se uită la Gideon. El ar fi trebuit să facă prezentările. Mă numesc Susanna Derring. Domnul Harrow este un prieten.

Gideon zâmbi, evident amuzat de cuvintele ei.

– Vă mulțumesc că ați adus-o pe Jemma înapoi. I-am spus că-l voi plăti de îndată ce voi putea, dar nu a vrut să aștepte.

– Dagger Dan e proprietarul? întrebă Gideon.

Bess încuviință din cap.

– Majoritatea apartamentelor de la etajul ăsta sunt ale lui. Întotdeauna l-am plătit la timp înainte, dar mi-am pierdut slujba.

– Ce slujbă? întrebă Susanna.

Bess o mângâie pe Jemma pe spatele micuț.

– Eram croitoreasă la un magazin din St. Martin's Lane. Munceam din greu, chiar munceam. Nu întârziam niciodată, dar nepoata proprietarului avea nevoie de bani. Doamna Gordon nu ne putea plăti pe toate trei, așa că m-a dat afară.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Gideon.

– Acum două săptămâni. Încă nu mi-am găsit altă slujbă.

– Dagger Dan o să se întoarcă, zise Gideon. Nu puteți rămâne aici.

Lui Bess i se umplură ochii de lacrimi.

– Știu.

Gideon dădu din cap spre Jemma.

-Ai grijă de ea.

O luă pe Susanna de cot și se duse spre ușă. Susanna își trase mâna. Cum să plece fără să încerce să o ajute pe femeia aceasta?

-Nu puteți pleca în altă parte? o întrebă pe Bess. La vreun prieten sau vreo rudă?

Bess dădu din cap.

-Nu avem pe nimeni.

-Unde o să locuiți?

Bess nu răspunse, doar își strânse fetița mai tare la piept.

Gideon îi dădu un ghiont în braț.

-Roșcato, hai să plecăm înainte să se întoarcă Dan.

Când nu se mișcă, o luă de cot și o trase. Susanna făcu doi pași și se opri.

-Nu. Nu plec.

Gideon gemu zgomotos. Știa că fusese o greșeală. Toate lucrurile care o implicau pe Roșcată erau greșeli. Ar fi trebuit să se afle la adăpost în clădirea în care își petrecuseră noaptea trecută, nu în apartamentul lui Bess din Seven Dials unde Dagger Dan, cel mai recent dușman al lui Gideon, putea să apară în orice moment.

Și Beezle putea să fie pe drum, dacă aflase despre activitățile lui Gideon din dimineața aceea. Iar Beezle știa tot ce mișcă. Gideon nu avea timp pentru inima blândă a Susannei, nu dacă voia să-și salveze pielea.

-Ba da, pleci, zise Gideon, o apucă de braț și o trase.

-Nu! Se întoarse spre el cu ochii mari, căprui.

Vai, nu! Nu ochii aceia. Gideon își mușcă obrajii până simți durere. Nu avea să cadă din nou în capcana ochilor ei rugători.

-Nu le putem lăsa pe Jemma și pe Bess aici să le găsească Dagger Dan. Și sub nici o formă nu le putem lăsa pe străzi.

Gideon o arătă cu degetul pe Bess, care acum avea ochii la fel de mari ca ai Roșcatei. Chiar și fata îi privea surprinsă și șocată.

-Ai auzit-o. Îi datorează bani lui Dan. Ai bani?

-Nu.

Roșcata se uită în pământ.

– Și chiar dacă ai avea, Dan o să vrea să se răzbune acum. Singura modalitate prin care va supraviețui e pe străzi.

Ce spunea el era ridicol. Nimeni nu supraviețuia prea mult pe străzi.

– Trebuie să facem ceva!

– Tu să faci ceva. Eu o să plec înainte să apară Dan sau cineva mai rău.

– Beezle, murmură Bess. Am auzit că te caută.

Se duse spre ușă, dar Roșcata trecu pe lângă el și o închise.

– Cine este acest Beezle despre care vorbește toată lumea? De ce te caută?

Gideon vru să răspundă, dar descoperi că nu avea nimic de spus.

– Nu vrei să știi, iar dacă nu plecăm acum, o să afli.

– Bine, fu ea de acord. Femeia afurisită avea minte! Dar nu plec până nu-i scriu o scrisoare de recomandare.

– O scrisoare de... la ce dracului te gândești? țipă el. Gideon își dădu seama că țipa și știa că era o greșeală. Își pierduse cumpătul, iar asta era un semn rău. Niciodată nu-și pierdea cumpătul, dar femeia vorbea de scrisori. Scrisori, pentru numele lui Dumnezeu! Nu avem timp de corespondență.

Susanna ridică degetul spre el.

– Ai grijă cum vorbești. E un copil de față.

Gideon nu mai era capabil să formeze cuvinte. Încercă să vorbească, dar gura nu coopera. Într-un final își puse mâinile la ochi și se dădu cu capul de perete.

– Suntem condamnați. Gata. Moarte prin scris de scrisori.

– O să termin repede, zise ea.

Avea să termine repede. Era mai bine să spere că Beezle avea s-o omoare repede, căci moartea era singurul lucru care avea să vină rapid.

– Ai un creion și o hârtie? întrebă ea.

Gideon râse fără umor.

– Nu, domnișoară. De fapt, am acest afiș vechi.

Gideon deschise ochii. Bess o puse înapoi jos pe fetiță și se grăbi spre un dulap. Îl deschise și scoase un afiș pentru o piesă de teatru.

– Am cusut câteva costume pentru spectacol, spuse ea mândră. Roșcata o întoarse pe partea cealaltă.

- Asta o să meargă. Am nevoie de ceva cu care să scriu. Ai ceva care să lase urmă?

Fetița o trase de mânecă pe mama ei.

- Mama, trusa ta de croitorie.

Bess se încruntă, apoi i se luminează chipul.

- Da! Creionul meu de croitorie. L-ați putea folosi pe acela. Se duse spre salteaua de paie, o împinse și scoase trusa de croitorie. Era evident că păstrase ascuns singurul lucru de valoare. O puse pe pat, îngenunche în fața ei și scoase un creion.

Perfect. Susanna puse jos blestematul de sfeșnic, luă creionul și întinse afișul pe ladă. Vorbi pe măsură ce scria.

- Te duci cu asta la Derring House din Mayfair. Îi dădu adresa. Spui că vrei să o vezi pe contesă și că ai un mesaj din partea mea.

- O contesă? Bess dădu din cap. Nu aș putea.

Văzând o cale de scăpare, Gideon dădu din mână.

- Ba poți. Ea este fiica ei. Va fi fericită să primească vești de la ea.

Bess făcu ochii și mai mari, privind-o pe Susanna din cap până în picioare. Roșcata continua să scrie.

- Spune-i că o rog să te angajeze în casă. Scriu totul aici. Ridică mâna și arată afișul. Veți fi în siguranță acolo și ne-ar fi de folos o croitoreasă bună.

- Nu... nu știu ce să spun, se bâlbâi Bess.

Gideon o trase pe Roșcată lângă el de îndată ce puse creionul jos și luă sfeșnicul.

- Ia-ți la revedere. Plecăm.

Susanna se împletici când o trase pe hol.

Gideon nu supraviețuise atâta timp în mahala fără să știe când să-și țină capul jos atunci când era căutat de cei de la Bow Street sau de un escroc de frunte. Beezle îi știa majoritatea ascunzătorilor, dar mai avea una sau două pe care le ținea secrete. Trebuia să se ascundă până la lăsarea întunericului, când el și Roșcata nu aveau să atragă la fel de multă atenție. Aveau să se ascundă câteva ore până li se pierdea urma, apoi, la lăsarea întunericului, aveau să se ducă la Grădinile Vauxhall. Avea să-și recupereze colierul în noaptea aceea și să dispară până dimineață.

Gideon le conduse pe Roșcată și pe Beauty prin toate cotloanele și aleile întunecate pe care le știa. Nimeni nu l-ar fi putut urmări,

nici măcar tovarășii săi. Problema era că Roșcata ieșea în evidență ca un diamant sau, ținând cont de părul ei, ca un rubin care strălucea în mocirlă.

Bărbații se opreau să-i arunce priviri languroase. Femeile șopteau despre ea. Copiii se adunau în jurul ei, încercând să-i atingă rochia sau părul. Beauty reușea să îndepărteze repede curioșii. Gideon nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge să-i fie recunoscător câinelui. Dar chiar și câinele atrăgea atenția. Răsufă ușurat când bătu la ușa din spate a unui depozit de bunuri furate din Field Lane.

Roșcata se sprijini pe peretele de lângă ușă. Faptul că nu pune multe întrebări arăta cât era de obosită. Călătoriseră din Mayfair la St. Giles, apoi spre nord, în Holborn Hill. Nu mâncaseră aproape nimic și dormiseră foarte puțin.

Gideon se așteptase ca Roșcata să se vaite și să se plângă până acum, dar nu rostise nici un cuvânt.

Se așteptase și să arate ca un pământuf uzat. În schimb, era mai frumoasă decât prima dată când o văzuse curată și aranjată în casa din oraș. Frumusețea ei era periculoasă. Se obișnuise cu ochii ei mari și căprui, cu părul ei roșcat și bogat, iar următoarea dată când o zări, i se păru că o vede pentru prima dată.

Îl lăsa fără suflare. Ar fi putut să jure că era mai frumoasă acum decât o văzuse vreodată, deși avea rochia ruptă, părul încâlcit și căzut pe spate.

Nu părea să-și dea seama de farmecul ei. Se sprijinea de clădire, cu capul pe spate și ochii închiși. Pentru o clipă, Gideon se desfătă privind-o. Umbra genelor pe obraji ca de marmură, murdari de cenușă. Curbura lungă și grațioasă a gâtului ei. Umflătura sânilor care se vedea prin decolteul corsetului rochiei. Își imagină cum ar fi fost să bage un deget în decolteu și să-l rupă, scoțând la iveală pielea pentru a se putea bucura de ea cu ochii, mâinile și gura...

Beauty lătră la el și Gideon se concentrează asupra ușii de lemn îndoite. Bătu din nou, mai tare de data asta. Contrabanda se făcea în majoritatea timpului pe întuneric și s-ar fi mirat să-l vadă pe Des jos din pat înainte de prânz.

Câinele știa ce făcea, protejându-și stăpâna adoptată. Gideon o dorea, iar realizarea îl lovi brusc, atât de tare încât bătu din nou cu pumnul în ușă. Când începuse să-și dorească să o sărute, să o

atingă? Nu putea să-și dea seama exact, dar alunecase de mii de ori pe panta dorinței.

Îi sărutase mâna noaptea trecută, iar gustul dulce al pielii ei fusese amețitor.

Adormise cu capul pe umărul lui și, în loc să-l dea la o parte, o luase în brațe pentru a o încălzi și îi ascultase respirația ore întregi.

O urmărise înfruntându-l pe Dagger Dan fără nici o frică. De fapt, fusese ignoranță pură. Nu ar fi fost atât de nesăbuită dacă ar fi știut ce era în stare să facă. Felul în care stătuse; felul în care se înroșise; felul în care își dăduse părul pe spate nervoasă. Doar amintindu-și se excita de dorință.

– Des! țipă Gideon. Deschide dracului ușa!

Beauty lătră de câteva ori pentru a-l susține și se ridică să zgârie ușa cu labele din față. Ploaia scosese la iveală blana albă de sub toată mizeria, iar după o baie sănătoasă, potaia avea să se dovedească o bestie frumoasă. Avea botul subțire, ochi strălucitori și un mers care sugera că era prea bună pentru ceilalți câini care se adăposteau sub căruțe sau căutau în gunoi.

– Poate nu e acasă, zise Roșcata.

Stătea dreptă acum și se uita la fereastra de la etajul depozitului.

– E acasă și o să mă lase să intru. Îmi e dator.

– Cu ce îți e dator?

Gideon auzi pași grei de dincolo de ușă.

– Cu o favoare.

Ușa se întredeschise, iar Gideon o împinse cu piciorul, făcându-l pe Des să se împleticească în spate. Bărbatul părea să fi stat treaz toată noaptea. Probabil chiar așa și era. Părul îi era răvășit, iar barba nerasă îi strălucea în lumina soarelui. Avea ochii injectați, iar albastrul era și mai evident.

– Ce dracului vrei? mormăi el.

– Ai grijă cum vorbești, spuse Gideon rânjind. Făcu semn către Roșcată. E o domnișoară de față.

– Ce domnișoară?

Ușa se deschise mai larg și în prag apăru o brunetă durdulie într-o cămașă de noapte care nu făcea nimic pentru a-i ascunde formele voluptuoase. De fapt, probabil ar fi arătat mai respectabil îmbrăcată.

– O domnișoară adevărată, Brenna. Dă-te la o parte ca să putem intra.

Roșcata nu se mișcă, ținându-și privirea ațintită asupra Brennei, așa că Gideon intră. Când Beauty încercă să-l urmeze, Des ridică o mână.

– Câinele rămâne afară.

Roșcata își ridică bărbia, iar Gideon vru să plângă. Fuseseră atât de aproape. Atât de aproape.

– Dacă Beauty rămâne afară, atunci rămân și eu, spuse ea pe un ton disprețuitor.

Lui Des aproape îi ieșiră ochii din orbite. Se uită la Gideon, întrebarea nespusă era atât de evidentă, încât Gideon făcu o grimasă.

– Domnișoară Susanna Derring, vi-l prezint pe Des... care naiba e numele tău de familie?

Brenna îl împinse la o parte pe Des.

– Unde-ți sunt manierele? Hai să facem prezentările înăuntru. Poți lua și cățelul, scumpo.

Brenna vorbea cu un accent irlandez. Accentul londonez încă nu se lipise în totalitate de ea.

Înăuntru, Brenna aprinse un felinar și îi rugă pe toți să stea jos pe scaunele desperecheate împrăștiate în camera din spatele magazinului. Magazinul era închis momentan, dar Des avea să-l deschidă mai târziu, expunând ostentativ mătăsuri și dând bani la schimb pentru bunuri cu viteza luminii.

Când Brenna se apucă să facă ceai, Gideon încercă să facă din nou prezentările.

– Desmond Stewart, dar toată lumea îmi spune Des, îl întrerupse el. Ea este Brenna, iar dumneavoastră, domnișoară Susanna Derring, sunteți nouă în Field Lane.

– Este, și avem ceva probleme.

Des râse.

– Când nu ai tu probleme? Presupun că vrei să rămâi aici peste zi. Nu am nevoie ca necazurile care te urmăresc să apară aici...

– Des! Brenna trânti atât de tare o cană pe masă, încât Gideon se temu că se va sparge. Bineînțeles că sunt bine-veniți. Nu o putem lăsa pe fata asta pe străzi.

– Ești cam relaxată cu invitațiile, având în vedere că încă nu e casa ta.

Susanna făcu ochii mari, iar Gideon se gândi că probabil tocmai atunci realizase că Des și Brenna nu erau căsătoriți.

Gideon se rezemă pe scaun, fericit că poate să-și relaxeze mușchii.

-Nu voiam să menționez asta, dar îmi ești dator cu o favoare.

-Atunci nu o menționa, izbucni Des.

-Ce e asta?

Brenna își încrucișă brațele la piept, iar cămașa se lăsă și mai jos.

-Un fleac, răspunse Des. Poți să stai până se lasă noaptea și suntem chit. E loc în pivniță.

-Pivniță! Brenna vărsă pe masă ceaiul pe care începuse să-l toarne, iar Gideon trebui să-și tragă mâna ca să nu se ardă. Uită-te la amărății ăștia. O să le dăm dormitorul.

Puse jos ceainicul, dar înainte să se întindă după pâinea pe care o pregătise, Des o trase în poală.

-Credeam că o să folosim noi dormitorul.

Brenna chicoti și flutură din mână.

-Avem destul timp pentru asta mai târziu.

-Ar fi bine să avem.

Des o sărută jucăuș și îi trase cămașa în jos, scoțând la iveală un sân plin. Îl ciupi, apoi o lăsă să se ridice și o lovi peste fund. Brenna râse, își aranjă cămașa și puse pe masă pâinea și marmelada.

Gideon se întinse după pâine, dar Susanna nici nu îndrăzni să respire.

-Nu ți-e foame?

Chipul îi era la fel de roșu ca părul și avea gura căscată. Fără îndoială era șocată de demonstrația de afecțiune la care fusese martoră.

Lui Gideon îi surâdea ideea de a o șoca și mai mult.

După ce mâncară, Beauty se ghemui lângă sobă, iar Brenna o conduse pe Roșcată pe scări să se spele și să se schimbe. Gideon îi povesti lui Des ce se întâmplase în noaptea și dimineața aceea, iar când termină, Brenna coborî tiptil, purtând rochia de mătase a Roșcatei.

-A adormit. Draga de ea, e extenuată.

Gideon făcu semn către rochia mult prea mică, ce părea pe cale să-i plesnească peste săni și șolduri.

-I-ai furat hainele?

– I-am dat una dintre rochiile mele. Dacă ai de gând să o târăști prin Londra, Gideon Harrow, astea nu sunt cele mai potrivite haine.

– Îți stă bine cu ea, spuse Des cu o privire pe care Gideon o cunoștea foarte bine.

– Cum ai găsit-o? întrebă Brenna. Aș putea să jur că e la fel de inocentă ca un copil. M-a întrebat dacă eu și Des suntem căsătoriți. Pufni în râs la gândul acela. S-a înroșit din cap până în picioare când și-a dat rochia jos. Făcu semn spre Gideon. Ai face bine să ai grijă cu ea. E virgină sau eu nu mă numesc Brenna O'Shea.

Gideon își trecu o mână prin păr. Își simțea ochii grei și o invidie pe Roșcată că adormise.

– Nu aș îndrăzni să o ating, zise el. Cu cât scap mai repede de ea, cu atât mai bine.

– Bun, răspunse Brenna, încuviințând din cap.

– Foarte bine, spuse Des. Vino să stai la mine în poală, Brenna, iubito.

– A, acum sunt Brenna, iubito, nu-i așa? Mai devreme eram prea relaxată cu invitațiile.

– Greșeala mea.

Des o trase în jos, iar Gideon se ridică.

– Eu o să mă...

Dar nu-l mai băgau în seamă. Se duse sus, lăsând în urmă chiclele Brennei. Ușa unei camere era întredeschisă. Roșcata era întinsă pe pat, cu o mână sub bărbie. Nu mai era murdară de cenușă, iar părul era împrăștiat în jurul capului ei precum un nimb de foc.

Gideon voia să se strecoare lângă ea în pat.

Voia să o trezească cu sărutări și mângâieri dulce.

Voia... Voia ceea ce știa că nu putea avea niciodată.

Capitolul 9

-Vai, Dorothea! spuse Lady Chesterly când intră în dormitorul contesei văduve de Dane și o îmbrățișă, mirosind îngrozitor de tare a parfum.

Dorothea încercă să respire superficial, ca să nu fie copleșită de mirosul de trandafir. Într-un final. Florentia îi dădu drumul și se așeză pe fotoliul crem de mătase de lângă divanul de culoarea lavandei pe care era întinsă Dorothea.

Florentia își privi prietena cu ochii ei mici și căprui, apoi pocni din degete către Edwards.

-Spune-i menajerei că avem nevoie de un ceai tare și dulce, cu brandy, imediat.

-Da, doamnă, răspunse Edwards.

-Și câțiva biscuiți din aceia delicioși. Florentia o bătu pe umăr pe Dorothea. Trebuie să-ți păstrezi puterile, draga mea.

Nu conta că biscuiții erau preferații Florentiei. Dorothea nu voia nici un biscuit. Nu voia ceai. Nu voia nici să fie cu prietena ei.

O voia pe fiica ei.

-Am venit de îndată ce am primit biletul tău, zise Florentia. Ai spus că e problemă urgentă, dar trebuie să recunosc că nu mă așteptam să te gălesc în starea asta. Draga mea, sunt îngrijorată. Nu te-am mai văzut niciodată așa.

Dorothea realiză că asta se datora faptului că nu mai fusese niciodată atât de aproape să-și piardă controlul. Nu plânsese și nu cedase când murise Erasmus. Jelise în tăcere, singură, atunci când își pierduse copiii cu mulți ani în urmă. Și aproape că plânsese la nunta lui Dane cu îngrozitoarea aceea de Marlowe. Dar fusese puternică. Trebuise să fie puternică pentru că o femeie slabă nu avea ce să caute în lumea aceasta.

Asta încercase să o învețe pe Susanna. Iar acum copilul ei lipsea.

-Te rog, spune-mi ce te supără. Vrei să chem doctorul? întrebă Florentia.

– Nu, răspunse Dorothea.

Florentia se uită prin dormitorul mic, dar frumos decorat. Era mobilat cu un mic birou, două scaune, divanul și o măsuță rotundă unde se servea ceaiul. Ferestrele dădeau spre grădină, dar Dorothea ceruse ca draperiile să fie trase. În după-amiaza aceasta, lumina o deranja la ochi.

– Unde e Susanna? întrebă Florentia. Nu are grijă de tine?

Dorothea strânse din buze.

– Susanna este motivul pentru care te-am rugat să vii, spuse Dorothea în șoaptă. Este...

Nu părea să poată spune cuvintele cu voce tare. Le auzise deja. Le spusese Crawford, iar apoi Brook, după o căutare superficială. Dar Dorothea se temea că dacă le spune, situația avea să devină reală.

Florentia se apropie de ea.

– Este...?

Dorothea își înfipse unghiile în palme, încercând să nu plângă. Înghiți, umilită de zgomotul pe care îl scoase.

– E bolnavă? încercă Florentia să ghicească.

– Nu.

Dorothea dădu din cap. Ar fi trebuit să vorbească și să nu o facă pe biata ei prietenă să intre la bănuieli.

– E logodită?

Dorothea închise ochii când i se umplură de lacrimi. Dacă se afla despre dispariția Susannei, fiica ei nu avea să-și mai găsească vreodată un soț.

– E însărcinată! șopti Florentia.

– Nu! țipă Dorothea. Nu se putea gândi la o asemenea consecință în urma acțiunilor prostești ale ficei ei. Închise ochii și încercă să se calmeze. A fugit.

Florentia rămase cu gura căscată.

– Nu are cum! Sigur te înșeli.

Dorothea dădu din cap.

– Nu mă înșel. Am dormit până târziu de dimineață. M-a trezit furtuna noaptea trecută și nu am dormit prea bine.

Florentia scoase un sunet de confirmare.

– Da, a fost o furtună serioasă. Ne-a căzut o tisă.

Dorothea îi aruncă prietenei ei o privire serioasă, iar Florentia strânse din buze, rușinată.

– Edwards m-a trezit, pentru că slujitoarea Susannei era îngrijorată. Susanna nu era în camera ei, iar patul ei era neatins.

– A fost acasă cu tine noaptea trecută? întrebă Florentia.

– Da, da.

Brook îi pusese deja toate aceste întrebări.

– Vai, draga mea, spuse Florentia încet. Tonul ei îi provocă fiori de teamă Dorotheei. Fără îndoială, Dorothea își imaginase toate scenariile posibile, dar nu-și putu înăbuși dorința de a o îndemna pe prietena ei să continue. Crezi că e posibil ca Susanna să fi fugit să se căsătorească? întrebă Florentia.

– Sub nici o formă. Am ținut-o în siguranță, departe de bărbați de orice fel.

Dorothea vru să adauge că Susanna nu i-ar face niciodată așa ceva mamei ei devotate. Fiica ei ar fi știut că asta i-ar frânge inima. Dar nu o spuse, pentru că dacă Susannei i-ar fi păsat să nu-i frângă inima, ar fi fost aici acum.

– Ce spune Sir Brook? întrebă Florentia. Sigur o va aduce acasă în orice clipă.

– Și eu am crezut asta, dar e plecat de ore întregi, zise Dorothea, vocea începând să-i tremure. Nu a găsit nici un semn de intrare forțată. De fapt, singurul lucru care lipsește este un sfeșnic.

– Un sfeșnic?

Dorothea încuviință din cap.

– Ciudat. Ce crede Sir Brook despre asta?

Dorothea se șterse la ochi cu batista.

– Îl știi pe Brook. Nu face niciodată presupuneri. Așa că stau aici și aștept. Dragă mea Susanna ar putea avea probleme, iar eu nu pot face nimic ca să o ajut.

– Liniștește-te, dragă mea Dorrie. Florentia o bătu pe umăr. Gestul ei nu făcu decât să o irite pe Dorothea și începu să regrete că îi ceruse să vină. Nu voia să fie bătută pe umăr. Dar Florentia continuă să facă asta. Nu ar trebui să te învinovățești.

Dorothea sări în picioare, apucându-se de marginea divanului pentru a se sprijini.

– De ce Dumnezeuului m-aș învinovăți?

Florentia își arcui umerii, arătând ca o țestoasă care voia să dispară în carapace.

– Nu ar trebui. Nu asta am vrut să spun.

– Ba da. Crezi că e vina mea. Nu-i așa? Își îndreptă acuzator degetul spre Florentia. Nu-i așa?

Florentia se uită teatral spre ușă peste umărul Dorotheei.

– A venit ceaiul?

– Să-l ia naiba de ceai!

Florentia făcu ochii mari.

– Crezi că o protejez prea mult.

– E fika ta, bineînțeles că trebuie să o protejezi.

Dar Dorothea își putea da seama când cineva încerca să o calmeze.

– Dar crezi că o protejez prea mult.

Florentia se gârbovi și început să se joace cu materialul rochiei.

– Cred că o iubești foarte mult. După toate pierderile pe care le-ai suferit, cum ai putea să nu o iubești?

Dorothea se prăbuși pe divan. Păru să nu mai poată respira.

– Exact.

– Dar...

Dorothea își ridică bărbia.

– E posibil să nu fi înțeles motivele tale. Uneori copiii se răzvrătesc atunci când sunt ținuti din scurt.

– Și știi asta datorită vastei tale experiențe ca părinte?

Florentia se înroși, iar Dorothea se rușină imediat de izbucnirea ei.

– Nu sunt de ajutor. Florentia se ridică. Ar trebui să plec.

– Stai! Dorothea întinse mâna, iar Florentia o luă ezitând. Poate am fost puțin strictă cu ea. Nu am vrut să facă aceleași greșeli pe care le-am făcut eu.

– Bineînțeles că nu.

– Am fost prea dură cu ea. Ar fi trebuit să fiu mai iubitoare. Ar fi trebuit să-i arăt mai multă afecțiune. Dumnezeu știe că Erasmus abia se putea uita la ea.

– Crezi că știa?

– Nu era prost. Dacă nu ar fi fost Susanna, nu cred că m-ar fi învinuit. Dorothea își cufundă capul în palme. Iar acum, vocea îi era înăbușită, îmi cere să o duc la Grădinile Vauxhall. Fata aceea nu are idee ce-mi cere.

-Fără îndoială ai fi în siguranță dacă ai merge acum.
Dorothea dădu din cap. Refuza să-l ridice. Nu avea să permită să fie văzută plângând.

-Nu voi fi niciodată în siguranță acolo.
Nu avea să fie în siguranță nicăieri. În ciuda tuturor eforturilor ei de a-și ține fiica în siguranță, Susanna dispăruse. Era posibil să nu o mai vadă niciodată. Și nici măcar nu-i spusese că o iubește.
Iar acum era prea târziu. Majordomul bătu la ușă.

-Doamnă?

Dorothea își șterse lacrimile și își îndreptă umerii.

-Da, Crawford. Intră.

Acesta intră, strângând din buze, tensionat. Dădu din cap în fața lui Lady Chesterly și întinse o tavă de argint, pe care o ținea cu mâinile acoperite de mănuși albe. În mijloc se afla un afiș îngălbenit și mototolit.

-O femeie și un copil tocmai au sosit la intrarea servitorilor, doamnă. Le-aș fi spus să plece, dar femeia a adus asta... Se uită la hârtia murdară, neștiind cum să o descrie. Acest afiș.

-Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine. Nu dăm de mâncare cerșetorilor. Spune-le să plece.

-Femeia, o doamnă Castle, susține că Lady Susanna a scris un mesaj pe spate.

-Susanna?

Dorothea luă hârtia de pe tavă și o întoarse. Într-adevăr, pe spate, scris cu creionul, era un mesaj scris de Susanna.

Dragă mamă,

Bess Castle este o croitoreasă excepțională, care a fost foarte bună cu mine. Aș fi foarte recunoscătoare dacă l-ai ruga pe Crawford să le angajeze pe ea și pe fiica ei la Derring House. Mereu spui că o croitoreasă bună e de neprețuit.

Fiica ta,

Susanna

Adăugase și un post-scriptum, cuvintele fiind înghesuite.

Voi veni acasă în curând.

– Va veni acasă în curând! izbucni Dorothea. Va veni acasă în curând! Crede că e în vacanță? Unde e femeia aceasta, Crawford? Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să știu unde a văzut-o ultima dată pe fica mea.

– M-am gândit că veți vrea asta, doamnă. De fapt, mi-am permis să-l trimit pe Nathaniel să-l aducă pe Sir Brook.

– Foarte bine, Crawford, zise Florentia.

– Și am întrebat-o pe doamna Castle de unde vine.

Dorothea se încruntă.

– Și?

– Adresa e în St. Giles, doamnă. În Seven Dials mai exact.

Dorothea se prăbuși pe divan.

Seven Dials. Draga și scumpa ei fică era în Seven Dials. Dorothea avea să o omoare.

Dacă nu era deja moartă.

Capitolul 10

Susanna se trezi brusc, dezorientată pentru o clipă de sunetele necunoscute ale unei femei răgușite care vindea plăcinte cu carne și ale unui grup de bărbați care se certau în legătură cu cineva pe nume Sir John Barleycorn. Când deschise ochii, nu se simți mai liniștită. Camera nu era familiară și îi luă câteva clipe, în care inima îi bătu cu putere, să-și aducă aminte unde se afla.

Din nefericire, acele bătăi ale inimii fură urmate de patru sau cinci străngeri de inimă când simți silueta caldă și puternică de lângă ea. Draperiile ferestrelor din cameră erau atât de subțiri încât putea vedea prin ele, iar părul lui Gideon pe perna de lângă ea strălucea în lumina care pătrundea prin ele. Părul negru se împletea cu șuvițe castanii și aurii.

Își ținea brațele înfășurate în jurul pieptului într-o manieră protectoare. Ori asta, ori voia să o atingă cât mai puțin posibil. Și-ar fi putut petrece ore întregi uitându-se la degetele lui lungi și agile sau la trupul puternic și zvelt.

Dar își îndreptă repede privirea spre chipul lui. Singura trăsătură pe care nu o putea analiza în tihnă în restul timpului. Pleoapele îi ascundeau ochii verzi, iar gura îi era relaxată în somn. Părea mai tânăr când nu zâmbea batjocoritor.

Capul îi era înclinat și-i putea studia cu ușurință cicatricea. Probabil cândva fusese roșie, dar cu timpul devenise albă. Începea de la tâmplă, chiar de pe linia părului și străbătea fruntea, până în mijlocul sprâncenei închise la culoare. Avusese noroc că nu-și pierduse ochiul.

- Te mai holbezi mult la mine?

Susanna țipă și sări în spate. Patul nu era suficient de mare pentru mișcarea ei bruscă și dacă Gideon nu ar fi reacționat rapid, ar fi căzut. O apucă de talie și o trase înapoi.

Dar o trase cam tare. Ajunse întinsă peste pieptul lui. Când încercă să se ridice și să se îndepărteze, o ținu pe loc cu mâna pe spate.

– Uită-te bine, zise el. E respingătoare, dar surprinzător de fascinantă.

Susanna scutură din cap.

– Nu e respingătoare.

Gideon miji ochii și păru să o analizeze îndelung. Îi spusese că nu știe să mintă. Oare nu vedea că nu mințea acum?

Oare nu vedea că nu i se părea deloc respingător?

Ba din contră.

Gideon o dădu la o parte. Se ridică în capul oaselor și își trecu o mână prin păr, ciufulindu-l mai tare.

– Vrei să știi de unde o am, nu-i așa?

– Nu vreau să fiu indiscretă.

Gideon râse fără umor.

– Nu. Te holbezi la mine când dorm, dar nu vrei să fi indiscretă.

Susanna se uită în jos și văzu că decolteul rochiei pe care i-o dăduse Brenna coborâse destul de mult. Îl ridică înapoi.

– Ai dreptate. Comportamentul meu este de neiertat. Nu se va mai repeta.

Gideon se uită la ea complet uluit.

– Chiar vorbești serios, nu-i așa? O mângâie pe obraz, iar ea se strădui să nu se îndepărteze. Ești atât de formală și de decentă. Mâna îi coborî spre curbura gâtului. Mă face să-mi doresc să te corup.

Cu degetul trasă linia decolteului pe care tocmai îl ridicase.

– Și dacă nu vreau să fiu coruptă?

Îi prinse degetul în mână și îl îndepărtă de pieptul ei.

– Și dacă vrei?

Susanna încercă să-și tragă mâna, dar Gideon reuși să-și răsucească încheietura. Acum el îi ținea mâna captivă.

– Nu vreau decât să fi ghidul meu la Grădinile Vauxhall. Nimic mai mult.

– Nimic?

Când privirile lor se întâlniră, Susanna simți un nod în gât. Nu putea vorbi, așa că dădu ușor din cap.

– Nici măcar un sărut?

– Nu! îngăimă ea.

– Hm. Încuviință din cap de parcă răspunsul ei îl surprinsese. Îți voi spune de unde am cicatricea.

-Da?

-Dacă-mi spui de ce e așa de important pentru tine să mergi la Vauxhall.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Până la urmă, era un hoț. Nimic nu era gratis.

-Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, adăugă el, eliberându-i într-un final mâna. Își aruncă ochii verzi spre ferestrele acoperite de materialul subțire. Dar s-ar putea să fiu mai dispus să-mi risc pielea la lăsarea nopții dacă o faci.

-Nu putem merge acum? Cred că mama e înnebunită de îngrijorare și fratele meu sigur mă caută.

-Vauxhall nu e deschis în timpul zilei. Gideon se ridică și se întinse, dezgolind o bucată de piele bronzată din talie. În plus, Sir Brook poate să se ducă naibii. Poate că e cel mai bun investigator din țară. Poate că a reușit să găsească oameni pe care nu i-a putut găsi altcineva, dar nu știe mahalalele la fel de bine ca mine. Nu o să mă prindă dacă nu vreau să fiu prins.

-Și Beezle?

-Este un alt motiv pentru care așteptăm până la lăsarea nopții. Atragi prea mult atenția la lumina zilei.

Se uită la ea, iar Susanna simți cum se înroșește. Își trase din nou corsetul mai sus, iar Gideon zâmbi.

-Eu? Ce am eu de-a face cu Beezle?

-Ai fost văzută cu mine.

-De-aș putea schimba asta!

Gideon rânji, fără remușcare.

-Te-am avertizat.

Cum într-adevăr o avertizase, iar ea îl ignorase, alese să nu bage în seamă comentariul lui.

-Atunci așteptăm până la lăsarea întunericului ca să mergem la Vauxhall.

-Ăsta e planul. Gideon se așază înapoi pe pat, iar ea se înclină spre el înainte să-și recapete echilibrul.

-Și ce facem toată ziua?

La parter se auzi o bufnitură urmată de chicotelile Brennei.

-Am câteva idei. Rânji din nou obraznic. Nu se putea opri.

-Prietenul tău nu-și va dori camera înapoi?

O altă bufnitură și alte chicoteli.

– Cred că se descurcă și fără ea.

Susanna își ascunse chipul înainte ca el să-i poată vedea obraji. Se temea că nu mai erau doar îmbujorați de rușine, ci roșii de umilință. Auzi mai multe chicoteli, apoi un geamăt ușor.

Căldura îi coborî dinspre chip și se opri în pânțele, provocându-i o dorință necunoscută și oarecum arzătoare.

O, Doamne! Ceva care să-i distragă atenția. Asta era. De asta avea nevoie.

– Voiai să-mi povestești de unde ai cicatricea? spuse ea suficient de tare încât să acopere zgomotul de la parter.

– Da? ridică sprânceana fără cicatrice. Atunci ești de acord cu condițiile mele?

Un alt geamăt.

– Da, da. Sunt de acord. Spune-mi.

– Ți-e rău, Roșcato? Ești cam roșie la față.

– Sunt bine, șuieră ea și își întoarse chipul. E cald aici.

– Nu am observat. Se ridică și se duse la fereastră, dând puțin la o parte draperiile și uitându-se în jos.

Susanna nu se putu abține să nu-l analizeze în timp ce era cu spatele la ea. Purta o cămașă de proastă calitate care fusese cândva albă și o pereche de pantaloni negri decolorați. Își lăsase haina pe un scaun. În ciuda hainelor ponosite, arăta bine în ele. Era înalt, își ținea spatele drept și avea o aparență aproape regală. Ar fi putut fi un monarh detronat care încerca să se obișnuiască cu viața unui om de rând.

Dacă asta era o parte din povestea din spatele cicatricii? Dacă era fiul pierdut al unui duce sau un nobil care își pierduse averea la jocuri de noroc?

Sau poate era exact ceea ce părea, iar ea încerca să își imagineze altceva pentru că...

Pentru că îl plăcea.

Pentru că în ciuda tuturor lucrurilor, sau din cauza anumitor lucruri, îl plăcea. Și mai devreme își imaginase că era căsătorită cu el. Ceea ce era ridicol. Nu se putea căsători niciodată cu un bărbat cu statutul lui social, iar ea era o fetiță naivă și nesăbuită să își imagineze că era altcineva decât părea.

Dar cum putea să nu fie naivă și nesăbuită când nu avea nici un pic de experiență? Gideon Harrow era primul bărbat care îi atinsese pielea dezgolită. Primul bărbat cu care vorbise despre subiecte care nu fuseseră dictate de mama ei. Primul bărbat care îi provocase fluturi în stomac și care îi făcuse inima să tresară când se uitase la ea mai lung decât era considerat potrivit.

Susanna realizează asta când se gândește rațional la toată situația. Din păcate, atunci când o privea cu ochii lui verzi pătrunzători, uita tot ceea ce ținea de rațiune.

Parcă știind la ce se gândea, Gideon se întoarce și o prinde uitându-se la el. Dacă era deranjat de felul evident în care îl studia, nu o arată. Expresia lui rămase la fel de confuză și îngâmfată.

- Nu o să crezi asta, dar nu m-am născut hoț.

Trase draperiile inutile și se apropie de pat, rămânând în picioare, uitându-se la ea.

- Ba din contră, mi-e ușor să cred asta.

Acela era momentul în care avea să-i spună că era un viconte sub acoperire. Brook nu-și câștigase reputația după ce-l găsisese pe fratele unui viconte într-o drogherie de opiu? Nu era imposibil.

- Părinții mei nu erau bogați.

Susanna oftă dezamăgită. Când Gideon nu continuă, se uită la el și la chipul lui tulburat. Fără îndoială se întreba ce o descurajase.

- Ești sigură că vrei să auzi asta? o întreabă.

- Da. Continuă, te rog. Familia ta nu era bogată.

- Nu, dar aveam o casă și nu mă culcam flămând. Nu aveam bani pentru școală, dar bunica mea m-a învățat să scriu și să citesc.

- Aa.

Nu intenționase să-i arate că era surprinsă, dar când îi spusese că știe să citească crezuse că minte. Nu se aștepta să fie educat. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Vorbea mai bine decât cei de teapa lui, deși, din când în când, era evident că aparținea clasei de jos. Majoritatea bărbaților ca el erau șarlatani sau escroci. Îi puteau imita pe cei mai buni decât ei.

Dar poate Gideon nu imitase pe nimeni.

- Bunica mea era dintr-o familie nobilă decăzută. Tatăl ei a fost un nobil, dar ea era singurul lui copil. Când a murit, i-a lăsat averea unui verișor îndepărtat.

– Așa se impunea.

O arătă cu degetul.

– Acela e cuvântul. Când soțul ei a murit, fiul ei, tatăl meu, a trebuit să învețe o meserie. A lucrat la o tiparniță și mi-a oferit destule materiale pentru citit.

– Ce fel de lucruri tipăreau?

– Afîșe religioase, literatură politică. Orice lucru pentru care oamenii erau dispuși să plătească pentru a fi tipărit. Mama mea era croitoreasă. Îmi făcea toate hainele.

– Erai bine îmbrăcat și educat. Își trase genunchii la piept și le cuprinse cu brațele. Nu ar fi ghicit niciodată asta despre el. Era fascinant să și-l imagineze ca un băiețel, înconjurat de părinți și bunică. Acum părea atât de singur, atât de independent. Nu părea să aibă nevoie de nimeni. Pare că părinții tăi te iubeau foarte mult.

Gideon oftă și se uită lung la o pată de pe perete.

– Așa pare, nu-i așa?

Se lăsă tăcerea și, din fericire, nu se mai auzea nimic de jos, unde cine știe ce făceau Brenna și Des, iar Susanna așteptă ca el să continue. Când nu o făcu, își dădu mâinile la o parte și se ridică în genunchi.

– Nu te iubeau? întrebă ea.

– Au murit.

Se uită la ea și pentru o clipă zări băiețelul care fusese cândva. Ochii verzi, aspri, deveniră calzi, iar zâmbetul lui arogant se transformă într-unul sincer. Dar hoțul călit se întoarse.

– Cum? șopti ea.

– Febră. Le-a luat pe mama și pe bunica. Ridică din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat, deși nu avea cum să nu-l doară să-și amintească de moartea lor. Mulți oameni au murit în iarna aceea.

– Îmi pare rău, murmură ea și se întinse să-l mângâie pe braț, să-i ofere consolare.

Gideon se dădu în spate.

– Și mie, dar mi-a părut mai rău când tatăl meu a început să bea.

Susanna începu să-și dea seama unde ajungea povestea. De ce îl rugase să-i spună asta?

– Din cauza lui ai cicatricea? îl întrebă.

Gideon dădu din cap.

– Nu. Din cauza lui am altele. Băutura îl făcea răutăcios. Iar într-o seară nu s-a mai întors acasă. Am devenit orfan la șapte ani.

Susanna se îmbrățișă singură, pentru că știa că Gideon nu ar fi lăsat-o să-l ia în brațe. Nu mai era un băiețel, dar își dorea să-l fi putut ține în brațe pe băiețelul acela și să-i alunge grijile.

- Vrei să știi cine e Beezle? Este escrocul-șef al Puștilor din Covent Garden. Aia e banda mea... sau era. Satin a înființat-o și m-a racolat când aveam zece sau unsprezece ani. Beezle a apărut mai târziu și s-a dovedit la fel de nemilos ca Satin. Acum Satin e întemnițat, mulțumită prietenei noastre Marlowe, iar Beezle este noul șef.

Susanna făcu semn către tâmpla lui.

- Și Satin ți-a făcut asta.

Gideon o atinse absent, parcă uitând de existența ei.

- Într-un fel. M-am luptat cu unul dintre membrii unei bande rivale pentru un fleac, probabil o batistă de mătase. A scos un cuțit și mi-a făcut asta. Trasă cicatricea cu degetele bronzate. Aproape mi-a scos ochiul.

- Ai avut noroc, spuse ea.

- Sigur. Asta îmi spun și eu. Sunt norocos.

Nu-i spusese totul, iar Susanna se temea să-i pună întrebări. Cum s-ar fi simțit dacă ar fi știut mai multe despre viața lui? L-ar fi plăcut și mai mult? L-ar fi urât?

Se temea că avea să-l admire și nu voia să-i pese de el, nu voia să-și dorească să-l țină în brațe, nu voia să-și dorească să-l salveze.

Nu-l putea salva.

Nu se putea salva nici pe ea însăși.

În plus, Gideon nu avea nevoie să-l salveze. Se descurcase destul de bine singur până când apăruse ea în calea lui și îi dăduse viața peste cap.

- Îți promit ceva, îi spuse ea. De îndată ce mă duci acasă de la Vauxhall, îți voi da înapoi colierul. Nu-mi voi încălca promisiunea.

- Nu, nu o vei face. Privirea lui deveni aspră. Iar acum ce-i corect e corect, spuse, punându-și un genunchi pe pat. Era atât de mic încât și o mică greutate o împinse înainte, aproape peste el. Am cicatricea în urma unei lupte cu un alt escroc. E rândul tău.

O luă de mână și o ridică în genunchi în fața lui. Cu cealaltă mână o cuprinse de spate și o trase mai aproape.

- Ce faci? întrebă ea.

Nepăsător, o așază lângă piciorul lui de pe pat, piepturile lor aproape atingându-se, iar căldura lui îi provocă fiori.

– Îmi primesc răsplata.

– Trebuia să-ți povestesc despre mama.

– Și o vei face. Îi dădu drumul și își încleștă mâinile în părul ei. O trase ușor, iar ea își ridică gâtul și se uită în ochii lui. Ai fost de acord cu condițiile mele. Nu ai întrebat care sunt.

– Am crezut...

– Asta a fost a treia greșeală. Prima a fost că mi-ai cerut să fiu ghidul tău, iar a doua, se apropie până când chipurile lor se aflară la doar câțiva centimetri unul de altul, a fost să-mi spui că nu ai fost sărutată niciodată.

Susanna făcu ochii mari, iar Gideon s-ar fi temut că o speriasse dacă nu și-ar fi întredeschis buzele și nu și-ar fi atins cu limba buza de sus. Voia să fie sărutată. Ar fi trebuit să fie sărutată până acum, poate de un tânăr neexperimentat care să saliveze sau să-i bage limba pe gât.

Își încleștă mai tare mâna în părul ei roșcat. Nu voia să se gândească la vreun alt bărbat sărutând-o. Voia să fie primul.

– De ce a fost o greșeală să-ți spun că nu am mai fost sărutată? întrebă ea încet, cu respirația întretăiată.

– Pentru că este o greșeală pe care trebuie să o repar.

Părul ei îi gădila încheietura. Așa își imagina că se simțea un ghem de mătase înainte să fie transformat într-un obiect de îmbrăcăminte. Genele ei lungi fâlfâiră, apoi le ridică din nou, iar el se uită în ochii ei mari, întunecați de dorință.

– Nu ar trebui.

– Ai dreptate.

– Nu ar trebui. Nu ar trebui să îndrăznesc să te ating. Și o să te sărut pentru că nu ar trebui să îndrăznesc. Poți să dai vina pe firea mea încăpățânată. Am obiceiul să fac ceea ce nu ar trebui.

Își coborî buzele și le atinse încet pe ale ei. Susanna își lăsă genele în jos și simți cum tremura în brațele lui.

Când își îndepărtă buzele, Susanna deschise din nou ochii.

– Acesta a fost sărutul?

Gideon încercă să-și ascundă zâmbetul.

-Nu.

Își coborî mâna de pe spatele ei până la talie. Era slabă, dar avea forme. Voia să-și coboare degetele mai jos, să afle dacă fundul ei era așa de ferm și rotund cum își imagina. Dar avea să facă asta mai târziu.

Era sigur că avea să existe o dată viitoare.

-Am de gând să te corup, Roșcato.

-Ți-am spus că nu vreau să fiu coruptă.

-Încetul cu încetul. Își coborî degetele pe talia ei. Pas cu pas. Mângâie umflătura fundului ei. Minut cu minut.

O strânse ușor, iar ea tresări.

-Nu vrei să fii coruptă. Își lipi din nou buzele de ale ei. Dă-mi colierul.

-Nu pot, șopti ea. Nu până....

Îi trasă linia buzelor cu limba. Era incredibil de dulce. Buzele ei erau bogate, pline și aveau gust de miere.

-Ce faci? întrebă ea, părând scandalizată.

-Ți-am spus. O mușcă ușor de buză. Te corup.

Își puse buzele peste ale ei, sărutând-o ușor, lăsând-o să se obișnuiască cu el.

-Nu, șopti ea.

-Atunci spune-mi să mă opresc.

Se opri, cu buzele atât de aproape de ale ei încât nu trebuia decât să respire ca să o atingă.

Gideon așteptă. Era multe lucruri... un hoț, un mincinos, un escroc. Dar nu era un om care să forțeze pe cineva. Avea să se oprească dacă îi cerea asta. Inima îi bătea nebunește și se încordă. Mădularul lui se întărea cu fiecare clipă care trecea. Nici unul dintre ei nu se mișcă și nu respiră. Tocmai când se gândea că ajunsese ră într-un alt impas, Susanna își puse încet mâinile pe pieptul lui. Atingerea ușoară, timidă, aproape îl nimici. Era tentat peste măsură să o întindă pe pat, să-i acopere trupul cu al lui și să o sărute așa cum trebuia să fie sărutată. Ar fi fost extrem de ușor. Avea deja un picior pe pat și o ținea în brațe. Nu trebuia decât să o lase pe pat.

Dar Gideon nu era cel mai bun escroc al lui Beezle pentru că ceda tentațiilor sale. Știa cum să aibă răbdare. Știa cum să aștepte.

Se desfătă cu căldura și atingerea degetelor ei, cu care îi explora conturul pieptului. Se chinui să nu tresară când degetele ei șovăitoare îl gâdilară. Scrâșni din dinți când atinse un loc sensibil.

Așteptă până când Susanna se uită din nou la el. Vedeă invitația în ochii ei, dar voia s-o audă.

– Spune-o, murmură el, cu buzele aproape lipite de ale ei când rosti cuvintele.

– Sărută-mă, șopti ea, atât de încet încât aproape nu o auzi.

– Gideon. Își puse buzele peste ale ei, tachinând-o. Sărută-mă, Gideon.

Susanna încercă să dea din cap, dar Gideon o ținea de păr.

– Nu pot spune asta. Îi simți pielea înfierbântată de rușine când se atinseră. Știa că dacă se îndepărta avea să vadă că era roșie ca racul.

– Poți s-o spui. O sărută din nou și îi cuprinse buza între dinți, mușcând-o ușor. Vrei s-o spui.

– Nu vreau...

– Spune-o, Susanna: „Sărută-mă, Gideon“. Spune-o și o să te pătrund cu limba. O să te sărut până uiți cum mă cheamă, până uiți cum te cheamă și uiți de averea și titlul tău nenorocit. Spune-o.

Susanna se încordă când auzi cuvântul urât. Îi era imposibil să-și controleze limbajul când era excitat. Și dacă se retrăgea acum, avea să jure că nu va mai injura vreodată.

Dar se apropie de el, lipindu-și pieptul de al lui. Sâni ei mici și fermi s-ar fi potrivit perfect în mâinile lui.

Dorința se dezlănțui în interiorul lui, iar mușchii păreau să-i plesnească din cauza efortului de a se stăpâni. Nu-și mai dorise niciodată ceva atât de mult. Nu mai dorise niciodată o femeie atât de mult. Nu mai așteptase niciodată o femeie așa.

Dacă ar fi fost orice altă femeie ar fi plecat, convins că nu merita efortul.

Dar Gideon nu se mișcă.

Ochii ei întunecați erau ațintiți asupra lui.

– Sărută-mă, Gideon.

Își înăbuși dorința de a o face a lui cu îndârjirea pe care o simțea în tot corpul. În schimb, alege să o tortureze încet. Buzele lui alutextura lor delicată. Susanna încercă să-l sărute înapoi, o încercare ciudată care îl făcu să o dorească și mai mult.

O gustă cu limba, îndemnând-o să-și desfacă buzele. Când o făcu, alunecă în căldura ei.

Susanna tresări și vru să se retragă, dar el o ținu aproape. Îi mângâie limba cu a lui, dansând cu ea, împingând, înainte și înapoi. După o clipă, Susanna încetă să se mai lupte cu el. Gemu înăbușit și se relaxă în brațele lui. Își puse gura peste a ei și o sărută din nou, mai profund, mai pasional.

Simți în clipa în care capitulă. Își lipi trupul de al lui cu o mișcare instinctivă și limba ei începu să danseze cu a lui. Învăța repede și, deși sărutul ei era lipsit de experiență, mădularul lui reacționează la eforturile ei.

Își cufundă ambele mâini în părul ei și găsi puterea să rupă sărutul. Ori asta, ori avea să se culce cu ea.

Dumnezeu era martor că își dorea asta. Și Dumnezeu știa că nu avea nici un drept să o dezvirgineze. Era un hoț, iar ea era o lady. Nu era suficient de bun nici să-i sărute picioarele, darămite să o atingă în felul ăsta.

– Roșcato, spuse, zâmbindu-i obraznic. Cred că mi-am făcut treaba. Aș îndrăzni să spun că ești cu un pas mai aproape de a fi coruptă.

Îi făcu cu ochiul, pentru că asta văzuse că făceai craii.

Fața îl ustură când îl plesni. Îi dădu drumul. Era clar că exagerase când îi făcuse cu ochiul.

Susanna îl împinse, lucru care nu era necesar, având în vedere că deja se îndepărta ca să nu-l mai lovească o dată, și sări de pe pat.

– Să nu mă mai atingi vreodată, tu... tu... șarlatanule.

Gideon tresări, doar pe jumătate în glumă.

Cu capul ridicat, Susanna se întoarse și se grăbi spre ușă. O deschise, îi aruncă o privire urâcioasă peste umăr și o trânti în urma ei.

Capitolul 11

Fusese o ieșire glorioasă, decise Susanna când se opri pe scări și începu să se retragă. Întoarcerea nu avea să fie la fel de glorioasă. Ar fi trebuit să ia în considerare activitățile intime ale cuplului de la parter înainte să plece.

Ar fi trebuit să-i ceară lui Gideon să plece. Să-l lase pe el să întrerupă gemetele și țipetele.

Ce Dumnezeuului făceau?

Avea o idee. Și ea gemuse când Gideon o sărutase mai devreme. Nu știa că un sărut poate fi așa. Nu mai experimentase decât sărutările seci și scurte ale mamei ei. Frații ei o sărutau uneori pe frunte, dar asta era și mai impersonal.

Bineînțeles, îl văzuse pe Dane sărutând-o pe soția lui. Dar nu îndrăznise să-i privească foarte atent. Oare Dane o săruta pe Marlowe așa cum tocmai o sărutase Gideon? Oare toată lumea se săruta așa?

Era scandalos!

Era uimitor.

Voia să o facă din nou.

Dar nu cu Gideon Harrow.

Nu voia să-l mai vadă niciodată. De fapt, își dorea să-l poată obliga să meargă acum la Grădinile Vauxhall ca să scape de el cât mai repede. În schimb, trebuia să se întoarcă în camera aceea și să suporte rânjetul batjocoritor de pe chipul lui.

Își înăbuși greața și mândria, deschise ușa și intră înapoi în cameră. Gideon se afla din nou la fereastră și, spre surprinderea ei, nu se întoarse.

– Sper că te-ai întors să-ți ceri scuze.

– Să-mi cer scuze! se bâlbâi. Ești atât de impertinent încât să sugerezi...

– Deci asta înseamnă că nu.

Se sprijini cu umărul de fereastră, fără să se întoarcă spre ea. La parter, ceva se trânti. Susanna închise ochii de rușine.

-Ca niște iepuri, nu-i așa?

Susanna nu răspunse. Nu voia să încurajeze conversația. În schimb, se duse pe pat și se așeză pe marginea lui. Își împreună mâinile și așteptă ca el să-și bată joc de ea, dar Gideon continuă să se uite pe fereastră.

Ce era atât de interesant afară? Probabil plănuia o nouă infracțiune.

Nu avea nici o problemă cu asta atât timp cât își realiza activitățile criminale după ce o ducea la Vauxhall. Deja nu-i mai era milă de el. Da, mama și bunica lui muriseră din cauza febrei. Se pare că tatăl lui nu fusese un om bun sau milos.

Mulți bărbați aveau vieți amărâte.

Și multe femei.

Dar asta nu însemna că trebuiau să devină criminali. Ar fi putut sta la un orfelinat, să învețe o meserie...

Acum era ridicolă. Chiar dacă dusesse o viață protejată, știa că la orfelinele copii nu erau tratați cu mult mai bine decât prizonierii de către paznicii lor. Cândva o întrebaseră pe mama dacă se poate alătura unei societăți filantropice care ajută orfanii, dar mama îi interzisese acest lucru.

-Filantropia este pentru femeile măritate, spusese ea.

Aparent, situația disperată a orfanilor era prea șocantă pentru tinerele domnișoare.

Își trase o șuviță de păr și analiză vârfurile, pe de o parte ca să aibă ceva de făcut și pe de altă parte ca să-și ascundă chipul de Gideon în caz că se întorcea să se uite la ea. Nu-i era milă de el. Își făcuse alegerile. Nu avusese prea multe, dar supraviețuise și își construisese o viață. Păcat că stilul lui de viață îi spunea să profite de ea când îi oferise alinarea și compasiunea de care avea nevoie. Trebuia să fie puternică și lipsită de sentimente ca să supraviețuiască nopții ce o aștepta.

Se uită printre firele roșii. Încă stătea la fereastră. Cu o mână își bătea coapsa, degetele mișcându-se într-un ritm alert. Ce pune la cale?

Tăcerea îndelungă o făcea să se simtă neliniștită. Cât avea să mai fie închisă cu el în camera asta?

– Cred că ți-am spus că vreau să merg la Grădinile Vauxhall pentru mama mea.

– De fapt, ai spus că e visul tău.

– Este, sau mai bine zis, ce reprezintă este visul meu.

Degetele cu care se bătea pe coapsă se opriă.

– Te ascult.

– Visurile s-ar putea să ți se pară prostesti.

– De ce ai crede asta? rosti el tărăgănat.

Susanna se opri când auzi sarcasmul din vocea lui. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Dar te asigur că viața mea nu a fost lipsită de greutate.

– Greutăți? întrebă, aruncându-i o privire denigratoare peste umăr. Sigur că da. Ca atunci când ți-ai dat afară servitorii și a trebuit să te îmbraci singură în mătase și să-ți pui diamantele.

– Da, chiar a fost o zi grea.

Gideon se întoarse spre ea, iar Susanna zâmbi.

Încet, și el zâmbi.

– Nu ești așa de serioasă cum credeam.

– Ba sunt foarte serioasă. Trebuie să merg la Vauxhall. După tot ce s-a întâmplat, nu o să mai am niciodată ocazia. Trebuie să află de ce mama se poartă așa.

– Adică cum?

Își ridică una dintre mâneci, scoțând la iveală brațul bronzat și musculos.

– Protectoare.

Își ridică privirea de la mână.

– Cred că e îngrozitor.

– Este când exagerează. Nu am voie nici să merg la toaleta femeilor singură.

– La ce?

Susanna se înroși.

– Știi tu. Camera privată pentru doamne.

– A, adică să-ți faci nevoile? rânji. Îmi pare rău, dar expresia de pe chipul tău a meritat. Își puse o mână la inimă. Voi fi un domn perfect pentru restul zilei.

– Aș vrea să văd asta.

Făcu o plecăciune impresionantă.

-Cum dorești. Începu să-și ridice și cealaltă mânecă. Deci draga ta mamă este mult prea protectoare.

-Da. Mereu a fost așa cu mine. Frații mei aveau voie să facă ce voiau, dar eu stăteam închisă.

-Ar fi impertinent din partea mea să subliniez că tu ești fată, iar ei sunt băieți?

Își înăbuși un zâmbet când dădu arogant din mână.

-Nu, și chiar ținând cont de asta, nu a făcut altceva decât să mă sufoce. Nu înțeleg de ce. Nu am făcut nimic ca să-și piardă încrederea în mine.

-Până acum.

-Da, până acum. Și am făcut asta doar ca ultimă soluție. Vezi tu, într-un final am avut voie să merg singură la toaleta femeilor, iar acolo am avut cea mai ciudată conversație.

Gideon ridică un deget.

-Vreau să mă lauzi pentru că nu am spus cu voce tare nici unul dintre lucrurile care mi-a trecut prin minte în ultimele momente.

-Te laud, iată. Lady Winthorpe a menționat că mama mea a fost îndrăgostită cândva. Iar bărbatul pe care l-a iubit nu era tatăl meu.

Gideon rămase cu gura căscată.

-Nu!

Susanna se uită în jur după ceva cu care să arunce în el. Unde era sfeșnicul? Fir-ar! Îl lăsase la parter.

-Știu că nu e ceva neobișnuit, dar dacă ai cunoaște-o pe mama, ai fi surprins. Nu e genul de persoană... care să se îndrăgostească.

-Adică e o nenorocită fără inimă?

Când Susanna se uită fix la el, Gideon ridică brațele protector.

-Spun asta în cel mai politicos și respectabil mod posibil.

-Nu contează. Susanna se ridică. Nimic din ce spui nu mă mai surprinde.

-O, mă îndoiesc de asta.

-Ai promis că o să te porți frumos.

-Dar e atât de tentant. Începu să bată din nou cu degetele pe coapsă. Spune-mi mai multe despre Lady Winthorpe.

Susanna zâmbi când îi spuse numele de parcă era la fel de importantă ca regina.

– Mama nu a iubit niciodată pe nimeni. Cel puțin nu din câte am văzut eu. Nici pe mine, nici pe frații mei, nici pe tata. Cine e bărbatul pe care l-a iubit?

– Bărbatul pe care Lady Winthorpe crede că l-a iubit.

– Da, așa își amintește contesa, dar a vorbit de picnicuri și întâlniri nocturne în Grădinile Vauxhall. A sugerat că mama și... bărbatul acesta erau iubiți.

– Șocant. Comportament imoral printre cei din înalta societate. Susanna se duse spre fereastră și se uită afară, fără să vadă nimic.

– Poți să râzi de mine dacă vrei, dar m-am gândit că dacă merg la Grădinile Vauxhall aş putea descoperi ceva despre trecutul ei.

– Nu aş vrea să te trezesc din visul ăsta... nu... ba da, exact asta vreau să fac. Acum câți ani au fost aceste întâlniri în Grădinile Vauxhall? Douăzeci? Treizeci?

Un grup de băieți cu bețe alergară o minge pe o alee, apoi se întoarseră, aruncând-o printre picioarele trecătorilor.

– Așa e. M-am gândit la asta, dar când am menționat posibilitatea de a mă duce la grădinile plăcerii s-a purtat atât de ciudat. A fost atât de vehementă să nu mă duc. Am început să mă întreb dacă nu cumva acolo era ceva ce voia să-mi ascundă.

Gideon se sprijini cu umărul de fereastră, foarte aproape de ea.

– Stai să înțeleg. Mama ta ți-a spus să nu mergi la Grădinile Vauxhall și primul lucru pe care îl faci este să fugi cu mine... la Grădinile Vauxhall. Nu mă mai întreb de ce mama ta te urma la baie.

– E o toaletă și nu are legătură cu asta. E prima dată când nu o ascult.

– Îmi imaginez că va fi și ultima dată, după ce te vei întoarce.

– Mă voi căsători imediat sau voi fi trimisă la o mănăstire în Franța.

– O mănăstire? îi ridică o şuviță și o duse la nas. Nu ți s-ar potrive o viață de călugăriță.

– De unde știi? întrebă, provocându-l. Nu știi nimic despre mine.

– Știu că sub exteriorul tău înfumurat, se ascunde o femeie cu nevoi și dorințe care cer să iasă la suprafață.

– Asta vrei tu să crezi pentru că vrei să mă corupi.

– Ba din contră, vreau să te corup pentru că văd potențial în tine. Ești indecentă, Roșcato.

Susanna îi dădu peste mână, eliberându-și părul.

- Ba nu sunt.
- Felul în care m-ai sărutat mai devreme sugerează contrariul. Ești plină de pasiune. Nu-mi spune că n-ai simțit nimic.
- Nu o să discut despre asta.
- Se uită din nou pe fereastră.
- De ce? Nu vrei să recunoști că ești o femeie în carne și oase și nu un sacrificiu virginal? Mama ta o să te oblighe să te căsătorești cu cine oferă cel mai mult, probabil un bătrân cu titlu și suficienți bani încât să umple o casă. Asta fac nobilii cu copiii lor, nu-i așa? Să-i oblighe să se căsătorească pentru relații și bani?

- Fratele meu nu a făcut asta.

Gideon îi ridică din nou părul, iar de data asta îl lăsă.

- Asta înseamnă că tu simți mai multă presiune să fii fata cea bună. Să te duci în patul conjugal ca un miel de sacrificiu. Spune-mi. Se apropie și îi șopti la ureche. Crezi că soțul tău bătrân și slăbit te poate face să simți cum fac eu?

Susanna tremură, fără să știe dacă din cauza dorinței provocate de amintirea săruturilor lui Gideon sau a repulsiei provocate de gândul viitorului ei soț.

- Crezi că e așa de fiecare dată când doi oameni se întâlnesc? Nu e. Și eu am simțit ceva, Susanna!

Se întoarse brusc, făcându-l să tragă de șuvița pe care o ținea între degete.

- Ai simțit ceva?

Se uită la chipul lui, încercând să-și dea seama dacă spunea adevărul. Ochii lui verzi erau limpezi și nevinovați, dar nu putea crede că vorbea serios.

Nu putea avea încredere în el.

- Ceva ce nu ai mai simțit niciodată? îl întreabă ea încet. Ceva diferit față de orice altă femeie cu care ai fost? Sunt specială, nu-i așa?

- Pari sceptică.

- Fratele meu m-a avertizat în legătură cu bărbații ca tine. Vrei să mă păcălești ca să ajung în patul tău.

De îndată ce rosti cuvintele, simți cum se înroșește de la piept, până în vârful frunții. Gideon se apropie, jucându-se cu un deget cu dantela galbenă a mânecii ei.

- Chiar crezi că ar trebui să te păcălesc ca să te aduc în patul meu?

Nu, nu credea. O singură privire în ochii aceia superbi. O privire la buzele acelea păcătoase. Nu trebuia să o convingă prea mult. Susanna făcu un pas în spate și se opri în capătul celălalt al ferestrei.

— De ce avem această conversație? Din nou? E vorba despre motivul pentru care trebuie să merg la Vauxhall. Vreau să înțelegi de ce trebuie să merg.

— Dar înțeleg.

— O spui de parcă ai înțelege ceva ce nici nu ți-am spus.

— Vezi, știam eu că ești deșteaptă.

Îi făcu cu ochiul.

— Nu am nici un motiv ascuns.

— Ba da, ai. Doar că nu știi.

— Serios? Își încrucișă brațele la piept și își împinse un șold în exterior. Atunci care este?

— Ai pornit în această călătorie la Vauxhall pentru că îți oferă ceea ce îți dorești cu adevărat.

— Adică să văd Grădinile Vauxhall.

— Nu. Ceea ce vrei cu adevărat este o evadare, să scapi de viața pe care ai trăit-o până acum. O cale de scăpare înainte să te căsătorești cu lordul Ramolit și să fii captivă. Brațele părură să i se desfacă singure. Caz în care, adăugă el, de ce să nu profiți de libertate cât o mai ai.

Gideon nu se întinse după ea, dar Susanna tot se dădu în spate.

— Nici să nu te gândești, domnule Harrow.

Gideon râse.

— Cred că ești singura domnișoară care mi-a spus vreodată „domnule Harrow”. Îmi place. Îmi plac.

— De ce? Se încruntă, sprâncenele subțiri îi coborâră ușor. Nu ar trebui să mă plac.

— Nu? Mi-ai furat colierul.

— Nu e col....

— Și ai obiceiul enervant de a te certa cu mine.

Susanna își ridică bărbia.

— Și să-ți ridici nasul de parcă aerul pe care noi, restul, îl respirăm nu e suficient de bun pentru tine.

Susanna lăsă capul în jos și îl împunse cu un deget în piept.

-Nu este adevărat. Nu am gândit niciodată așa.

-Ești fiica unui conte. O gândești fără să-ți dai seama.

Susanna se înroși din nou, de data asta de furie.

-Câtă impertinență po....

-Exact. Se îndepărtă de ea, părând să fie pasionat de subiect.

Folosești cuvinte precum „impertinență” și „impardonabil”.

Îi imită accentul, ridicând degetul mic.

-Ești gelos pentru că vocabularul tău conține doar cuvinte precum „pe naiba” și „la dracu”.

După ce rosti cuvintele, își acoperi gura cu ambele mâini. Se uită cu ochii mari în stânga și-n dreapta, de parcă se temea că o auzise cineva.

Gideon rânjea ca un prost. O apucă de mâini și le trase în jos.

-Ce ai spus, Lady Susanna?

-Lasă-mă în pace.

Încercă să se îndepărteze, dar Gideon se distra prea mult.

-Am auzit cumva „pe naiba” din gura ta frumoasă? Îi duse un degete la buze, iar ea încercă să-l muște. Fu prea rapid pentru asta. „Pe naiba” imită el vocalele ei rotunde. Sună atât de elegant. Dar celălalt.

-Nu o spune, îl avertiză ea.

-Ce să spun? o privi rugător. Care a fost celălalt cuvânt pe care l-ai folosit?

-A fost o greșeală.

-Să nu mai spui asta. O prinse de talie. Mi-a plăcut.

-Bineînțeles că ți-a plăcut! Dă-mi drumul.

-Mai spune o dată, Roșcato.

Îi murmură la ureche, iar ea înțepeni. Trupul îi tremură aproape imperceptibil când își lipi buzele de urechea ei. Prinse o șuviță și o dădu la o parte ca să-i poată săruta locul sensibil din spatele urechii. Mirosea a săpun și a un parfum floral, suav. Atât de dulce, atât de inocentă.

Era un nenorocit pentru că se gândea la jumătate dintre lucrurile care îi treceau prin minte acum.

-Nu-mi place părul roșu, șopti aproape de bărbia ei.

-Și eu care credeam că este lucrul care îți place la mine. Părea să nu mai poată respira, vocea îi era răgușită și înăbușită de dorință.

– Ajung și acolo. Întâi încerc să-mi aduc aminte ce nu-mi place. Gustă pielea de sub mandibula ei, trasând forma delicată cu buzele. Ești prea slabă.

Dar era perfectă în brațele lui. Era caldă, fină, cu forme și avea înălțimea perfectă. Nu credea că îi plac femeile înalte, dar acum realiza că nu trebuie să se aplece sau să se încline ca să o sărute pe Roșcată.

– Și tu.

Îl mângâie pe spate. Probabil intenționase să-i arate că nu avea prea multă carne pe el, dar încetini și începu să-l mângâie. În momentul acela, mădularul lui se trezi.

– Amândoi trebuie să mâncăm mai mult. O trase mai aproape, întinzându-se spre gâtul ei lung și palid. Știi la ce mă gândesc?

– Tu chiar gândești?

Gideon rânji. Poate că încerca să pară obraznică, dar ezitarea din vocea ei o dădea de gol. Îl dorea, chiar dacă nu știa exact ce-și dorea.

– Gândesc destul de mult. Mă gândesc la noi doi mâncând în pat.

– Asta sună decadent.

– A, nu ai nici cea mai vagă idee.

O ridică în brațe și o duse spre pat. O aruncă și se puse deasupra ei, ținând-o de încheieturi, înainte ca ea să protesteze. Se uită la el, cu ochii întunecați, plini de dorință și gâfâind. Rochia Brennei era mult prea largă la bust și se lăsase din nou în jos, scoțând la iveală cămășuța albă a Susannei.

Cât de mult își dorea să rupă materialul fin și să-i scoată la iveală pielea albă. Voia să o sărute, să o atingă, să se cufunde în ea. Începuse să respire întretăiat, precum o bestie care se pregătea să-și atace prada.

– Știi ce-mi place la tine? întrebă printre respirațiile gâfâite.

Susanna dădu din cap.

– Ești bună.

Privirea ei deveni confuză.

– Poftim?

Gideon râse și își lăsă capul lângă al ei pe pat. Îi dădu drumul și se răsuci pe spate, întins lângă ea. Tavanul avea o crăpătură mare în formă de S. Când se opri din râs, se uită la ea. Îl privea de parcă era nebun.

Nu era departe de adevăr.

-Sunt bună?

-Da. Voia să-i atingă buzele, să o mângâie pe obraz, să-i miroasă părul. În schimb, rămase nemișcat. Ești bună cu câinii vagabonzi, copii pierduți și femeile care au nevoie de o slujbă.

-A, asta. Susanna se uită spre tavan. Gideon miji ochii. Nu credeam că o placi pe Beauty.

-Nu o plac. Eu nu sunt bun.

Susanna se uită la el.

-Nu cred asta.

Când îl privea așa, cu ochii ei mari, căprui, care nu văzuseră prea multe din lumea asta, nu văzuseră cruzimea pe care el o vedea zilnic, își dorea să fie adevărat. Voia să fie bun pentru ea. Voia să fie genul de bărbat care să merite să stea întins lângă ea, să o atingă, să respire același aer.

-Bineînțeles că nu crezi. Ești o persoană care crede tot ce e mai bun despre ceilalți.

-Ba nu. Nu cred că ești nevinovat de furt.

-Fac pariu că te gândești că mă poți reforma.

Susanna se uita în altă parte.

-Toată lumea merită o a doua șansă.

-Oare? Își sprijini bărbia pe cot. Vrei să-mi dovedești asta?

Susanna se încruntă la el și miji ochii suspicioasă.

-Nu știu.

Fată deșteaptă.

-Vreau să te mai sărut o dată.

Gideon nu crezuse că s-ar putea abține să nu se înroșească la sugestia lui.

-Pentru că sunt atât de bună?

-Pentru că te plac.

-În ciuda părului.

Privirile lor se întâlniră, iar inima lui bătea nebunește.

-Îhî.

-În ciuda faptului că sunt slabă.

-Gusturile unui bărbat se mai schimbă.

O mângâie pe braț, iar pielea ei fină părea ca a unui bebeluș.

Susanna îi puse mâinile în jurul gâtului și îl trase în jos.

– Și ale unei femei.

Își puse buzele peste ale lui, cu o atingere timidă. Buzele ei rigide îi amintiră să se stăpânească. Nu era pentru el. Nu putea decât să o guste și nu ar fi trebuit să facă nici asta.

Dar nu era un domn. Nu era ghidat de datorie și onoare. În lumea lui, bărbații luau tot ce-și doreau pentru că viața era scurtă și nu aveau decât o singură șansă.

Așa că o sărută. O sărută pentru că nu ar fi trebuit și pentru că Beezle probabil avea să-l omoare în noaptea aceea, pentru că odată ce o ducea la Grădinile Vauxhall nu avea să o mai vadă vreodată.

Pentru că nu-și mai dorise niciodată să sărute o femeie atât de tare.

Susanna își strecură mâinile în părul lui și deschise gura sub a lui. Gideon simți surprinderea ei, dar era obișnuit să ia ce voia. Susanna îi oferea dornică gura și buzele ei, iar el profită de asta. Se așeză peste ea, trupul lipindu-se perfect de al ei și îi cuprinse obrazii.

Îi atinse limba cu a lui, o tachină și apoi o posedă. Își apăsă gura peste a ei și o sărută de parcă ar fi fost ultimul lor sărut. O sărută până când îi simți inima bătând la fel de tare ca a lui, lipită de pieptul său.

Voia să o sărute, să-i arate ce se putea întâmpla între un bărbat și o femeie, dar își ținu mâinile pe chipul ei, legănând-o ușor. Avea să aștepte până îl ruga și știa că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Chiar dacă asta era tot ce putea avea, era mai mult decât merita. Era mai mult decât suficient.

– Gideon, spuse ea și cu un geamăt se arcui spre el.

Gideon nu credea că știa ce face. Nu avea idee cât de mult îi punea la încercare controlul.

Îi mușcă ușor buzele.

– Ce vrei, draga mea? Vrei să mă opresc?

– Nu!

Gideon zâmbi până când îl sărută, apoi uită să zâmbească, să respire, să-și țină mâinile departe. Sâni ei mici și rotunzi îi umpleau mâinile și sfârcurile ferme îi apăsau palmele. Erau ca niște piersici coapte și își imagina că erau la fel de zemoși. Susanna gemu din nou, apoi tresări când îi răsuci între degete unul dintre sfârcurile întărite.

Gideon înțepeni. Știa că ar fi trebuit să-și îndepărteze mâinile, dar controlul lui era limitat. Își ridică privirea spre ea, așteptându-se să fie rușinată sau furioasă.

-Nu știam că te poți simți așa. Vocea și ochii ei erau plini de uimire și de ceva ce părea a fi curiozitate.

A, o putea face să simtă mult mai mult.

-Vrei să mă opresc?

-A, tu chiar încerci să fii un domn, nu-i așa?

-Nu așa de mult pe cât ar trebui.

Susanna își arcui spatele, împingându-se în mâinile lui.

-Atunci, oprește-te. Îmi place escrocul.

Nici nu spuse bine cuvintele, că el o sărută din nou. Plănuia să o sărute până la inconștiență, dar el fu cel care-și pierdu mințile când răspunse sărutului lui cu aceeași pasiune, cu aceeași dorință.

Îi trase în jos corsetul și cămașa, scoțând la iveală pielea caldă a sânelui pe care o mângâie cu mâna lui bătătorită. Era perfectă și, ezitând, se depărtă de buzele ei pentru a-i săruta pielea. Sânel ei era fin ca satinul, pulsa în fața ochilor lui ca o pantă acoperită de zăpadă. Sfârcul ei rozaliu tresărea în mijloc, iar el scoase limba și îl încercui. Susanna scoase un sunet de plăcere, iar el continuă să o lingă, apoi suflă aer rece, făcând-o să-și înfigă degetele în ceafa lui.

Își ridică privirea spre ea, dar avea ochii închiși, chipul roșu și buzele întredeschise.

A, era un sfânt. Niciodată nu mai fusese atât de tentat. Mădularul lui nu mai pulsase de nevoie ca acum, în fața femeii care îi oferea frumusețe și dorință.

Gideon îi cuprinse din nou sfârcul și îl supse încet. Îl răsuci cu limba, atingând mugurele întărit cu vârful limbii, apoi îl supse puțin mai tare. Mai făcu asta de două trei ori, până când Susanna țipă și își arcui soldurile ca să le lipească de membrul lui tare.

Privirea lui Gideon se întunecă pentru o clipă când simți fiorul de dorință.

-Ce-mi faci? întrebă ea, cu vocea plină de pasiune.

Gideon simți triumful în pânțele. Nu o crezuse atât de receptivă. Dacă o atingea între picioare, avea să-și piardă controlul. Își coborî mâna pe talia ei, apoi pe conturul șoldului. Era nevoie doar de o apăsare fermă, chiar și prin materialul rochiei.

Trebuia să-i vadă chipul, să o vadă atingând punctul culminant. Gideon voia să știe dacă era la fel de frumoasă cum și-o imagina. Abia ce îi cuprinse centrul fierbinte și ușa se deschise cu un scârțâit.

– Nu avem timp pentru asta, iubire, spuse Brenna, agitată. Avem probleme.

Capitolul 12

Susanna se grăbi să-și tragă cămașa peste pielea dezgolită și să scape din brațele lui Gideon. Sări în picioare cu părul și fustele răvășite și se simți absurd. Brenna nici măcar nu se uita la ei. Continua să privească peste umăr. Acum că sângele nu-i mai pulsa în urechi, Susanna auzi voci de la parter. O altă femeie și... Des? Nu. Vocea lui era mai ascuțită decât cea gravă care se auzea dinspre scări.

- Cine? întrebă Gideon fără preambul. Se ridică și își dădu părul de pe frunte, mult mai frumos acum că era ciufulit.

- Doamna Cummings, zise Brenna și se uită la el.

- La naiba!

- Da, și nu ai fost foarte înțelept să ți-o faci dușman. Ce-ai făcut? Ai furat de la ea.

Gideon nu răspunse și Brenna râse.

- Trebuie să spun că ai curaj. Întâi Beezle și acum doamna Cummings. Vrei să mori?

- Nu neapărat.

Trecu pe lângă Susanna și trase draperiile.

Brenna intră în cameră cu pași mari și trase draperiile la loc.

- Nu fi prost. Nu ieșiți pe acolo.

- E singura cale.

Brenna o arătă cu degetul pe Susanna.

- Nu cu ea. Nu poate să sară cu fustele alea. Fac pariu că nu ar putea să sară nici cu pantaloni. O analiză pe Susanna, apoi îi aruncă o privire urâtă lui Gideon. Sau aveai de gând s-o părăsești?

- Doamna Cummings nu o cunoaște.

Susanna se ținu de piept când fu străpunsă de o durere bruscă. Ar fi lăsat-o acolo. Cu câteva clipe înainte o sărutase ca și cum ar fi fost singura persoană din lume. Acum lașul era mai mult decât dornic să scape de ea. Probabil scosese un sunet, căci Gideon își întoarse privirea spre ea.

- Ai fi fost în regulă și așa fi venit după tine de îndată ce pleca.

Pentru că avea colierul. Era singurul lucru de care îi păsa.

– Un plan bun, îl întrerupse Brenna, dar vă caută pe amândoi. În curând va apăra și Beezle la ușă.

– Turnători nenorociți!

Brenna suspină.

– La ce te așteptai când v-ați făcut dușmani puternici? Făcu semn spre ei apoi se duse în cealaltă parte a camerei și pipăi o tapiserie aflată pe peretele opus. Era o chestie extrem de urâtă, o reprezentare a unui dragon mitic și încă una nu foarte bună, dar Susanna bănuia că ascundea un alt perete dărăpănat. În schimb, Brenna scoase la iveală o ușă mică, lemnul închis la culoare contrastând cu tencuiala crăpată.

Brenna trase de mânerul rotund, dar ușa nu se clinti.

– Poți să-mi împrumuți mușchii ăia, Gid?

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zis el, apoi trase de ușă și o deschise cu un scârțâit. Asta duce la unul dintre tuneluri?

– Da, și la capătul lui se află subsolul unei clădiri despre care Des ar aprecia dacă uiți că l-ai văzut.

– Pot să fac asta.

– Așa să faci.

Susanna se ridică pe vârfuri și se uită peste umărul lui Gideon spre culoarul întunecat de dincolo de ușă. Aerul mirosea a lemn umed și nu se vedea pic de lumină.

– Nu voi uita ajutorul tău, îi spuse Gideon Brennei înainte să o ia de mână pe Susanna.

Instinctul ei fu să se smucească. Nu voia să intre cu el în întunericul acela.

– Vedem ce spui după câteva ore. Ușa asta este singura cale înăuntru sau afară. Ați face bine să stați acolo până vine Des după voi.

Cu o expresie solemnă de resemnare, Gideon o trase spre intrare. Susanna se prinse de tocul ușii.

– Cum rămâne cu Beauty?

– Câinele? întrebă Brenna, aruncând o privire peste umăr. E un exemplar frumos. A mârâit la doamna Cummings, așa că deja îmi place de ea. Acum ar fi mai bine să vă grăbiți.

Închise ușa, iar Susanna își trase degetele. Bezna îi cuprinse, lăsând în urmă orice rază de lumină.

-Nu-mi spune că ți-e frică de întuneric, zise Gideon și, deși cuvintele lui o deranjară, tonul său era liniștitor. Își coborî mâna cu care o ținea de încheietură și o luă de mână. Haide, Roșcato. Dacă stăm prea mult timp pe loc, șobolanii vor crede că suntem mâncare.

-Șobolani!

Râzând, Gideon o trase în față.

-E o scară aici. Ai grijă pe unde mergi.

Fără tragere de inimă, Susanna puse mâna pe zidul umed și coborî pe scările abrupte care scârțâiau. Fură aproximativ douăsprezece, apoi drumul deveni drept. Coridorul părea suficient de lat pentru amândoi, dar Susanna își dorea cu disperare să fi avut o lumânare sau un felinar ca să nu fie beznă totală.

Tresări când auzi zgomotul unor pași care se îndepărtau, iar Gideon o strânse de mână.

-Probabil e o pisică!

-Dar înainte ai spus...

-Te-am păcălit. Dar nu o făcuse, și orice auzise nu era o pisică. Mahalalele sunt renumite pentru sutele de tuneluri ascunse. Ajută escrocii să scape de vânătorii de hoți. Sunt complet sigure. Am fost în ele de sute de ori.

O trase după el pe măsură ce vorbea, iar cuvintele lui o ajutară să se liniștească. Probabil își dăduse seama ce efect avea asupra ei căci continuă să vorbească încet, ritmic.

-Încă un rând de scări, Roșcato.

Susanna ridică piciorul, căutând prima treaptă.

-O să ne ascundem aici o vreme și Dēs va veni după noi când vom fi în siguranță.

Cu mâna pe zid, Susanna coborî scările.

-Și dacă nu vine?

-Are o grămadă de lucruri de valoare aici. Nu vrea să rămână aici.

Treptele, de data asta doar patru sau cinci, se terminară și ajunseră iar pe drum drept. Gideon se opri și îi dădu drumul.

-Sunt lângă tine. Pune-mi mâna pe spate.

Se simțea ca o fraieră, dar îl ținu de cămașă pentru consolare. Gideon ridică mâinile și pipăi un fel de perete, apoi ceva de fier zornăi.

– Aici e mânerul, zise el. Îl împinse și deschise ușa. Se împletici în urma lui și se dădu într-o parte ca să poată să închidă ușa.

După aceea rămase în tăcere, în timp ce Gideon se învârti prin încăpere.

– Batiste și haine, murmură el, umblând printre diferite cămăși și batiste. Ceva zdroncâni. Pare să fie argint. Îi puse în mână ceva rece și tare. Un sfeșnic, Roșcato. Preferatul tău.

Susanna încercă să-l împingă înapoi spre el, dar Gideon își strânse degetele peste ale ei.

– Păstrează-l. S-ar putea să ai nevoie de el.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Gideon râse și o trase în spate.

– Stai jos. Cu mâna pe umărul ei, o împinse pe o suprafață surprinzător de moale. Susanna se mișcă înainte și înapoi, apoi mângâie suprafața mătăsoasă. Părea să fie o canapea sau un divan. Întinse degetele, dar nu simți capătul obiectului de mobilier.

– Cum ajunge un om să aibă mobilă și haine într-o cameră de sub Field Lane?

– Ți-am spus, zise Gideon și se așeză lângă ea. Face contrabandă cu lucruri furate.

– Cine ar fura un divan? Cum l-ai putea căra?

– Nu vrei să știi răspunsul la întrebarea asta, nu-i așa?

– Nu.

Închise ochii și simți cum i se umplură de lacrimi. Își mușcă buza, încercând să nu plângă, dar știa că va fi foarte greu să le oprească. Emoțiile ei erau gata să iasă la iveală. Într-o clipă fugea ca să-și salveze viața, apoi inima îi bătea nebunește, încântată de atingerile lui Gideon, iar apoi picioarele îi tremurau de groază.

Ar trebui să-l implore pe Gideon să o ducă înapoi acasă. Îl credea în stare să fi orchestrat una dintre situațiile limită ca să o facă să-și dorească asta.

Dacă îi cerea, ar fi dus-o acasă de îndată ce scăpau din... închisoarea asta. Ezită, dar asta era momentan. Acasă ar fi fost în siguranță, îmbrăcată în haine curate și liniștită în propriul pat.

Tot ce trebuia să facă era să-l roage.

Trase adânc aer în piept, dar nu reuși să spună nimic. Nu voia să meargă acasă. Nu-și voia înapoi viața confortabilă.

Nici măcar nu voia să scape de Gideon. Ba chiar îl plăcea. Poate asta era parte din pericol și exaltare. Oare cât avea să mai dureze până scăpa de ea? Cât de mult era dispusă să se apropie de foc înainte ca el să o ardă?

Susanna voia să se ardă. Voia ca Gideon să o sărute din nou, să o atingă, să o mângâie. Nu ar fi trebuit să vrea asta. Doamnele nu aveau asemenea dorințe indecente.

Și nici nu se plimbau prin mahalalele Londrei cu escroci notorii.

- Dacă mama m-ar vedea acum, probabil ar avea nevoie de săruri ca să-și revină din morți.

- Și asta nu ar trebui să se întâmple?

Susanna râse. Mereu o făcea să râdă, chiar și când nu voia să râdă.

- Nu s-a mai întâmplat niciodată. Mama este o persoană foarte puternică.

- Atunci va trebui să ne gândim la ceva și mai șocant dacă vrem să o supărăm cu adevărat.

Susanna își trecu mâna peste catifeaua moale a divanului. Își imagina că era mov-închis, deși ar fi putut foarte bine să fie galben-auriu urât.

- Nu e nevoie de prea mult ca să o superi pe mama. Eu o dezamăgesc în fiecare zi.

Simți cum Gideon se întoarse lângă ea și îi atinse degetele cu ale lui pe divan.

- Dacă așa stau lucrurile, ce mai contează ce faci? O dezamăgești orice ar fi.

Susanna deschise gura să obiecteze, dar o închise la loc.

- Ai dreptate.

- Bineînțeles că am.

Susanna îl ignoră. Ceva se rupsesse în interiorul ei și parcă se aștepta ca din pieptul să i se reverse lumină. Brusc, își simți inima mai ușoară, simțea că nu mai are un jug pe umeri, plămânii i se umflară și se umplură de...

Tuși. Aerul din subteran mirosea a mucegai și era plin de praf. Nu asta era ideea. Susanna putea să respire. În sfârșit putea să respire.

Îl ținu de mână pe Gideon și îl strânse.

- Ai dreptate, spuse din nou.

- Știu. Mereu am dr....

Susanna îi luă mâna și o lovi de divan.

– Nu pot să cred că nu mi-am dat seama de asta până acum. Nimic din ce fac nu o va face pe mama să mă accepte. Niciodată nu-i voi putea face pe plac. De ce mă străduiesc atât de mult?

– Poți să nu mă mai strângi atât de tare de mână?

Îi dădu drumul și se ridică, prea entuziasmată să stea locului.

– Nu înțelegi. Sunt liberă acum. Pot să fac ce vreau. Să încalc regulile. M-am săturat să încerc să fiu perfectă.

Țopăi și cizmele mult prea mari aproape îi ieșiră din picioare.

– Îți admir pasiunea, dar poate ai vrea să te gândești de două ori înainte să încalci toate regulile. Din ce se vede, ai avut o casă confortabilă, cu servitori și suficientă mâncare. S-ar putea să nu-ți placă modul în care trăiește restul orașului.

Susanna se așeză lângă el.

– Crezi că îmi pasă de toate astea?

– Da.

Încercă să-l înghiontească cu cotul, dar el se feri.

– Nu am nevoie de servitori, rochii de mătase și șase feluri de mâncare la cină.

– Spui asta pentru că nu ai trăit niciodată fără. Dacă aș fi în locul tău...

– Dar nu ești.

– E adevărat, dar dacă aș fi, aș face totul să mă împac cu mama ta. Aș putea să suport multe dacă ar însemna că la sfârșitul zilei mă așteaptă o cină cu șase feluri de mâncare.

Susanna râse.

– Ești la fel ca Marlowe. Nu făcea altceva decât să mănânce când am cunoscut-o.

Gideon se încordă lângă ea. Susannei i se păru că încăperea devenise mai întunecată și neplăcut de călduroasă.

– Nu semăn deloc cu Marlowe, zise el. Locul ei a fost mereu printre nobili. A încercat să se adapteze la traiul din mahala, dar mereu a fost prea bună pentru cei ca Satin sau Puștii din Covent Garden. Acum e unde ar trebui să fie.

Auzi năzuința din vocea lui și simți un fior de gelozie în piept. Era ridicol să fie geloasă pe prietenia lui cu Marlowe. Marlowe era căsătorită cu Dane și era fericită. Chiar dacă Marlowe ar fi fost

o femeie liberă, nu era ca și cum Susanna ar fi avut vreun drept asupra lui Gideon, acum sau altădată. Statutul lor social era mult prea diferit.

-Ai iubit-o? întrebă brusc.

Spuse cuvintele înainte să realizeze că nu voia să afle răspunsul.

Gideon pufni.

--Jumătate dintre hoți erau îndrăgostiți de ea, ori pentru că era cea mai bună hoată dintre noi, ori pentru că era cea mai frumoasă fată pe care o cunoșteau.

Susanna se întoarse cu fața la el, deși nu-l putea vedea.

-Dar tu ai iubit-o?

Un hârșăit din celălalt colț al camerei rupse tăcerea.

-Nu ar fi trebuit să întreb, spuse Susanna într-un final. Nu e treaba mea.

Gideon o luă de mână înainte să se întoarcă.

-Aș fi iubit-o, zise el. Dacă aș fi crezut că mă va iubi vreodată înapoi.

Acum inima ei tresări din cu totul alt motiv. Auzi durerea din vocea lui și își dori să o poată alunga.

-Nu a știut niciodată că eram îndrăgostit de ea. Niciodată nu-și dădea seama de felul în care o priveau bărbații. Nu credea că e frumoasă, considera că... ăăă, pieptul ei era enervant.

Susanna se făcu mică. Marlowe era generos înzestrată, mult mai mult decât Susanna. Dacă acela era genul de siluetă pe care îl prefera Gideon, nu avea nici o șansă să-i atragă atenția.

-Nu i-ai spus niciodată ce simți?

-Și să permit ca asta să intervină între noi? Nu. Tăcere. Am sărutat-o.

Cuțitul din inima Susannei se răsuci. Probabil sărutase zeci de femei. Probabil făcuse mai mult de atât, judecând după iscusința pe care o arătase în dormitorul lui Des. De ce îi păsa că Gideon o sărutase pe Marlowe? Nu voia să-i pese, dar emoțiile ei nu păreau să țină cont de rațiune.

-M-am gândit că dacă ne sărutăm va simți ceva din ce simțeam și eu.

Susanna înțelegea foarte bine ce voia să spună. Știa cum se simțise când o sărutase Gideon. Cum de nu se îndrăgostise Marlowe de el?

– Și? întrebă.

Gideon răspunse, mult prea încet ca să-l audă.

– Poftim?

Se îndepărtă de ea.

– Am spus că a râs.

Susanna rămase cu gura căscată. Apoi râse.

– Îmi pare rău. Își puse mâna la gură ca să înăbușe chicotelile. Nu e amuzant. Bietul de tine...

– Eram doar un băietan pe atunci și inima mea era ușor de frânt.

– A. Se întinse spre brațul lui, dar el îl dădu la o parte. Nu avea nevoie de mila ei, iar Susanna nu-l învinovătea. Cum ți-ai revenit?

– Mi-am tras-o cu toate fetele drăguțe pe care le-am găsit și am băut până mi-am pierdut mințile.

Susanna se ținu de marginea divanului înainte să cadă. Nimeni nu-i mai spusese ceva atât de șocant până acum. Nu mai auzise cuvintele pe care le folosisese, dar nu-i fu greu să-și dea seama ce voia să spună.

– Și... și asta a ajutat?

Îl auzi cum zâmbește.

– Nu m-a durut. Se așează din nou lângă ea. Nu a simțit scânteii când am sărutat-o. Nu am putut să o fac să le simtă. Ori sunt acolo, ori nu sunt.

Scânteii. Era o descriere potrivită pentru felul în care se simțise când o sărutase. Simțise o lumină interioară și corpul parcă îi luase foc, arzând plin de căldură și energie.

– Ai..., începu, apoi își încleștă pumnii.

– Am...? o îndemnă el.

– A, nu contează, răspunse repede și, spera, relaxată. Îmi povesteai despre Marlowe. Sau ar trebui să-i spunem Elizabeth? Nu am știut niciodată cum să-i spun.

– Susanna. Vocea lui era joasă și mucalită. Întreabă-mă.

– Ce să te întreb? Cum îi spuneai lui Marlowe?

Dar Gideon nu se lăsă păcălit de tonul mult prea ascuțit și de cât de repede vorbea. Știuse sau ghicise la ce se gândea. Era ridicol că se înroșise când nimeni nu o putea vedea.

Creatura cu care împărțeau spațiul continuă să zgârie în colț, făcând mai mult zgomot în liniștea care se lăsase în timp ce Gideon așteptă. Și așteptă.

-Bine. Expiră. Ai simțit scântei când m-ai sărutat? Nu am vrut să mai întreb pentru că e o prostie. Hai să nu vorbim despre asta.

-Dar eu vreau să vorbesc despre asta.
Își lipi coapsa de a ei când se mută mai aproape și Susanna simți cum îi răsuțește între degete o șuviță de păr.

-Vrei?

Vorbea din nou de parcă n-ar fi avut aer. Cum reușea să-i facă asta de fiecare dată când o atingea? De fiecare dată când se uita la ea... iar acum nici măcar nu-l vedea uitându-se la ea.

-Simt mai mult de atât când te sărut. Simt mii de scântei care mă trezesc la viață, se sting și se aprind altele.

-Da, murmură ea.

-Și tu simți asta?

-Nu înțeleg cum de Marlowe n-a simțit.

Gideon o trase mai aproape de păr.

-Pentru că eu și Marlowe nu eram potriviți unul pentru celălalt. Își apropie buzele de obrazul ei, respirația lui caldă mângâindu-i pielea. Susanna simți fiori și o mică explozie pe cale să izbucnească.

-Nici noi nu suntem, sublinie ea. Ești...

Îi sărută colțul gurii.

-Iar eu sunt...

Gideon își cufundă mâna în părul ei și îi cuprinse ceafa.

-Tu ești?

-Nerăbdătoare să mă săruți.

-Atunci ar trebui să fac asta de îndată.

Gurile lor se întâlniră într-un amestec fierbinte de buze, limbi și o căldură care îi inundă trupul și dansă în interiorul ei. Capul i se învârtea și ametise de dorință. Îl strânse de cămașă de teamă că ar putea să-și piardă controlul și să cadă.

În penumbră, Susanna realizează că o luase în brațe și o întinsese pe divan. O acoperea cu trupul lui puternic, zvelt și plin de mușchi. Îl cuprinse în brațe și își înfipse degetele în conturul proeminent al spatelui său, simțind cum tremură. Buzele lui devin mai puternice, iar sărutul mai profund și mai pasional.

Chiar o dorea. Răspundea atingerii ei așa cum o făcea și ea. Gândul acela îi provocă mai multe scântei de dorință în pânțele și își coborî mâna pentru a-i explora trupul. Spatele lui era neted și ferm, talia subțire și suplă. Fundul lui...

– Ce faci? întrebă, dezlipindu-și buzele de ale ei.

– Îmi pare rău. Își trase mâinile. Voiam doar să te ating.

– Dacă mai continui să mă atingi așa, o să-ți ridic fustele și o să-mi cufund mädularul în interiorul tău înainte să clipești.

Ar fi trebuit să fie șocată de cuvintele lui. Ar fi trebuit să-l plesnească pentru că îi vorbea așa. În schimb nu se putu abține să nu-l ia în brațe și să-l tragă spre ea. De data aceasta îl sărută ea, îi cuprinse buzele cu ale ei, îl gustă și se desfătă cu plinătatea buzelor lui și a bărbii țepoase.

– Ai idee cât de mult te doresc acum?

Vocea lui era joasă și groasă, iar Susanna îi simți vibrațiile în timp ce îl linse pe gât. Avea gust de lemn, sare și bărbat.

– La fel de mult pe cât te doresc eu, presupun.

Gideon se dădu înapoi.

– Și ce vrei mai exact? Nu cred că îți dai seama ce spui.

– Ba știu, protestă ea. Știu ce fac bărbații și femeile. Am citit cărți.

– A, cărți! Dădu din cap și Susanna îi simți părul care o gädila pe frunte. Nu am citit niciodată o carte despre...

– Copulare, sugeră ea, gândindu-se că nu cunoștea un termen care să nu fie obscen.

– Da. Dar îți garantez că în realitate copularea e foarte diferită ce scrie în cărți. Așa că te mai întreb o dată, ce crezi că vrei?

Ar fi putut răspunde imediat. Ar fi putut spune „pe tine” și l-ar fi putut săruta din nu. În schimb, se gândi. În cartea de medicină pe care o găsisese în biblioteca tatălui ei, se vorbea despre organul mărit al unui bărbat care penetra trupul femeii. Ce voia? Organul lui înăuntrul ei?

I se părea un lucru ciudat pe care să-l facă doi oameni, dar nu putea să nege că tot ce făcuse cu el până acum fusese mai degrabă plăcut decât ciudat.

– Vreau să copulez cu tine. Știu că voi fi ruinată, adăugă imediat. Oricum voi fi ruinată.

– Doamne, dă-mi putere, murmură el și își coborî capul pe umărul ei.

– Știu ce presupune copularea, zise ea, în caz că încă o considera ignorantă. Îmi penetrezi corpul cu organul tău mărit.

Trupul lui Gideon tremura și Susanna realizează că râdea. Îl plesni peste spate.

-Ce este așa amuzant, domnule? Știu că am dreptate.

-Domnule? își ridică privirea. După toate astea, îmi spui „domnule“?

-Of, nu mai contează. Dă-te la o parte.

Îl împinse, iar el o prinse de mâini.

-Nu încă, Roșcato.

Susanna rămase nemișcată și își ținu respirația. Inima îi bătea atât de tare în piept, încât părea să-și dorească să fie eliberată.

-Atunci o să...

-Te copulez?

-Cred că se spune corect „să copulez cu tine“.

-Mă doare-n... cot. Nu o s-o fac.

Susanna expiră. Urechile îi țiuiau, sigur nu-l auzise cum trebuia.

-De ce? întrebă și propria voce i se păru subțire și ascuțită. Credeam că ai apus... că ai simțit scânteii.

Gideon își relaxă mâinile cu care o ținea de încheieturi.

-A, vreau să te copulez... să copulez cu tine... să te fac a mea. Dar meriți mai mult decât o tăvăleală pe o canapea furată, într-un tunel infestat de șobolani, de sub Field Lane.

-Știam eu că aia nu era o pisică. Îl împinse, roșie de rușine. Aproape se aruncase pe el, iar el o refuzase. Până la urmă avea să se întoarcă acasă virgină. Dă-te la o parte, îi ceru ea.

-Nu prea cred.

Susanna se încordă. Vocea lui părea amenințătoare, părea să spună „nu am terminat cu tine“.

-Nu-ți pot da drumul fără să te învăț ceva.

-Am citit cartea.

-Asta va fi mai bine decât cartea.

Capitolul 13

Gura lui îi atinse ușor buzele, în vreme ce își trecu o mână peste brațele ei ridicate. Cu cealaltă mână îi ținea brațele deasupra capului în timp ce o săruta. Când degetele îi atinseră pielea moale și dezgolită a gâtului, ea începu să tremure și îi făcu atingerile să se transforme în mângâieri ușoare ca o pană. Îi atinse pielea sensibilă până când ajunse la marginea juponului ei. Gura îi trăsă drumul desenat de degete, arzându-i pielea.

– Gideon.

– O să îți placă ce urmează, îi murmură.

Trase șireturile cămășutei eliberându-i sânii. Tânjeau după atingerea lui și se arcui atunci când gura lui se opri pe sfârc.

O supse cu toată gura și o frământă între mâini, iar atingerea febrilă a gurii lui îi trezi un răspuns foarte puternic între picioare. Simțea locul de împreunare a coapselor ei cald și greu. Simți cum crește presiunea și își strânse picioarele pentru a o ușura.

Gura lui continua să o atingă și dorința de a se mișca crescuse atât de tare încât picioarele i se depărtară și umerii începură să se miște din propria lor voință. Voia ceva, avea nevoie de ceva. Era atât de aproape. Numai de ar atinge-o...

Se îngrozi când își dădu seama unde voia ca el să o atingă. Se lipise de el, frecându-și frenetic trupul de al lui.

– Nu te opri acum. Cred că ești foarte aproape de momentul culminant, îi șopti cu buzele lipite de pielea ei goală.

Nu putu să îi înțeleagă vorbele.

– Ce îmi faci?

– Vrei să mă opresc?

– Eu...

Slăbi încheieturile din strânsoare și își plimbă degetele pe braț, peste sânul ei gol și apoi peste abdomen. Când degetele lui alunecară mai jos, nu își putu opri gemetele. El gemu la rândul lui și întinse mâna ca să îi ridice fustele. Îi simți mâna caldă pe gleznă. Își

plimbă degetele pe picioarele ei, și mâinile lui bătătorite îi zgâriară pielea. Când ajunse în dreptul genunchiului, ea își lipi picioarele.

-Vreo problemă? o întrebă cu un ton jucăuș.

-Ce faci?

-Îți arăt ceva despre care nu poți citi în cărți, cel puțin nu în cele pe care le-ai avea tu la dispoziție. Degetele lui i se plimbară pe picior și o făcură să tragă cu nesaț aer în piept. Vrei să mă opresc? Degetele i se plimbau peste smocul de păr de la împreunarea coapselor și asta o făcu să se încordeze. Spune-mi dacă nu îți dorești asta, Susanna. Dacă vrei, mă opresc.

-Eu...

Degetele îi coborâră și îi simți coapsele suficient de umede încât să poată aluneca printre ele. Unda de plăcere o făcu să geamă.

-Deschide-ți picioarele, Roșcato.

Ea negă cu o mișcare a capului. Nu putu să o vadă, însă îi simți negarea.

-Pot să fac asta și dacă ții genunchii lipiți, însă o să îți placă mai mult dacă am mai mult spațiu de desfășurare.

-Nu ar trebui să fac asta, o auzi șoptind.

-A, nu, cu siguranță nu ar trebui. Pentru un asemenea lucru, poți să ajungi în iad.

Degetele lui începură să se scuture și să se miște în sus și în jos. Simți cum i se înmoaie genunchii.

-Ar trebui să mă plesnești numai pentru că m-am gândit la așa ceva.

Simți un deget intrând adânc în ea și toți mușchii ei se încordară în așteptare. Plăcerea și dorința se amestecară până când nu putu decât să își relaxeze mușchii.

-Deschide picioarele, Susanna.

Se supuse dorințelor corpului ei și le permise genunchilor să se desfacă. Își mișcă degetele în ea, asupra unui punct sensibil care o făcu să tremure atunci când o atinge.

-Acesta e locul în care ar trebui să intre cum să spun... organul meu tare? Acesta e locul în care te-aș penetra.

Își introduse două degete în ea.

Își simți întreaga rezistență zdrobită în vreme ce el aluneca înăuntrul ei, apoi afară, apoi din nou înăuntru. Nu mai putea să îl audă. Putea numai să simtă.

— Apoi aş penetra înainte şi înapoi, exact aşa. Şi dacă mă descurc bine...

Făcu o pauză, încetinind ritmul până când o auzi gemând şi fiecare muşchi din corpul ei fu încordat.

— Ar trebui să încetinesc. Îţi place mai încet, nu-i aşa? Şi dacă îmi frec degetul de locul acesta...

Îşi folosi degetul mare ca să deseneze cercuri în jurul miezului ei şi explozia care urmă o luă prin surprindere. Tot corpul îi tremură violent şi văzu scânteii adevărate în faţa ochilor. Simţi o plăcere care nu semăna cu nimic altceva, până când se prăbuşi moale că o păpuşă de cârpă.

Când simţi că îi reveni suflul, se întinse către Gideon.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai avut un orgasm, îi spuse.

Urmărindu-i vocea, îşi dădu seama ca era încă undeva lângă genunchii ei. Căzuse pe spate pe divan, cu capul atârându-i într-un unghi ciudat aproape de mâner. Nu îi păsa. Nici nu îi trecea prin cap să se mişte.

— Aproape că a fost prea uşor.

— Cartea nu menţiona nimic despre asta.

El chicoti.

— Nu. Îmi închipuiam eu că nu. Hai să îţi arăt altceva ce nu apare în carte.

— Gideon.

Dădu să se ridice şi îşi dori pentru poate a zecea oară să aibă o sursă de lumină. Apoi simţi cum îi mângâie coapsa cu barba nerasă şi se cutremură.

— Acum ce faci?

— Ceva ce nici o doamnă cuviincioasă nu i-ar permite vreodată unui bărbat să îi facă.

Ea încercă să se ridice şi îl prinse de păr.

— În cazul acesta, te-aş ruga să încetezi.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti?

Probabil că îşi mutase capul, pentru că putu să îi simtă căldura respiraţiei acolo. Între picioare. Barba lui nerasă de o zi îi înţepă pielea coapselor. Susanna încercă să îşi exprime şocul simţit când îşi dădu seama unde era capul lui. Încercă să îi spună să se oprească.

Însă corpul ei se încordă sperând la mai multă atingere din partea lui. Își dorea să primească ceea ce știa că are el de oferit.

- Să mă opresc? o întrebă iar.

Îi auzi tonul glumeț și își strânse pumnii. Ar fi vrut să îi spună să se oprească numai ca să îi facă în ciudă.

- Nul! îi șuieră.

Îi deschise picioarele și rămase așteptând atacul dulce al degetelor lui. Însă, ceea ce simți împingându-se în ea fu ceva moale și cald. Limba lui!

- De ce faci asta?

- Am vrut să te gust. O linse iar, făcând-o să geamă. Ai exact gustul pe care mi l-am imaginat. Dulce și zemoasă ca o căpșună.

- E imoral ce facem.

El scoase un zgomot de aprobare și o linse din nou. Ea gâfâi.

- E mai mult decât scandalos.

El își puse limba la treabă până când găsi un loc sensibil pe care îl tachină până când o auzi gâfâind sacadat de dorință.

- Asta e... Nici nu mai putea să gândească. Susanna încercă să îi spună să se oprească, însă cuvintele refuzau să vină. În schimb, îl prinse de păr și își lăsă capul pe spate cuprinsă de extaz. Da, da, da. Te rog...

Simți că lumea i se spulberă. Corpul îi explodă într-o mie de puncte de plăcere, fiecare senzație fiind mai dulce decât cea de dinainte. Când începu încet, încet să își revină, rămase cu ochii holbați la întunericul care o înconjura. Slavă Domnului pentru întuneric. Nu ar fi avut curajul să îl privească pe Gideon în ochi după ceea ce tocmai făcuse. Susannei îi era teamă că nu va mai înceta să roșească niciodată.

- Dă-te la o parte.

El se târî lângă ea pe divanul îngust și o împinse ușor. Ea nu se mișcă. Își simțea trupul prea greu pentru a-l mișca. Așa că se cuibări lângă ea, înconjurându-i talia cu un braț într-un fel destul de posesiv.

Ea putu să își simtă mirosul pe el și erecția împingându-i fesele.

Oare de ce o lăsase virgină și se lăsase pe el nesatisfăcut?

- Va trebui să zici ceva la un moment dat, îi șopti. Vocea îi era perfect normală, de parcă nu ar fi făcut ce făcuse cu gura... cu limba.

Ești prea șocată ca să vorbești? Chicoti. Ți-am spus că urmează să îți arăt câteva lucruri care nu sunt în cărți. Ce te așteptai să fac, Roșcato? Să mă port ca un gentleman?

Ea se sprijini în cot.

– Ce prostii vorbești! Cred că ești mult mai domn decât ai vrea să recunoști.

– Chiar crezi asta? Își plimbă mâna peste corpul ei și îi cuprinse sânul. Nu se obosise să își ridice cămășuța încă și senzația mâinii lui aspre pe pielea ei dezgolită o făcu să tragă adânc aer în piept. Vrei să îți arăt iar cât de ticălos pot să fiu?

– Nu.

Ea îi dădu mâna la o parte și i-o așeză la loc pe abdomen.

– Nu cred că aș mai supraviețui încă unei ture. Și, continuă repede, înainte ca el să o poată contrazice, nu cred că vreau să testez asta.

– Păcat.

Își dorea tare mult să îi poată vedea expresia.

– Vorbești de parcă ți-ai dori să faci iar treaba aia.

El îi ciuguli gâtul.

– De ce nu mi-aș dori? Îmi plac sunetele pe care le scoți. Îmi place gustul tău și felul în care mă prinzi de păr și îmi împingi fața către...

– Nu mai scoate nici un cuvânt!

El rânji și îi atinse cu buzele locul acela sensibil din spatele urechii.

– Nu are de ce să îți fie rușine, Roșcato. Ești o femeie pasională. Și acesta e un lucru foarte bun.

– Un lucru bun? Pentru cine?

– Pentru lordul Ramolit. Va vrea să aibă în pat o tânără plină de pasiune.

– Lordul Ramolit nu există și nu cred că aș mai putea face vreodată ceea ce tocmai am făcut.

El se ridică și, deși nu putea să îi vadă fața, își închipui că o privește de sus.

– Păcat. Să știi că nu te-am ruinat. Vei ajunge neprihănită în patul tău nupțial. Nimeni nu va trebui să afle ce s-a întâmplat aici. Și dacă vrei să o mai fac o dată, voi păstra secretul.

Era atât de ticălos. Și nu numai pentru că îi sugerase ce îi sugerase, ci pentru că putea să îi citească gândurile. Își dorea, într-adevăr,

să o facă din nou. Și, cerul fie cu ea, când una din mâinile lui îi înconjură sânul și cealaltă i se strecură printre picioare, îl lăsă să își facă de cap.

Gideon nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca Susanna Derring. Abia dacă era nevoie să o atingă pentru a o aduce în pragul extazului. Îl sărută și își mișcă întreg trupul lângă trupul lui, de parcă ar fi murit dacă înceta să o atingă. Părea să înflorească sub atingerea lui.

Felul în care îi răspunse îl făcu să vrea să o atingă și mai mult. În cele din urmă reuși să o epuizeze și o auzi respirând adânc, adormită lângă el. Ar fi trebuit să se simtă și el epuizat, însă mintea îi era prea plină de gânduri erotice ca să poată dormi. Organul îi era încă tare și nu prea fericit pentru că fusese ignorat.

Ar fi putut să o aibă.

I se oferise, cu tânguiești timide. Ar fi vrut să își permită să o ia. În schimb, o atinsese iar și iar cu gura și o făcuse să îi strige numele.

Nu ar fi putut să spună de ce dracului refuzase să se culce cu ea. Probabil pentru că nici măcar pe întuneric și nici măcar când ea i-o cerea nu ar fi putut să se prefacă a nu înțelege că ea era cine era.

Lady Susanna. Cine era el ca să își permită să îi fure virginitatea? Nici măcar nu ar fi trebuit să o atingă. Era un nimeni, un hoț care crescuse în mahalaua Seven Dials, un ticălos care nici măcar nu ar fi trebuit să îndrăznească să se uite la ea.

Eh, făcuse mai mult decât să se uite.

Cândva, poate că ar putea să merite mai mult. Când va reuși să își recupereze colierul și să lase Seven Dials și Puștii din Covent Garden mult în urma lui. Atunci îl va lăsa și pe Gideon Harrow în urmă. Va lua alt nume, va deveni o persoană nouă. Încă un act de hoție care să îl transforme într-un bărbat cinstit. Poate că într-un alt oraș, sau undeva la țară, ar putea să găsească o fată cu forme apetisante, un zâmbet frumos și păr blond.

Gideon își strânse pumnii.

– Nu e femeia pentru tine, își mormăi în barbă. Fă ce ai fost totmit să faci și pleacă, înainte să ți se termine norocul.

Doamna Cummings îl găsisese. Era doar o chestiune de timp până când avea să îl găsească și Beezle. Pe toți dracii, Beezle ar putea să stea în bucătăria lui Des chiar în acel moment. Și dacă numai îl

mirosea pe undeva prin apropiere pe Gideon, ar fi dispărut și s-ar fi așezat undeva la pândă ca o pisică flămândă.

Nu știa de câtă vreme zăcea acolo când auzi pași pe trepte. Gideon îi acoperi Susannei gura cu palma și o scutură ca să o trezească.

– Eu sunt. Vine cineva.

Ea înțepeni.

– Să nu faci nici un zgomot.

Ea aprobă cu o mișcare a capului, așa că îi eliberă gura. O simțea cum se zbate să își îndrepte rochia. Pipăi podeaua încercând să dea de bățul de lemn pe care îl găsisese. Îl simțea la mână ca pe un mâner de roabă sau de plug și se gândi că l-ar putea folosi ca pe o armă.

O rază de lumină apărură în fanta îngustă de sub ușă. Gideon se folosi de lumină ca să se strecoare în cameră și, atent să nu dărâme nimic, se propti în spatele ușii.

Ridică arma și îi întâlni privirea Susannei. Părea îngrozită și atât, atât de speriată. În lumina difuză, părul ei crea un nimb care îi încadra fața. Ochii îi erau imposibil de mari și de întunecați în vreme ce buzele îi erau umflate și roșii. Arăta că o femeie care cunoscuse cât se poate de bine plăcerea.

Gideon ar fi vrut să o poată vedea așa tot timpul.

Ușa se deschise în scârțâit de balamale. Gideon ridică mânerul în vreme ce intrusul plimba o lampă care lumina mulțimea de bunuri furate.

– Gid? întrebă Des.

– Aici.

Lăsă mânerul în jos și respiră ușurat.

Des mută lampa pentru a-i lumina fața lui Gideon și ochii îi căzură imediat pe mânerul din mâna lui.

– Aveai de gând să mă mătrășești, este?

– Nu pot să știu niciodată cine urmează să vină să mă caute.

– E și asta adevărat. Doamna Cummings nu a vrut să creadă că nu vă ascundeți în casă. Brenna a amenințat-o în cele din urmă că dacă nu pleacă, pune câinele pe ea.

– Beauty? Roșcata își aranjă părul pe umeri? E rănită?

– Nu, e bine, sănătoasă. În momentul acesta roade un os. Ochii lui Des se plimbară de la ea la Gideon. Cred că nu are rost să vă întreb cum v-ați petrecut vremea?

Obrajii Roșcatei se făcură la fel de roșii precum o căpșună.

Craiul pe care îl iubesc

- E întineric deja? Îți apreciez ospitalitatea, însă aş vrea să o iau din loc înainte ca Beezle să vină să mă caute.

- Asta mi-ar plăcea și mie. Mai e cam o oră până la căderea nopții. Zilele sunt lungi vara. Vă e foame?

- Nu, zise Susanna.

- Da, zise Gideon, ignorând-o. Și ei îi e foame. I-am auzit stomacul ghiorțâind de o grămadă de ori.

- Nu e adevărat! strigă ea, roșind din nou.

Oamenii cu bani erau tare ciudați. De ce i-ar fi rușine de zgomoatele făcute de stomac?

- Peste drum e o cantină. Mâncarea e destul de decentă. În tot cazul, mai bună decât ce face Brenna.

Gideon își plesni buzunarele.

- Nu am bani.

Des se uită către Susanna.

- Nici ea nu are. Bănuiesc că va trebui să îți rămân dator.

- Sigur că da, gesticulă Des și le făcu semn să îl urmeze sus.

Pe când toți cinci intrau în cantină, cădea deja amurgul. Roșcata insistase să o ia și pe Beauty cu ei, iar Gideon nu simțea că avea energia ca să se opună. Pe lângă asta, câinele avea un instinct foarte bun în a sesiza pericolul. Dacă era ca Beezle să apară, Beauty le-ar fi dat alarma.

Aproape că fuseseră nevoiți s-o ia pe sus pe Susanna ca să mănânce la cantină. Doamnele nu făceau așa ceva. Gideon rânjise.

- Asta chiar nu e momentul să începi să te porți ca o doamnă.

Se dădu repede din drum ca să nu poată ajunge la el.

Des și Brenna se așezară pe o parte a unei bănci lungi, iar Gideon și Susanna se puseră de cealaltă parte. Beauty stătea la picioarele Susannei cu capul pe labe. Gideon alesese locurile pentru ei la capătul băncii, în caz că ar fi trebuit să plece în grabă. Avea o vedere clară la ușă, însă nici o față cunoscută lui nu intră sau ieși. Susanna sorbea încet din bere și spuse că nu dorea să mănânce nimic. El îi comandă oricum o tocană și cartofi.

Dacă ea nu avea de gând să mănânce, mânca el. De ce nu? Până la urmă, Des plătea nota.

Cât timp așteptau mâncarea, Gideon începu să bată din picior în ritmul alert al piesei cântate de lăutarul din capul mesei.

- Uneori, cântă și nevasta lăutarului, îi spuse Des tare lui Gideon.

– Are o voce de înger, adăugă Brenna.

– Nu că ai avea idee cum sună asta, dat fiind faptul că ești cu un picior în iad deja.

Gideon râse.

– Mă așteptam să îmi zici că speri să am o viață lungă și să ridici un pahar în cinstea sănătății mele. Nu pot să îmi plătesc datoria față de tine dacă-s mort.

– Tu? Să-ți plătești datoria? Des întinse halba de bere către el. După mintea mea, acum suntem chit.

Gideon ciocni halba și bău.

– Ce datorie ai la el? întrebă Susanna.

Vocea ei sună cu atât mai rafinată și elegantă, cu cât în urechi îi răsunau numai accente de Field Lane.

– Nu ți-a spus?

Ea negă cu o mișcare a capului.

– Acum câteva luni, eu și Gid am spart o casă.

– Am jefuit-o adică, îi traduse Gideon. Des ține de obicei la adăpost bunurile furate, însă de data aceea a pierdut ceea ce îi aparținea lui Beezle înainte să îi poată plăti. Beezle i-a dat de ales între a jefui casa sau a avea gâtul tăiat.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Nu am pierdut marfa, protestă Des. Au recuperat-o cei de la poliție. Sunt două lucruri diferite. Se uită în direcția Susannei. În orice caz, îmi place gâtul meu așa cum e, așa că am fost de acord să dăm lovitura. Eu am intrat și Gideon a stat la pândă.

Când o văzu cum se încruntă, Des îi aruncă o privire lui Gideon.

– Unde naiba ai găsit-o?

Gideon zâmbi scurt. Des făcu semn cerând mai multă bere.

– Eram în casă, aruncând marfa lui Gid. Proprietarii casei s-au întors și m-au prins. Gid ar fi putut să fugă și să își salveze fundul ăla osos.

– Însă nu a făcut-o, continuă Susanna.

– Și-a riscat pielea ca să intre în casă după mine. Și m-a salvat.

– Însă am pierdut marfa, așa că a trebuit să sparg altă casă. De data asta, mi-am găsit parteneri ceva mai buni.

Susanna își trânti halba pe masă.

– Doamne sfinte, câte case ai spart mai exact?

Craiul pe care îl iubesc

Mulțimea începuse să fluiere și să aplaude în vreme ce o femeie cu pielea întunecată și păr negru până aproape de glezne trecea printre mese, cu fustele fluturând. Gideon îi șopti Susannei la ureche:

- Ți-aș spune, dar nu cred că știu să număr atât de mult.

Îl privi cu o inocență atât de șocată, încât nu se putu abține din a o săruta. Ea îl dădu la o parte.

- Gideon!

O, dar cât îi plăcea să o șocheze. Se simțea destul de ispitit să o facă din nou. Brenna arătă către masa unde lăutarul o luă în brațe pe femeie.

- Pregătiți-vă pentru un spectacol pe cinste, băieți.

- E țigancă? întrebă Gideon. Arată de parcă ar fi.

- Da, așa se zvonește, zise Brenna fără să își ia ochii de la cântăreață. Cine știe dacă e adevărat?

Lăutarul începu o melodie lentă, cu note înalte, tulburătoare. Cântăreața își balansa șoldurile dintr-o parte în alta, în ritmul muzicii. După o gură mare de aer, începu să cânte. Avea o voce adâncă și melodioasă. Gideon se aplecă în față, atent.

Spune-mi povestea fetei și a iubitului ei

Spune-mi poveste a două inimi frânte.

Spune-mi povestea fetei și a iubitului ei

Spune-mi povestea pasiunilor născute.

Ea era frumoasă, el era fidel

Nu petreceau nici o zi departe unul de altul.

El și-a pus o haină și a plecat în sunet de fanfară

Lăsând-o în urmă cu inima frântă.

Susanna îl prinse de încheietură, iar Gideon își mută ochii de la cântăreață.

- Un cântec trist, spuse, dând din cap către cântăreață. Îl știi?

Ea negă.

- O să repete prima strofă, iar în a doua strofă soldatul e ucis pe câmpul de bătălie. În a treia strofă, fata se sinucide.

- Atunci finalul e ceva mai vesel.

El îi dădu un bobârnac ușor în nas.

- Nu, însă muzica e mai veselă.

Dădu mai tare din picior când lăutarul își găsi ritmul și lăsă arcușul să zboare pe coardele viorii. Des o luă pe Brenna în brațe și se alătură cuplurilor care se învâртеau în ritmul muzicii.

– Haide și tu, zise Gideon cu mâna întinsă către a ei.

Beauty lătră și se ridică în picioare. Susanna îl privi clipind din gene.

– Mă inviți la dans?

El își întinse mâinile și mai larg.

– Roșcato, nu te-a mai invitat nimeni la dans până acum?

– Bineînțeles că da, dar...

– Atunci, haide!

O trase în picioare și începu să o învârtă. Părul i se desfăcu și reuși să creeze o aură luminoasă în jurul capului și al umerilor ei. O prinse de talie și o trase în mijlocul oamenilor, învârtind-o și trăgând-o înapoi lângă el.

Încrețitura dintre sprâncene îi spuse că era mai concentrată la pașii dansului decât la a se bucura. Când țiganka începu din nou să cânte, Gideon o învârti pe Susanna până când o făcu să amețească.

– Nu te mai gândi atât, îi strigă peste sunetul muzicii. Simte ritmul.

Ea se împletici amețită și el o prinse în brațe, învârtind-o din nou. Se agăță de el cu capul lăsat în jos, însă când își ridică din nou privirea, putu să vadă că avea ochii plini de bucurie. Gideon scoase o exclamație de încântare și dansară în toată sala. Câinele lătră cu foc, dând cu putere din coadă. Pe când ajunseseră la jumătatea ringului, deja ea îl conducea pe el, bătând din palme și din picioare mai ceva decât cei mai energici dansatori. Brenna o prinse de mână și amândouă începură să se învârtă. Când o prinse în cele din urmă, Gideon o îmbrățișă și o învârti până când o văzu cum își dă capul pe spate și începe să râdă.

Îl durea inima când se uita la ea cu tot părul acela neîmblânzit și cu obrajii îmbujorați. Era imaginea libertății. Mai dansă un cântec, însă între timp le sosi mâncarea și Gideon se așeză ca să mănânce. O ținu sub ochi, însă oamenii locului nu voiau nimic altceva decât o băutură și puțină muzică. Beauty se milogea din priviri, așa că îi dădu niște carne sub masă. Al naibii câine!

Când se așeză în cele din urmă la masă, cu obrajii înfierbântați și părul lipit de frunte, Susanna dădu berea ei pe gât, apoi luă halba

Craiul pe care îl iubesc

lui și o goli. Gideon o prinse de mână înainte să poată să o fure și pe a lui Des.

-O, nu, nu. Mănâncă ceva sau o să te îmbeți așa de tare încât va trebui să te car în cârcă până la Grădinile Vauxhall.

Ea îl ciupi de braț.

-Doamnele nu se îmbată niciodată, dragul meu domn.

-Mă bucur să aud asta. Fă-mi totuși pe plac și mănâncă-ți tocană, doamna mea.

Măncă, însă când o privi iar, avea altă halbă de bere în mână. Nu trecu mult până când îl trase în picioare și insistă să danseze din nou. Gideon nu o putu refuza.

Bătu din palme când o văzu cum se răsucește cu mâinile deasupra capului. Râdea cu capul dat pe spate și o prinse la momentul potrivit, sărutând-o în joacă.

Îl sărută și ea și transformă sărutul jucăuș în altceva. Gideon era pe jumătate pregătit să o ia în brațe și să o ducă înapoi la Des acasă când simți că i se ridică părul pe ceafă. Se trase de lângă ea și își plimbă ochii prin încăpere.

Câțiva bărbați îi păreau cunoscuți, însă nici unul dintre ei nu făcea parte din gașca de bătăuși a lui Beezle. Nici unul dintre bărbații sau femeile care îi întâlneau privirea nu îi erau dușmani. Ușa cantinei se închise și Gideon se trezi că se întreabă pentru o secundă cine oare o fi plecat. Fu pe punctul să îi calce pe urme, însă Roșcata îl sărută din nou și râse, așa că se trezi tras înapoi pe ringul de dans.

Capitolul 14

– Raportează, zise Brook cu ochii întunecați de scepticismul lui obișnuit.

Dorothea își plimbă privirea de la mesagerul din Bow Street, care tocmai intrase în cameră și abia își trăgea răsuflarea, și Brook. Fiul ei cel mai mic se născuse sceptic. Poate că asta îl făcea să fie atât de priceput la dezlegarea enigmelor.

Dorothea refuza să îi spună lui Brook detectiv. Alesese să treacă cu vederea că fiul ei avea un birou în aceeași clădire cu detectivii din Bow Street și că lumea îl angaja pentru a găsi persoane dispărute și obiecte furate. Fiul cel mai tânăr al contelui de Dane nu putea avea o meserie. Genul acesta de muncă de investigație era, cel puțin în mintea ei, mai mult un hobby.

Un hobby la care se descurca, într-adevăr, excelent.

Mesagerul îi aruncă o privire și își lipi apoi șapca de piept. Purta o haină care arăta dubios și avea pantalonii pătați. Fața îi era nerasă și rămăsese cu gura căscată atunci când Crawford îl condusesese în salon. Crezuse că e un vagabond, până când îl salutase Brook.

– Ai găsit-o?

Vocea lui Brook nu trăda nici o urmă de enervare sau de nerăbdare. Dorothea în schimb nu reuși să se controleze la fel de bine și își împreună strâns mâinile. S-ar fi ridicat în picioare, însă atunci l-ar fi forțat pe Brook să stea și el în picioare.

– Da, domnule. Cred că da, zise mesagerul, cu ochii la Brook. Am găsit o fată care se potrivește perfect descrierii.

– Unde?

– La o cantină în Field Lane.

– Poftim? Acela fu momentul în care Dorothea se ridică în picioare. Field Lane? Ce Dumnezeu putea să facă fiica ei într-un asemenea loc? Trebuie să fie o greșeală.

Brook i se alătură imediat.

-Mamă, doamna Castle a confirmat deja că a văzut-o în Seven Dials. Field Lane nu e prea departe. Hai să ascultăm ce are de spus domnul Sawyer înainte să emitem păreri.

-Bineînțeles.

O dureau degetele de la cât de tare își strânsese palmele.

Brook îi apăsă umărul, așa că se așeză din nou. Unde era Dane? Ar fi trebuit să fi ajuns deja. Îi trimisese vorba să vină încă cu o zi înainte, în ciuda faptului că Brook o sfătuisese să nu facă asta. Lui Brook nu i se părea că Dane putea să fie de ajutor investigației, însă ea îl voia pe Dane aproape din propriile motive egoiste. Dane era puternic și de încredere. Putea să se bazeze pe Dane. Brook nu fusese niciodată prea îngăduitor cu manifestările emoționale. Încă de copil, nu o lăsase să îl îmbrățișeze sau să îl consoleze când își lovea un deget sau își julea genunchiul. Susanna își dorise mereu mai multă tandrețe, Brook nu dorise deloc, însă Dane acceptase tot ceea ce îi oferise, fără să pară vreodată că își dorește mai mult sau că ar vrea mai puțin.

-Continuă, îi ordonă Brook lui Sawyer.

Bărbatul despletit o privi din nou cu coada ochiului.

-Am zărit-o la cantină. Auzisem un zvon despre o doamnă însoțită de un câine care l-ar fi înfruntat pe Dagger Dan.

-Pe cine? Întrebă Dorothea.

Brook dădu neglijent din mână.

-Doar un zvon.

Sawyer făcu o mișcare de aprobare cu capul.

-Cel mai probabil, însă când am auzit că are păr blond-roșcat, am rămas pe loc, cu ochii larg deschiși. Și ce credeți? A intrat în cantină la ora cinei.

-Singură? Întrebă Brook.

Sawyer nega din cap.

-Era însoțită de doi bărbați și de o femeie. Nu o cunosc pe femeie, însă Des e un tăinuitor de lucruri furate.

-E cel cu magazinul de păpuși?

-Unul și același. Însă nu se arăta la fel de prietenoasă cu el pe cât era cu celălalt bărbat.

-Cum adică se arăta prietenoasă? întrebă Dorothea cu un ton înghețat.

Brook ridică din mână. Era exact genul e gest pe care îl detesta. Cum îndrăznește să îi nesocotească întrebarea?

– Cine era? întrebă Brook

– Nu îl cunosc personal, însă nu îmi părea cunoscută fața. E posibil să fi fost unul dintre bandiții lui Beezle.

Sprâncenele lui Brook se ridicară cu interes.

– Cine e Beezle? întrebă Dorothea.

Bărbații o ignorară. Serios, câtă obraznicie!

– Părea să fie rănită în vreun fel? O țineau împotriva voinței ei? îl auzi pe fiul ei întrebând.

– Nu, domnule. Părea...

Sawyer o străfulgeră iar cu o otheadă. Ea îi susținu privirea.

– Hai, vorbește odată, tinere.

El mototoli căciula între mâini.

– Dansa, milord. Dansa cu omul lui Beezle, râdea o grămadă și din felul în care dădea berea pe gât, bănuiesc că și-a îngăduit niște libertăți și din punctul acela de vedere.

– Atunci nu poate să fie vorba despre Susanna.

Sawyer trăgea de căciulă în toate părțile.

Brook strânse din buze.

– Cred că ar fi cel mai bine să merg acolo și să arunc o privire.

Dorothea dădu cu pumnul în marginea canapelei.

– Vă spun că nu e ea! Vă pierdeți vremea căutând în localuri pline de bețivi. A fost răpită. Nu ar merge niciodată în Field Lane și nu ar dansa într-o cantină de bunăvoie. Se ridică și Brook făcu, ezitant, același lucru. Pierzi vremea, îl atenționează ea pe fiul ei, cu un deget ridicat.

În loc să fie de acord cu ea, Brook îl bătu pe Sawyer pe umăr.

– Domnule, ai făcut o treabă bună.

Îl împinse în direcția ușii de la salon. Crawford le deschise ușa și Brook mormăi ceva ce Dorothea nu putu să audă.

Apoi se întoarse către ea, părând obosit și circumspect.

– Plec către Field Lane. Mă îndoiesc că o voi găsi tot la cantină, dar măcar știu acum de unde să încep căutările.

Dorothea își ridică cu mândrie bărbia. Își opri tremuratul buzelor.

– Nu e ea.

Brook îi aruncă aceeași privire arogantă. Oricât ar fi vrut să dea vina pe tatăl lui, privirea o învățase de la ea.

-E Susanna. Sawyer e unul dintre cei mai buni. Nu se înșală. Iar informația pe care ne-a adus-o confirmă ceea ce ne-a spus doamna Castle. Susanna era însoțită de un bărbat. Își îndesă mâinile în buzunar. Mă gândeam să o iau iar la întrebări cu privire la identitatea acestui bărbat. Știe cine e, dar pentru un motiv care îmi scapă, nu vrea să spună.

-Nu înțeleg.

Dorothea urî tonul plângăcios al propriei voci. Parcă era o bătrână.

-Chiar nu înțelegi, mamă? Brook îi vorbește cu o răutate care nu îi stătea în fire. Putea să îi simtă privirea cum o arde. Ai ținut-o sub papuc încă de când s-a născut. Nu respira fără ca tu să fii acolo și să îi spui când să inhaleze. Dacă ar fi fost un spirit mai docil...

-Nu ar trebui să fii mereu cu ochii pe ea! Dorothea își dădu seama că striga și coborî vocea. Exact așa ceva mă temeam că o să se întâmple.

-De ce? întrebă Brook. A fost mereu ascultătoare. Au fost zile în care aș fi vrut să o aud cum te dă dracului, însă nu a făcut-o niciodată.

-Nu ți-e rușine?

De data asta își auzi tremurul din voce. Nu voia să îl asculte tocmai pentru că avea dreptate. Ea era de vină. O ținuse prea din scurt și lăsase relația dintre ele să fie guvernată de frică, nu de iubire.

-Ce îmi ascunzi?

Fiul ei insistă. Fără să se oprească. Asta era ceea ce făcea. Căuta și insistă până când reușea să găsească răspunsul pe care îl căuta. Dorothea se afundă în canapea și pernele tapițate aproape că o înghițiră.

-Grădinile Vauxhall, șopti.

Brook își încrucișă brațele la piept. Știa că nu va primi îndurare din partea lui. Poate că asta va face chiar să îi fie mai ușor să vorbească. Nu își dorea înțelegere, nu după toți anii ăștia.

-Mi-a cerut voie să mergă la Grădinile Vauxhall. Practic m-a implorat să o las să mergă. I-am spus nu, însă nu a vrut să renunțe la idee. Și asta s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut.

-De ce nu mi-ai spus mai devreme? Mi-aș fi trimis oamenii să păzească intrările și drumurile.

Dorothea își acoperi fața cu o mână.

– Pentru că nu am vrut să iau în considerare ideea că ar putea să meargă acolo. Nu voiam să îmi repete greșeala.

– Despre ce greșeală vorbești?

– M-am îndrăgostit. Se uită pe fereastră, unde draperiile încă trase lăsau să se vadă felul în care noaptea începea să pună stăpânire pe lume. O altă noapte cu Susanna departe de casă. Putea să spună ce avea de spus dacă nu se uita la Brook. Semăna prea bine cu tatăl lui ca să se poată simți comod în preajma lui. Totul s-a întâmplat înainte să îl cunosc pe tatăl tău. Am cunoscut un bărbat la Vauxhall și m-am îndrăgostit. El era... inacceptabil social.

I se părea atât de ciudat să reducă iubirea vieții ei la aceste două cuvinte: inacceptabil social. Fusesse mult mai mult decât atât – arătos, blând, isteț, fermecător. O, se îndrăgostise de el la prima întâlnire. Îi oferise inima ei fără să i-o ceară nimeni și nu reușise să și-o recupereze niciodată.

– Părinții mei nu ar fi fost niciodată de acord cu o căsătorie între noi, însă visam să fug cu el la Greta Green.

Cu coada ochiului, putu să îl vadă pe Brook cum se mișcă în scaun. Îl făcuse să se simtă prost, poate îl luase chiar prin surprindere. Nimeni, cu atât mai puțin fiii ei, nu o privea ca pe o femeie. Era contesa văduvă de Dane și înainte de asta fusesse Lady Dorothea, fiica ducelui de Monmouth. Era o valută de schimb, nu o persoană.

– Robert, așa îl chema, Robert Southey, nu ar fi fost niciodată de acord să fugim. Avea prea multă onoare pentru a face așa ceva, deși să nu crezi că nu l-am implorat să se răzgândească. Mai ales după ce l-am cunoscut pe tatăl tău.

Acum îndrăzni să îi arunce o privire directă lui Brook. Nu-l cunoscuse pe Erasmus Derring în tinerețea acestuia, omul avea deja aproape cincizeci de ani când se măritase cu el. Mai fusesse căsătorit o dată, însă prima căsătorie nu produsese urmași. Prima contesă murise de tuberculoză și Erasmus își dorea o soție tânără și un moștenitor la titlu.

Părinții ei își doriseră un conte pentru fiica lor. Așa că fusesse vândută și cumpărată asemenea unui cal sau a unei vaci. Nimeni nu o întrebase dacă vrea să se mărite cu Erasmus Derring. Nimănui nu îi păsase că inima ei aparținea unui alt bărbat.

-Deci căsătoria voastră nu a fost una din dragoste.

Zămbi ușor. Brook avea un fel al lui de a declara ceea ce era deja evident, care o amuzase întotdeauna. Își îndreptă umerii.

-Mi-am făcut datoria. Asta e o idee pe care generația ta nu o înțelege. Acum toată lumea vorbește despre căsătorii din dragoste. Uită-te și la fratele tău! Privi din nou pe fereastră. Pe vremea mea, ne făceam datoria.

-Și te-ai temut că Susanna nu va face același lucru?

-M-am temut că a moștenit mare parte din nesăbuiința mea. Brook ridică din sprâncene.

Dorothea își îndreptă degetul către el.

-Nu m-ai cunoscut când eram tânără, fiule. Eram sălbatică și nu îmi păsa deloc de consecințele acțiunilor mele. Dacă femeia pe care a văzut-o domnul Sawyer chiar este Susanna, se pare că toate eforturile mele au fost în zadar.

-Dacă este Susanna, o voi aduce acasă. Dacă nu mai e în Field Lane, o să o caut la Vauxhall. Când se întoarce, va trebui să se mărite imediat.

Dorothea dădu absentă din cap. Începuse deja să lucreze la o listă de soți potențiali. Nici unul dintre ei nu era exact ce și-ar fi dorit pentru Susanna, însă erau niște candidați destul de potriviți.

-Am o ultimă întrebare, îl auzi pe Brook.

Ea își înclină capul fără să îl privească. Cerul pe care îl privea se transformase repede din indigo în negru. Își aminti de alt cer dintr-o noapte cu mulți ani înainte, luminat de focuri de artificii.

-Între mine și Susanna e o diferență de câțiva ani și știu că între nașterea lui Dane și nașterea mea ai pierdut cel puțin un copil.

Îl privi cu atenție în ochi. Nu ar fi trebuit să se mire că știa asta. Întotdeauna știuse mai mult decât se așteptase.

-Îți făcuseși deja datoria dând naștere atât unui moștenitor, cât și unui fiu de rezervă. Cum căsnicia ta nu a fost una din dragoste, te-ai trezit liberă să îți urmezi și alte pasiuni?

Nici nu se mișcă atunci când îl privi cu o expresia care pe Crawford l-ar fi făcut să intre în pământ.

-Alte pasiuni. Ce sinonim interesant pentru adulter. Asta e acuzația pe care mi-o aduci, domnule?

El ridică nonșalant din umeri.

– Ți-am pus pur și simplu o întrebare, nu te acuzam de nimic.

– Sunt încă mama ta, îi zise în vreme ce se ridica de pe pernele moi ale canapelei. Și încă sunt contesa de Dane. Întrebarea asta o poți adresa scursurilor din Spitafields sau din St. Giles.

Ieși furioasă din cameră și ajunsese în fața apartamentelor ei când se prăbuși. Edwards ajunsese lângă ea într-o fracțiune de secundă, însă Dorothea nu își dorea ajutorul cameristei. O împinse și se târî singură până în cameră, trântindu-i lui Edwards ușa în nas. Camerista îi vorbi prin ușă, întrebând-o dacă se simte bine sau dacă are nevoie de ceva, însă Dorothea nu voia să audă nici un cuvânt.

Se prăbuși pe podea, aceeași podea pe care se prăbușise cu atâția ani în urmă, pe când Dane abia învăța să meargă. Se simțise amețită de la pierderea de sânge și își aduse aminte cum putuse să vadă dăre roșii de sânge pe picioarele ei albe. Sângele făcuse baltă pe covor – un alt covor la vremea aceea – și desenase un cerc roșu inegal. Pierderea unui alt copil, de data aceea o fetiță, o devastase. Nașterea lui Brook, un an mai târziu, ameliorase puțin durerea, însă aceasta nu dispăruse cu totul până la nașterea Susannei. Toate cicatricile care îi rămăseseră erau pe inimă.

Susanna fusese mult mai mult decât fiica pe care o pierduse. Reprezentase însăși viața pe care ar fi putut-o avea Dorothea.

O duru inima când se gândi la trecut. Confesiunea pe care i-o făcuse lui Brook adusese înapoi toate amintirile. Încercase din greu, atâta amar de vreme, să îl uite. Însă după tot acest timp, inima încă i se strângea când se gândea la el. Pulsul încă i se accelera. Încă îl iubea, încă își putea aminti atingerea buzelor lui pe gât, pe încheietură, pe gură. Încă se simțea ca o tânără, deși avea aproape cincizeci de ani. Când se uită în oglindă, încă se văzu tânără. Părul nu îi încărunțise, iar pe față nu avea decât câteva riduri fine. Însă erau zile în care se auzea vorbind și se simțea extrem de bătrână. Din vorbe părea atât de serioasă, atât de critică. Oare unde era fata plină de spirit care fusese cândva? Oare o pierduse atunci când își pierduse marea dragoste? Regretase mereu că îl părăsise, însă nu avusese de ales. Nu dacă voia să rămână lângă copii. Și acum plângea pentru alegerile pe care nu le făcuse, pentru o viață plină de jale, o viață cu prea puțină iubire. Și era vina ei. Cum putea să o învinovățească pe Susanna pentru că fugise, când ea însăși făcuse exact același lucru înainte să îi vină mintea la cap?

-O, draga mea. Iartă-mă. Tot ce am vrut a fost să te protejez. Însă acum nu le mai putea proteja nimeni și nimic.

Lumea dansa într-un vârtej de culori și sunete și dulceață. Gideon o învârtea și o prindea cu brațele lui puternice de câte ori se temea că s-ar fi rotit prea tare și ar fi putut să cadă. Gura lui peste a ei era la fel de dulce ca berea din halbă.

Băuse prea mult. O avertizase, însă nu avusese chef să asculte sfaturi. Probabil că și ritmul muzicii încetinise, pentru că își simțea corpul mișcându-se încet, așa că își îngădui să își pună capul pe umărul lui Gideon. Se întrebă cum ar fi arătat dacă își dădea jos cămașa.

-Nu aici, Roșcato, îi spuse, luându-i mâinile de pe gulerul cămășii.

-Nu sunt o roșcată, îi replică.

Sau cel puțin încercă. Simțea dintr-odată cum cuvântul roșcată i se împleticea pe buze.

-Ba, pentru mine ești.

O ridică în brațe și ea scoase un chițait când picioarele i se ridicară în aer, iar capul începu să i se învârtă și mai tare. De frică să nu își piardă echilibrul, îl prinse cu brațele de după gât.

O ridică în brațe și o duse afară, în noaptea întunecată și rece, departe de luminile care dansau și de sunetul râsetelor. Adierea ușoară a nopții îi bucură pielea înfierbântată, chiar dacă vocile furioase ale unor bărbați o făcură să tremure.

-Ești cu mine. Ești în siguranță. Mergem înapoi acasă la Des.

-Beauty? Aproape că i se aruncă din brațe ca să meargă și să caute câinele. Înainte ca el să o scape, văzu fața micuță și albă care o privea. A, ești aici.

El împinse ușa și se împleticiră într-o cameră întunecată.

-Unde suntem?

-Ți-am spus. Des e în atelier, așa că noi putem rămâne în apartament până când trece puțin efectul băuturii.

Vocea lui era joasă și adâncă și simți nevoia să își lipească buzele de gâtul lui, ca să poată să simtă vibrația vocii lui pe pielea ei.

-Vreau să văd Vauxhall, spuse.

Gura i se mișcă pe pielea lui și putu să îl guste - ușor sărat și cu aromă de fum de la focul de lemne.

– Nu când ești așa. Hai să așteptăm cam o oră.

Vocea îi suna ușor sugrumată, iar ea își dădu seama că îl strângea cam tare. Sau să fi fost oare de la buzele ei care i se odihneau pe gât?

Îl gustă cu limba, apoi își plimbă gura pe linia maxilarului lui, desfătându-se cu senzația bărbii lui pe buzele ei moi. Când ajunse la ureche, începu să ronțăie ușor lobul acesteia. Când el îi făcea la fel, o scotea din minți.

– O, nu. Dintr-odată se trezi în picioare. I se înmuiară genunchii, însă el o reținu la vreme și o împinse pe un scaun tare. Îi ținu fața între mâini, aproape de a lui. Părul negru i se revărsă pe frunte. Să nu te prind cu d-astea.

– De ce?

– Pentru că ești beată și nu știi ce faci.

Îi dădu părul după ureche. Gestul o făcu să vrea să își frece obra-
jii de palmele lui, cum ar fi făcut o pisică dornică de mângâieri.

– Știam ce fac. Voiam să văd dacă pot sau nu să te excit. Am reușit?

Întinse mâna către pantalonii lui și el se feri.

– Nu e o idee bună.

Se îndepărtă de ea și o secundă mai târziu un felinar se trezi la viață. Acum îi putea vedea fața și ochii verzi mustind de dorință.

– De ce nu? Cu cât se împotriva mai tare, cu atât i se părea o idee mai bună. Te temi că ai putea să îți pierzi controlul dacă te ating? Aș putea să îți fac eu asta? Să te fac să uiți să te porți că un gentleman?

– Ți-am spus, îi răspunse cu mâinile sprijinite de masa din spa-
tele lui. Nu sunt un gentleman.

– Dovedește-mi asta.

Îi prinse șoldurile cu mâna și începu să le mângâie până la coap-
se, periculos de aproape de locul bombat care se vedea tot mai
mare prin pantaloni. Gideon îi prinse încheieturile.

– Dacă nu cumva îți dorești să ajung să te posed chiar pe masa
asta, ar trebui să te oprești.

– Mi-ar plăcea oare? Să mă posezi pe masă?

– O, da. Cred că ți-ar plăcea.

Se ridică, în vreme ce încă o ținea strâns de mână. Însă, când ea
își răsuci mâinile, îi dădu drumul. Duse mâna la rochie și desfăcu
clamele una după alta până când îi căzu corsajul.

Privirea lui toată era concentrată pe pieptul ei și putu să îl vadă
cum își umezește buzele cu limba. Nu putea să își aducă aminte

unde anume pusese Brenna toate celelalte clame ca să îi încheie ți-
nuta, însă rochia era destul de largă încât să poată păși afară din ea.
Lăsă mormanul de dantele să îi cadă la picioare și i se arată numai
în cămășuță, cu ultima urmă de modestie apărută doar de corset.

-Nu e aprins focul, spuse. Mi-e frig.

-Atunci probabil că ar fi o idee bună să nu îți mai dai jos hainele
de pe tine.

Se descălță și păși pe podea în picioarele goale. Îi spusese
Brennei să îi ardă ciorapii, pentru că arătau în ultimul hal. Apoi își
desfăcu corsetul și îl lăsă să cadă pe jos.

-Vrei să mă opresc? îl întrebă.

-Pe toți dracii, nu. Vocea îi era adâncă și răgușită. Ar fi putut
chiar să o sperie, dacă nu l-ar fi cunoscut și nu ar fi avut încredere
în el. Toată după-amiaza mi te-am închipuit goală.

Trase de șnururile cămășuței, o desfăcu și o lăsă să cadă la podea.

-Sper că nu ești dezamăgit de ceea ce vezi.

El inhală zgomotos. Când expiră, o privi în așa fel încât simți că
pielea i se înfierbântă numai de la puterea privirii lui. Știa că ar fi
trebuit să se simtă rușinată. Și probabil că s-ar fi simțit, dacă nu ar
fi prins curaj datorită băuturii. Așa cum se simțea acum, îi plăcea
să îl vadă privind-o. Căldura îi cuprinse vintrele și simți că arde de
nerăbdare ca el să o atingă.

Mai mult decât atât, simțea nevoia să-l atingă ea pe el. Îi prin-
se cămașa între degete și i-o trecu peste cap. Pieptul lui i se păru
o minunăție. Neted și auriu în lumina lămpii. Crezuse mereu că
bărbații au pieptul păros, însă al lui era neted, cu mușchi care se
evidențiau de câte ori respira. Respiră adânc când îi trecu o mână
peste talia goală și o trase aproape de el. Era atât de cald și de solid.
Sfârcurile ei întărite i se frecară de piele și senzația îi plăcu atât de
tare, încât o repetă. El dădu drumul la aerul din piept și îi prinse
fesele în mâini, trăgând-o cât mai aproape de membrul lui tare. Se
simți cuprinsă de un val lent de plăcere, se uită adânc în ochii lui
frumoși și îi atinse gura cu a ei.

Până în acel moment, îi plăcuse să creadă că ea deține controlul,
însă își dădu seama că nu avusese niciodată ultimul cuvânt. Era în
mâinile lui și complet la mila lui. Îi cuprinse gura cu o sălbăticie

care o încântă și își trecu mâinile peste fese, în sus pe spate, ajungând să-i cuprindă sânii.

– Ești atât de moale, îi spuse cu gura lipită de a ei. Nici nu credeam că o femeie poate să fie atât de moale.

– Tu în schimb ești tare.

Reușise să își strecoare una dintre mâini între ei și să îi mângâie erecția.

El trase adânc aer în piept, însă nu o opri. Decise să o sărute iar și îi îngădui să îi slăbească betelia pantalonilor. Lungimea fierbinte și tare a erecției lui i se dezvălui în mână și o atinse timid. Limba lui o mângâie pe a ei și ea își dădu seama că o săruta așa cum își dorea să fie atins. Își plimbă mâna de sus până jos peste toată lungimea lui, după cum o ghida el.

Dintr-odată, o întoarce și dintr-o singură mișcare, o urcă pe masă. Simțea sub fese lemnul neted și calduț și începu să geamă atunci când el îi deschise picioarele și se înfipse între ele. Era atât de minunat de tare lipit de moliciunea ei. Se lăsă pe spate și începu să se frece de el plină de dorință.

– Niciodată nu am dorit atât de mult o femeie.

– Simt asta. Începu să își miște soldurile, făcându-l să geamă. Te vreau.

– Vrei un orgasm, răspunse.

Ea protestă, însă el se trase în spate și o aduse cu coapsele la marginea mesei. Se aplecă asupra ei și o sărută până când se potoli și se lăsă cu totul în voia lui. Mâinile îi erau peste tot. Pe sâni, pe burtă, în păr. Iar buzele lui...

– Nu cred că aş putea să mă satur vreodată de tine, îi zise privind-o drept în față.

Nu știi ce să îi răspundă, așa că îl trase către ea pentru un alt sărut și încercă să își îndeplinească picioarele în jurul taliei lui, dar el îi desfăcu coapsele și începu să îi sărute locul minunat dintre ele.

Da, asta își dorea, se gândi în vreme ce o săruta și o sugea, făcând-o să se zvârcolească de plăcere. Asta își dorea, se gândi în vreme ce soldurile i se mișcau în dansul plăcerii.

Însă când termină și îl văzu că se îndepărtează de ea ca să își aranjeze hainele, știi că nu asta își dorea de fapt. Voia mai mult decât mâinile și buzele lui. Voia să îl privească în ochi în vreme ce

trupurile le erau unul, voia să îl audă cum îi spune numele cuprins de extaz. Îl voia cu totul.

-Nu putem rămâne aici, zise Gideon după ce se îmbrăcară. Ce păcat că trebuia să se îmbrace. Avea cel mai frumos trup pe care îl văzuse vreodată. Era înaltă și suplă și i se potrivea perfect. Pielea ei palidă era perfectă, fără să fie atinsă de vreo urmă sau vreun semn.

Nu văzuse niciodată o femeie atât de perfectă. Nu că văzuse atât de multe la viața lui, dar oricum.

Părul de la îmbinarea coapselor ei avea aceeași nuanță de blond roșcat ca restul podoabei ei capilare și, când îi desfăcuse picioarele, o văzuse roșie și coaptă asemenea unei căpșune.

Nu o posedase.

Știa că ea avea impresia că asta își dorea, însă ar fi ajuns să regreta faptul că își pierduse virtutea cu el. Știa în schimb că nu va fi regretat plăcerea.

Îl privi peste umăr, în vreme ce se chinuia să își aranjeze coama sălbatică de păr într-o coafură care să arate acceptabil. Nu credea că va reuși. Era prea sălbatic și prea încâlcit acum și asta era ceva ce îl încânta.

Cu cât arăta mai sălbatică și mai plină de dorință, cu atât era mai frumoasă.

-Mergem la Vauxhall? îl întrebă cu buzele curbate într-un surâs.

-Da. Ar trebui să mergem astă-seară, pentru că am fost văzuți deja la cantină.

Renunță la a încerca să își aranjeze părul și își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

-Cine ne-a văzut?

-Nu știi exact. E mai mult o impresie. Când trăiești pe străzi destul, înveți să ai încredere în instinctele tale. Ar trebui să mergem.

Ea își verifică ținuta și se uită în direcția câinelui.

-Sunt gata.

El ar fi vrut să poată să spună același lucru. Urma să o ducă la Vauxhall, apoi nu va mai avea nevoie de el. Își va fi îndeplinit scopul.

Însă asta era ceea ce își dorea și el, nu? Voia colierul și șansa la o viață nouă. Voia să scape de Londra și de trecutul lui Gideon Harrow.

Luă sfeșnicul de pe masă și îi aruncă umbra unui zâmbet. Se întrebă dacă zâmbea pentru că în curând va fi înapoi în casa de unde venise sfeșnicul, înapoi la viața ei obișnuită.

– Atunci, hai să mergem. Să stai aproape de mine până când ieșim din Field Lane.

Deschise ușa și dădu nas în nas cu rânjetul lui Stub.

– Salutare, Gideon. Ți aduci aminte de mine?

Capitolul 15

Gideon nu avu timp să gândească. Apucă sfeșnicul din mâna Susannei și îl lovi pe bărbat cu el peste obraz. Stub făcu un pas în spate, împleticindu-se. Gideon dădu drumul armei și o prinse pe Susanna de mână.

-Fugi!

O trase afară pe ușă, direct în stradă. La câțiva metri de atelierul lui Des, Racer îi apăru în drum. Beauty lătră și mârâi suficient cât să îi distragă atenția lui Racer, așa că Gideon îl pocni atât de tare cu umărul încât îl făcu să cadă în fund. Nu că asta l-ar fi oprit multă vreme, mai ales că Racer era destul de rapid, încât să îi prindă din urmă fără probleme.

Singura lor șansă era să scape de ei pe străzile înguste ale mahalalei și abia apoi să se îndrepte către Vauxhall. Însă nu avea să le fie ușor să îi scuture de pe urme pe golanii lui Beezle, care cunoșteau zona la fel de bine ca și el.

-Pe aici!

O trase după el într-o cârciumă aglomerată, unde înghionti oamenii care le apăreau în cale. Se împleticiră către ieșirea din spate, iar Gideon trânti ușa și se lipi cu spatele de clădire. Curtea era plină de gunoaie și de mormane pe care nu avea de gând să le examineze de aproape. Susanna tuși din cauza mirosului înțepător.

-Acum ce facem? îl întrebă acoperindu-și gura cu brațul.

-E o scândură ruptă în gard. Ieșim pe acolo înainte ca Racer să își aducă aminte că ne poate tăia calea. Dacă reușim să ajungem pe Fleet Street, s-ar putea să avem o șansă. Nu cred că se așteaptă să mergem la grădinile plăcerii. Se vor gândi că ne ascundem și se vor retrage. Poți să fugi?

Fata îi rânji și el scutură din cap nefiind sigur dacă nu cumva își imaginase asta. Nu. Nu își imaginase. Ea se amuza de minune. Probabil că i se părea o noapte distractivă, asemenea unei seri petrecute la teatru.

Ce tâmpit era!

Era mai bine decât o seară la teatru. Cum să se abțină din a-i întoarce rânjetul?

O luă de mână și împreună o luară la fugă prin curte. Ridică scândura, o împinse pe ea, apoi, după ce aruncă o ultimă privire în jur, trecu și el prin gaură. Stătea nemișcată de cealaltă parte a gardului, așa că o prinse de mână.

– Haide.

– Gideon, o auzi șoptind cu vocea încărcată de frică.

Îi dădu drumul mâinii.

Beezle era acolo și îi ținea un cuțit lipit de gât.

Nu tipă. Ascuțișul cuțitului îi săpa în pielea de pe gât și, în afară de tremurul pe care nu și-l putea controla, era mult prea terorizată ca să se poată mișca. Voia să închidă ochii și să se trezească dintr-odată acasă la ea. Voia să își poată îmbrățișa mama o ultimă oară, să îi spună că îi părea foarte rău că o dezamăgise.

Pe străzile înguste, femeile strigau după bărbații care treceau, care bărbați avea replici la fel de obraznice pentru ele. Nimeni nu părea să observe și nimănui nu părea să îi pese că ea urma să moară.

Auzi zgomot de pași și își aținti privirea în direcția lor.

– Racer.

Bărbatul care îi ținea cuțitul la gât dădu binețe nou-venitului. Acum Gideon era în inferioritate numerică. În lumina palidă, Susanna putu să îi citească expresia de pe chip. Avea buzele strânse și ochii îi sclipeau de furie. Se holbă la cuțitul lipit de gâtul ei.

Ea închise ochii. Era un moment bun să se roage ca el să nu încerce vreo manevră foarte riscantă.

Auzi un zgomot în depărtare și își dădu seama că era un tunet. Nici unul dintre bărbați nu ridică ochii spre cer.

– Beezle. Racer. Gideon le făcu o plecăciune în bătaie de joc. O noapte minunată pentru o plimbare.

Aa, deci acesta era Beezle. Înțelegea de ce Gideon nu putea să îl suporte. În momentul acesta, nici ei nu îi era foarte drag.

– Știi că o să te omor, zise Beezle. Dă-mi acum ce vreau și o voi face ușor și o voi lăsa pe fată să trăiască.

– Colierul? Gideon își bătă bărbia cu degetul. Asta va fi o problemă, pentru că nu îl am la mine.

-Mergi și adu-l. Beezle își agită cuțitul în direcția străzii, înainte să îl lipească înapoi de gâtul ei. O să te așteptăm aici.

Tună iar. Și iar.

Nu, de fapt, ăla nu era zgomot de tunet. Ochii îi căzură pe Beauty, care încerca să străpungă cu capul deschizătura din gard. Câinele trecu șovăitor, mârâind din gât.

-Stai pe loc! țipă Racer, aruncându-se în direcția lui Beauty.

Câteaua își arată colții și rămase pe loc cu picioarele îndepărtate și capul în jos.

-Cât de nepoliticos sunt, zise Gideon cu o voce care se voia plăcută. Beezle, ți-o prezint pe Beauty. E foarte atașată de Susanna – femeia căreia îi ții cuțitul la gât. Dacă nu îi dai drumul, mă tem că Beauty te va sfâșia.

Zâmbi.

-Potolește potaia, Gideon.

Beezle gesticulă cu cuțitul în mână.

Susanna se dădu la o parte. Beezle o ținea încă strâns de talie, însă reuși să îl dezechilibreze. Se împleticise, așa că Beauty atacă. Beauty se aruncă asupra lui Beezle cu toată greutatea și o făcu pe Susanna să cadă în stradă. Gideon o ridică de la pământ.

-Fugi!

-Beauty! țipă Susanna.

-Fugi! o împinse Gideon.

O luă orbește la fugă, lovindu-se de oamenii care veniseră să vadă de unde era tot balamucul. Trecu printre ei până ajunse la o răscruce. Stânga sau dreapta? Cu mâinile pe genunchi, încercă să își tragă sufletul în vreme ce își ștergea lacrimile cu mâneca.

Tunetul bubui în depărtare.

-Mergi la dreapta!

Se uită panicată împrejur. Gideon fugea ca posedat, cu Beauty sub braț.

-Ia-o la dreapta! îi strigă iar.

O tăie la dreapta, cu Gideon fugind foarte aproape pe urmele ei. Prostituatele o aplaudară când trecu pe lângă ele, evident crezând că era și ea una dintre ele.

Nimeni nu le sări în ajutor, nu că ar fi acceptat oricum. Însă asta îi punea la grea încercare încrederea în umanitate.

– Mergi înspre Fleet Street, îi strigă Gideon.

Se uită la el ca la un nebun. La cât de bine cunoștea ea zona, din partea ei puteau să fie și în China.

– Într-acolo!

Se puse în fața ei ca să o conducă, luând-o la goană cu o ușurință pentru care îl invidia. Bucuria faptului că scăpaseră îi dăduse energia să fugă până aici, însă simțea că puterile începeau să o părăsească.

El o luă la stânga, la dreapta și apoi de două ori la stânga. Se simțea pierdută într-un labirint.

– Gideon, strigă după el încetinind pasul. Nu mai pot.

– Aproape am ajuns.

Încetini pasul, însă nu atât pe cât și-ar fi dorit Susanna, care se împletici și se împiedică în vârfurile ghetelor care nu îi erau chiar fixe. Își simțea picioarele grele și amorțite. În cele din urmă, Gideon o lipi de peretele unei clădiri și o lăsă să își odihnească puțin cu capul pe zidul de piatră.

Se auziră din nou tunete. O ploaie ușoară începu să cadă, răcorindu-i pielea înfierbântată.

– Ce e în neregulă cu Beauty? reuși să întrebe sacadat.

El se uită în direcția câinelui cuibărit sub braț.

– Nimic. A trebuit să o trag de pe Beezle și nu am vrut să o pierdem când am luat-o la fugă. Își dădu părul ud de pe frunte și așază câinele pe jos. De ce zâmbești?

– Ți-e drag de ea, așa-i? zise ea și făcu un semn din cap în direcția lui Beauty.

El scoase capul de după un colț și verifică situația din Fleet Street. Se auzeau zgomote de trăsuri și oameni trecând, majoritatea îndreptându-se către sau venind de la închisoarea Newgate. Și aceste sunete o făcură dintr-odată să se simtă neobișnuit de în siguranță. Nu credea că Beezle ar îndrăzni să îi atace în mijlocul acestei străzi.

Se aplecă să o scarpine pe Beauty pe cap.

– Și ție ți-e drag de el, așa-i?

Beauty își împinse capul în mâna Susannei, apoi sări și o linse pe față.

– Ce scârbos! zise Gideon. Bale de câine.

Ea se ridică.

-Nu fi gelos. Data viitoare, o să te sărute pe tine.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet, apoi se uită din nou după colț.

-Acum ce facem?

-Acum căutăm să ajungem la Vauxhall. Mă gândesc să fur o trăsură ca să ajungem acolo. Împunse cu degetul aerul în direcția ei. Nu te certa cu mine.

-De ce m-aș certa?

-Pentru că ai un simț total deplasat al moralei și principiilor?

-Nu e nimic în neregulă cu moralitatea mea. În cazul acesta, riscul de a fi omorâți depășește cu mult păcatul de a fura. Așa că furăm trăsura.

O făcu atât de ușor și de fin, încât o luă total prin surprindere atunci când o strigă de pe locul vizitiului. Ea se așteptase la ceva scandal sau măcar la protestele vizitiului, însă nu auzise nimic.

O ajută să urce, iar ea o strigă pe Beauty. Câinele lătră o dată, înainte să sară pe banchetă. Cu o mișcare ușoară a hățurilor, trăsura se puse în mișcare.

-Să mă ierți pentru cum voi conduce. Nu e ceva ce am făcut foarte des.

-M-aș pune eu în locul tău, însă mama spune că e nedemn pentru o doamnă să conducă trăsura.

El zâmbi.

-Cu cât îmi povestești mai multe despre mama ta, cu atât o plac mai puțin. E destul de clar că tu ar trebui să conduci.

Îi oferii hățurile.

-Tocmai ți-am spus că...

-Susanna, mână caii.

Schimbă locul cu el și îi lăsă calului puțin loc de manevră, ceea ce îl făcu să alerge mai repede. Viteza destul de mare și traficul intens de pe Fleet Street o speriau în aceeași măsură în care îi făceau plăcere. Își aruncă părul pe umeri și testă hățurile. Își auzise frații vorbind despre condus nenumărate ore, așa că știa toate noțiunile de bază, deși nu pusese niciodată informația în practică. Ghidă calul la stânga și la dreapta și îl făcu să ocolească toate obstacolele de pe drumul indicat de Gideon.

În cele din urmă, trecură peste podul Waterloo și lăsară în urmă orașul pentru a întâlni câmpii și ferme. Pe măsură ce înaintau, în

fața lor începură să apară hanuri și taverna, o seră și câteva case mai mari ale unor familii înstărite.

Pe când ajunseră la Lambeth, ploaia se oprise cu totul, iar tunelele se auzeau tot mai îndepărtat. Când începură să se audă notele vagi ale viorii și contrabasului, Gideon îi spuse să se oprească. Se holbă la clădirea simetrică de trei etaje și la grupurile de oameni care intrau ca să își petreacă vremea, cel mai probabil, în grădinile plăcerii. Gideon îi spuse să mâne în continuare și ajunseră curând în Kennington Lane. Vizitii plimbau caii celor care veniseră în trăsură și Gideon îi spuse să treacă de ei și să lase trăsura sub un copac, la adăpostul întunericului. Obosită, dar plină de nerăbdare, coborî din trăsură ajutată de brațele lui Gideon.

– Strălucești, îi spuse, ținând-o în brațe mult mai mult decât ar fi fost cuviincios.

– Aș fi putut să conduc toată noaptea. Sper că proprietarul își va regăsi căluțul.

– Și eu. O puse pe pământ și lovi ușor fundul calului. Animalul și trăsura goală dispărură în noapte. Am ajuns. Acum avem o ultimă problemă. Nu avem banii necesari ca să plătim taxa de intrare.

– Și atunci cum o să intrăm?

– Mă bucur că ai întrebat.

O duse departe de lumini și de zgomotul caleștilor care soseau, undeva în mijlocul umbrelor și al întunericului de pe câmpuri. Copacii din partea aceasta erau înalți și neîngrijiți, iar ea se împiedică de câteva ori de pietre. Beauty fugi după ei, băgând în sperieți iepuri și păsări. Gideon o prinse de cot, pentru a o echilibra. Trebuie că avea ochi de pisică de putea să vadă atât de bine în întuneric.

– Da, cam pe aici ar trebui să fie, spuse și se duse mai aproape de zidul care împrejmuia grădinile.

Susanna privi în sus. Cu siguranță că nu putea escalada atât de sus și chiar dacă el ar fi putut, cum ar fi tras-o și pe ea? Și cum ar fi putut să fie siguri că nu îi va prinde nimeni în timp ce încercau să se furișeze? Nu puteau să vadă ce era pe partea cealaltă a gardului.

– Nu în sus, Roșcato. Uită-te în jos.

Se târî pe lângă baza zidului și întinse mâna în lăstărișul des. Beauty începu să miroasă pământul din jurul ei și păru că își

formase o idee destul de clară despre ce se întâmpla. O secundă mai târziu, începu să sape furioasă, așa că Gideon sări în picioare și fugi până la ea.

Se lăsă pe genunchi și capul îi dispăru în tufișuri. Când se dădu în spate, trebui să își scuture frunzele din păr.

- Se pare că a găsit-o câinele.

- Ce să găsească?

- Portița noastră de intrare. Urmați-mă, doamna mea, zise el și se lăsă pe genunchi.

Brook stătea în fața Casei Proprietarului, la intrarea în grădinile plăcerii și privea atent la bărbații și femeile care treceau pe lângă el. O luase pe urma câtorva dintre ele ca să se uite mai bine, însă nici una dintre ele nu era Susanna. Mulțimea de aici era mai bine îmbrăcată și mirosea mai frumos decât mulțimea pe care o găsisese în Field Lane. Și nici nu se uitau la el de parcă ar fi duhnit a putregai, așa cum o făcuse Des Stewart când intrase în atelierul lui și îl trântise de perete.

- Nu știi unde sunt, vânătorule de hoți, scuipe Des cu fața roșie din cauza presiunii mâinii lui Brook pe gâtul lui.

- De unde știi pe cine cauți?

- Ai interogată jumătate din oamenii de pe stradă. S-a dus vorba. Era probabil adevărat.

- Din câte am auzit eu, ai fost văzut cu sora mea.

- Sora ta? Ochii lui Des arătau de parcă urmau să iasă din orbite. Nu am văzut-o în viața mea.

Cu mâna liberă, Brook scoase un portret în miniatură din buzunar. Îl ridică în fața ochilor lui Des. Ochii i se aprinseră a recunoaștere, înainte ca Des să poată ascunde asta.

- Vorbește.

Brook îl strânse pe Des de gât ca pentru a părea mai convingător.

- Nu știi unde e sora ta. Jur.

- Dacă te-ai atins de ea...

- Nu, nu. Dă-mi drumul. O să vorbesc. Jur. Tot ce am încercat să fac a fost să ajut un tovarăș.

Brook îi dădu drumul lui Des și își desfăcu strânsoarea, însă nu se îndepărtă și nu îi făcu hoțului loc ca să poată fugi.

- Care tovarăș?

– Gideon. Zis Săgeată. E din gașca de la Covent Garden. Își șterse sudoarea de pe sprâncene.

– Îl cunosc. Dar ce mama dracului făcea un găinar că Gideon Harrow în compania Susannei?

Gideon o cunoștea pe Marlowe, dar din câte știa, niciodată nu își invitasese vechii tovarăși de găinării la Derring House.

– Gid avea nevoie de un loc în care să se ascundă. Jumătate din Londra e pe urmele lui. Iar eu îi datoram o favoare.

Părul blond îi era acum îmbibat de sudoare și Brook îi putea mirosi frica.

– Și sora mea?

– Gid îi spune Roșcata. Nu am întrebat-o niciodată care e numele ei adevărat. Însă să știi că nu o ținea cu forța sau ceva. Nu aș fi fost de acord cu așa ceva.

– Și domnișoara Brenna O`Shea? Poate să garanteze pentru tine? Des închise ochii de durere.

– Nu o hărțui și pe ea. I-a făcut fetei ceai și i-a dat ceva de mâncare. Brenna e fată bună.

Brook îl bătu pe Des pe cămașa îmbibată de sudoare.

– Dacă i s-a întâmplat ceva surorii mele, o să mă întorc, iar tu și domnișoara Brenna o să vă bucurați de un sejur la Newgate.

Se îndepărtă și trecu pe lângă un morman de batiste de mătase. Jumătate dintre monograme încă nu fuseseră îndepărtate.

– Nu spune asta, Derring, strigă Des după el! Nu am făcut nimic.

Brook se urcă în caleașca familiei Derring și îl instrui pe vizitiu să conducă până la Grădinile Vauxhall. Brook nu era un bărbat înclinat către jocurile de noroc. Nu ar fi pariat pe faptul că Susanna s-ar fi dus la Vauxhall. Însă nu avea altă pistă. Și mama lui îi spusese că ea menționase locul. Brook nu își dădea seama ce dracu' fusese în capul Susannei, ce o făcuse să vrea să vadă Vauxhall, însă știa cât de încăpățânată putea să fie.

Ar fi fugit de acasă numai ca să ajungă să vadă Vauxhall? Nu credea să fie chiar atât de nesăbuită, dar ce știa el despre femei?

Și care era legătura cu Gideon Harrow? Îi plăcuse pe hoț când îl cunoscuse – atât cât ar fi putut să îi placă un hoț lui Brook. Însă dacă era acum cu Susanna, Brook urma să se asigure că își va petrece tot restul vieții într-o închisoare. Spânzurătoarea era mult prea bună pentru ticălos.

Cele două ore pe care le petrecu în fața intrării se dovediră o pierdere de vreme. Nici Susanna, nici Gideon nici nu intrară, nici nu ieșiră. Se îndreptă către trăsură, cu capul plecat și privirea în pământ.

Dacă ar vrea să meargă la Vauxhall, ce i-ar putea sta în cale?

Nu avea trăsură.

Nu avea bani de intrare.

Nu avea...

Brook se opri și un alt bărbat aproape că îl doborî. Cu o înjurătură, bărbatul trecu pe lângă el și Brook făcu cale întoarsă.

Bineînțeles că nu îi văzuse pe Gideon sau pe Susanna intrând în Vauxhall. Nu aveau bani. Însă erau și alte modalități de a intra. Brook se întoarse și începu să caute din ochi alternative la intrare.

Capitolul 16

– E minunat! zise Susanna când se plimbau pe Aleea cea Mare, mărginită pe toate părțile de flori și tufișuri.

Luă înghițituri mici din vinul de Rin, în vreme ce privea la clădiri, despre care îl informă pe Gideon că erau construite în stil Palladian.

Grădinile fuseseră aranjate în formă rectangulară și erau pline de alei, luminate de lămpi și ornate cu arcade, găzduind clădiri mici și intime în care cupluri sau grupuri mici de oameni puteau lua cina.

Nu-l întrebase de unde făcuse rost de bani pentru băuturile răcoritoare și nici el nu-i oferise vreo explicație. Se gândi că până la urmă tolmacul pe care-l făcuse la buzunare nu avea să plângă pentru câțiva șilingi.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că există asemenea locuri în oraș. Pot chiar auzi păsările cântând. Cred că e o privighetoare.

Râse sec, fiindcă n-avea habar cum suna cântecul privighetorilor. I se părea că peste tot în jurul lor erau muzică și râsete, și ceva nou îi întâmpina la fiecare pas.

– O, uite! Vezi tufișurile de acolo? Sunt tufe de zmeură și agriș. Și – trase adânc aer în piept – miroase și tu tufișurile! O, mi se părea mie că recunosc parfumul de narcise.

– Dar uite! Liliac și... și... se pare că aici cresc și fructe, și legume – uite lângă mine: fasole, sparanghel... nu știu ce sunt astea, teci de mazăre probabil. Uite, aici lângă sunt căpșune.

Gideon se simți foarte tentat să rupă o căpșună.

– Dar să știi că cei mai frumoși din grădină sunt copacii, sunt foarte bătrâni. Pâlcul ăsta de aici trebuie să aibă cel puțin 100 de ani. Am văzut grădini mai frumoase, sigur, dar cele de aici sunt foarte bine îngrijite.

– Mulțumesc.

Gideon se roti rapid și privirea-i căzu pe un bărbat îngenunchat lângă o tufă de liliac. Bărbatul cu barbă albă se ridică încet, de parcă ar fi fost chinuit de o durere de genunchi.

Se înclină și se prezintă.

– Robert Southey, horticultor amator. Îmi pare rău să vă întrerup conversația, însă simt că grădinile astea sunt parțial ale mele. Am călătorit prin toată lumea ca să gădesc răsaduri pentru grădina aceasta și pentru cea a familiei mele. Multe dintre ele sunt plantate chiar de mine.

Susanna făcu o reverență. Gideon băgă mâna în buzunar și începu să se joace cu cei doi șilingi pe care îi mai avea.

– Îmi pare foarte rău dacă v-am jignit, zise repede Susanna, dar dacă vă consolează ideea, vorbeam despre grădinile de la Chatsworth ale ducelui de Devonshire.

– Da, le-am văzut și eu, sunt cu adevărat impresionante, și nu mă simt jignit. Munca pe care o depun aici este mai mult un hobby pentru timpul în care sunt în Londra. Călătoriile mele mă țin departe de oraș în marea parte a anului. Oricum, majoritatea oamenilor vin aici pentru distracție, nu pentru plimbări, iar cei care se plimbă nu se uită la flori.

– Întotdeauna îngrijiți grădinile noaptea? întrebă Gideon.

– Dacă simt nevoia, dar aveți dreptate, cea mai potrivită perioadă pentru admirat grădinile e ziua.

– Vauxhall nu este deschis ziua, nu? întrebă Susanna.

– Nu.

Southey se încruntă și Gideon își dădu seama că Susanna îl câștigase de partea ei. Câștiga pe toată lumea de partea ei.

– Dacă vreți să vă întoarceți mâine, cu cea mai mare plăcere vă pot face un tur complet.

Susanna începu să sară de bucurie, însă se uită repede la el pentru un răspuns.

– Inviți pe toată lumea pe care o cunoști la tururi ghidate? întrebă Gideon.

– Doar o mână de oameni speciali, zise Southey zâmbindu-i Susannei. Ea îi întoarse zâmbetul.

Dacă era ceva putred la mijloc, Gideon nu putu să-și dea seama.

Asta nu însemna că nu urma să caute în continuare.

– Și de ce suntem printre puținii privilegiați? întrebă Gideon.

Susanna îl privi încruntată.

– Tu nu ești printre ei, îi spuse Southey cu dispreț în privire. Ea este. Aș fi încântat să vă văd din nou, domnișoară...

– Nu domnișoară, doamna Harrow, interveni Gideon.

Se puseseră de acord că nu va spune nimănui numele adevărat, în caz că fratele ei o căuta, însă nu stabiliseră niciodată că urmau a se preface că sunt soț și soție.

Susanna reuși să-și ascundă uimirea la auzul declarației lui. Își îndulci trăsăturile cu un nou zâmbet.

– Mi-ar face o deosebită plăcere să iau parte la turul grădinilor, dar dacă nu vă supărați, îl voi aduce și pe soțul meu.

– Atâta vreme cât e cu dumneavoastră, e bine-venit.

Bărbatul mai în vârstă căută în buzunar și scoase o carte de vizită.

– Să vă prezentați cu asta la intrare.

Susanna luă cartea de vizită și i-o întinse lui Gideon.

– Mulțumesc mult, domnule. Pot să vă întreb de ce m-ați invitat, ținând cont de faptul că oferiți foarte rar tururi în timpul zilei?

Southey își scărpină părul alb de deasupra urechii.

– Nu știu exact, s-ar putea să fie faptul că îmi aduceți aminte de o femeie pe care am cunoscut-o acum mulți ani.

– O!

Gideon o luă de braț și o trase către aleea principală. Ea privi peste umăr și spuse:

– O să venim după micul dejun, dacă vi se pare o oră potrivită.

– E perfect.

– Ne vedem dimineață, domnule Southey.

– Să nu-i dați voie câinelui să sape straturile de flori! Nu-mi dau seama cum ați reușit să intrați cu ea aici, deoarece câinii nu au voie în grădină, să știți.

– O, nu! Nu ar săpa niciodată straturile de flori! negă Susanna cu o mișcare a capului.

Gideon salută un polițist care trecea și-și continuă plimbarea într-un ritm domol.

Distanța dintre lămpi începu să crească și întreagă porțiune a grădinii începu să fie cuprinsă de întuneric.

Gideon se opri la adăpostul umbrelor, ascultând cu atenție în speranța că ar putea auzi sunete scoase de cupluri îndrăgostite. Nu putu să audă nimic, așa că o luă pe Susanna de mână.

Fata nu se împotrivi pentru că avea încredere în el, o încredere pe care nu voia să o analizeze prea în detaliu în acest moment.

Poteca întunecată era numită așa pentru că era înconjurată de copaci cu coroane mai dese, care blocau lumina.

O conduse pe o bucată de iarbă neacoperită de crengi, de unde puteau să vadă clar cerul nopții.

Gideon își dori să aibă o haină pe care să o poată așeza pe iarbă. Din păcate, o pierduse cândva în cursul zilei trecute. Se afla probabil încă pe spatele scaunului din atelierul lui Bess.

O trase pe Susanna jos lângă el și îi arătă cerul acoperit de stele.

– Am o surpriză pentru tine.

– Chiar?

O privi și își spuse că arăta ca o copiliță, cu ochii larg deschiși și cu un zâmbet larg care îi lumina fața.

Iubea privirea aceea a ei și se bucura extraordinar de tare să îi facă pe plac.

– E o noapte atât de frumoasă, șopti ea.

– Cu toate lămpile de pe alei, mai că nu îți dai seama că e noapte, aici în schimb e mai întuneric, sunt mai multe stele.

– Nici nu știam că poți vedea stelele din Londra! Până acum eu le-am văzut doar de la casa de la țară.

– Sunt încă o mulțime de lucruri pe care nu le-ai văzut în Londra, îi răspunse el.

Ea încuviință și-și lăsă capul pe brațul lui.

– Mi-ai arătat atât de multe!

– Aș putea să îți arăt și mai multe! Mi-ar plăcea să o fac.

Își întoarse fața către el și-și dădu seama că buzele le erau la câțiva centimetri.

– Ce vrei să spui, Gideon?

Oare ce voia să spună? Nu era cu adevărat soțul ei, nu avea să fie niciodată soțul ei, mai aveau de stat împreună în această seară, poate mâine, iar asta era tot.

– Să știi că nu sunt aici cu tine doar pentru colier. Ea-l privi jucăuș.

– Eh, cel puțin ai spus „doar“.

– Nu te voi minți să îți spun că nu am nevoie de el. Am nevoie de el. Însă îmi doresc aproape la fel de mult să fiu cu tine.

– De ce?

Gideon închise ochii. N-ar fi trebuit să spună asta.

– Niciodată să nu îți măsoari cuvintele cu mine. Vrei să știi de ce vreau să fiu cu tine? Lista e prea lungă. În primul rând te bucuri de fiecare moment și ești curajoasă. Îmi aduc aminte de felul în care i-ai înfruntat pe Dagger Dan și pe Corker, m-ai făcut să-mi dau seama că te-am judecat greșit.

– Nu, eu te-am judecat greșit. Ești mult mai mult decât un hoț, dar știi asta deja, nu? Ești blând și ești generos. Mă faci să râd. Mă faci să simt.

Se înșela. Nu era blând, nici generos. Era egoist. Cine putea să fie mai egoist decât un hoț? Avea grijă doar de el și naiba să îi ia pe toți ceilalți.

Iar acum, urma să îi demonstreze cât de egoist era cu adevărat. Nu putea să-i mai reziste. Nu mai voia.

Îi sărută ușor buzele.

– Ce simți acum?

– Iubire, îi șopti. Știu că nu ar fi trebuit, dar m-am îndrăgostit de tine.

Era ca și cum și-ar fi întins mâna și i-ar fi scos inima din piept.

Simți un junghi în piept, și pentru o secundă nu mai putu să respire.

– Ce-ai spus? reuși să îngaimă în cele din urmă.

Ea zâmbi și îi cuprinse fața cu mâinile.

– Am spus că te iubesc, Gideon Harrow!

Simți cuvintele ca pe un pumn în față, ca pe un genunchi în coaste, ca pe un cot în plămâni. Când auzise ultima dată cuvintele astea? Când avea 5 ani? Când avea 6?

Era învelit și așezat pe lada care îi servea pe post pe pat, cu cearșaful aspru tras până peste bărbie. Simțea degetele roșii și aspre ale mamei lui, mângâindu-i părul.

– Dormi, Gideon. Te iubesc, băiat dulce.

Închise ochii. Nu voia să își amintească acele vremuri. Nu voia să simtă iar durerea pierderii. Nu voia nici s-o privească pe Susanna și să știe că o va pierde și pe ea.

Își dădu capul pe spate și se uită la cer. Nu putea să respire, se simțea bătut de amintirea mamei lui care îi mângâia părul.

Susanna se ridică în capul oaselor, trăgându-și picioarele la piept și îmbrățișându-și genunchii.

-Am spus ceva greșit.

-Nu.

Își așază obrazii pe dosul palmei și se întoarse cu fața către el, așteptând.

-Mă gândeam la ultima oară când cineva mi-a spus... asta. Mi-am adus aminte de mama.

-A murit când erai foarte tânăr.

El încuviință, uitându-se fix la punctele mici de lumină de pe cuvertura de catifea neagră de deasupra capetelor lor. Oare mama lui era undeva acolo sus, privindu-l? Oare ce ar fi crezut despre Susanna?

Gideon fornăi, probabil că ar fi crezut că era prea bună pentru el. Și era.

-Și nimeni nu ți-a spus că te iubește de când...?

-Cine să mă iubească? Beezle? Racer? Marlowe? râse când rosti ultimul nume, pentru că-l duru.

-Marlowe te iubește, zise Susanna, numai că nu în același fel în care o iubești tu.

Ochii li se întâlniră.

-Nu o iubesc. Credeam c-o iubesc.

Oare cum să explice că de când o cunoscuse ajunsese să simtă mult mai mult decât crezuse vreodată că era posibil?

Crezuse că ceea ce simțise pentru Marlowe era iubire. Acum însă își dădea seama că nu fusese altceva în afară de dorință. Dar o iubea pe Susanna? Cum naiba ar fi putut să-și dea seama?

Cum ar fi putut un om care își petrecuse întreaga viață profitând de alții să se transforme într-un om căruia îi păsa de altcineva?

Deși știa răspunsul, Susanna îl întrebă:

-Și ce s-a schimbat?

-Sunt atât de flatat că tu crezi că mă iubești.

Ea râse, fiindcă nu era tocmai reacția pe care o aștepta.

-Nu ești flatat, ești mort de frică. Ai impresia că nu știu despre ce vorbesc. Că dacă aș ști cine ești cu adevărat, nu te-aș iubi.

-Dacă ai ști jumătate din ce am făcut, Susanna...

-Știu câte ceva despre ce ai făcut. Știu că ai ajutat-o pe Marlowe să scape de acel lord al crimei. Știu că ai ajutat o fetiță să ajungă înapoi la mama ei. Știu că ai cărat-o pe Beauty sub braț, ca s-o aperi de Beezle.

Cățelușa ridică repede capul, îi privi curioasă, apoi adormi din nou.
– Crezi că acelea au fost dovezi de bunătate? Au fost lucruri care au ținut de supraviețuire. Tu nu ai fi plecat de lângă ei.

– Și atunci de ce nu ai plecat de lângă mine?

– Din lăcomie. Am nevoie de colier.

– Atunci, du-te și caută-l. M-ai fi putut abandona oricând, ca să mergi înapoi la Derring House și să-l cauți.

Vorbele ei îi vibrară în urechi ca o melodie cântată de o orchestră.

– Nu știu unde e ascuns.

Ea-l prinse de mână.

– Și cât i-ar lua unui hoț experimentat ca tine să-l găsească? O oră? Două?

Gideon se uită în jos la mâinile lor înlănțuite și văzu palma lui mare și întunecată așezată peste palma ei mică și albă.

– Știu cine ești, Gideon Harrow, și știu și ce ai făcut. Și te doresc oricum, am crezut că-mi doresc să vin la Vauxhall ca să descopăr secretele mamei mele. Am crezut că, dacă văd locul acesta cu cărările sale ascunse și cu copacii seculari, aș putea să văd o umbră din femeia care a fost înainte să devină atât de dură. Aș putea poate să înțeleg de ce nu m-a putut iubi. Însă aveai dreptate.

– Cum adică?

Ea îi zâmbi.

– M-ai auzit. Mi-ai spus că am început această călătorie pentru că aveam nevoie să evadez. Așa e. Și pentru că trebuia să te întâlnesc pe tine.

– Pe mine nu ar fi trebuit să mă întâlnești niciodată.

– Dar te-am întâlnit.

Îl prinse de după gât și se aplecă pentru a-l săruta.

– Te-am întâlnit, Gideon Harrow, și nu regret. La fel cum nu voi regreta nimic din ce se va întâmpla între noi.

Buzele lui le atinseră pe ale ei. Nu putu să se abțină din a o gusta. O întinse în iarba moale și se ridică într-un cot ca să se uite la ea.

– Asta o vei regreta. Vei dori să nu se fi întâmplat cu mine. O mângâie pe părul mătăsos întins pe lângă ea ca o aură.

– Trebuie să fie cu tine, pentru că, pentru mine, numai tu vei exista mereu.

O sărută iar, încet, știind că aveau tot restul nopții la dispoziție. Mulțimile nu părăseau grădinile Vauxhall decât la răsăritul

soarelui. Nu trebuia să se grăbească. Avea și ea mai mult timp la dispoziție ca să se răzgândească. Deși poate credea că timpul pe trecut împreună va dura o eternitate, el știa mai bine. Viitorul nu le rezerva nimic dacă rămâneau împreună. Ea era menită să aibă o viață cu totul diferită de a lui. Era fica unui conte. El era un nimeni și nimic. Nu putea să se căsătorească cu ea. Nu putea nici măcar să îi ofere o masă sau băuturi fără să trebuiască să fure banii de undeva. Însă îi putea oferi o ultimă noapte de plăcere. Își lăsă mâna să alunece sub fustele ei, cuprinzându-i pielea moale a pulpei. Ea trase ascuțit aer în piept când îi atinse pielea zdrelită.

- Încă te doare tare?

Ea negă cu un gest al capului.

- Numai când mă atingi acolo. Nu doare de exemplu când merg.

- Deci e mai mult o zgârietură.

Își plimbă mâna mai sus, peste genunchi și apoi între coapse. Acum știa cum arată fără rochia care nu îi venea perfect și fără rândurile de jupoane. O văzuse întinsă pe masa lui Des și era magnifică. Se gândi la picioarele ei lungi și zvelte și începu să le mângâie cu degetele până când o simți cum tremură.

Mâinile ei îl prinseră de cămașă, trăgând de ea și încercând să îi mângâie spatele. Atinsese mai multe femei în viața lui, însă pe nici una nu o mângâiasse așa. Niciodată cu tandrețe și aproape cu evlavie. Buzele ei i se plimbau pe maxilar, pe gât și mâinile ei fine îi atinseră fesele strângând ușor.

Îi deschise cămășuța cu gura și îi apucă unul din sfârcurile ferme între dinți și începu să îl frământă cu gura în vreme ce mâinile i se duceau tot mai aproape de miezul feminității. Picioarele ei tremurară de dorință și scoase un geamăt adânc de plăcere când mâna lui mângâie buclele moi dintre ele. Îl prinse de șolduri și în vreme ce degetele lui se împleticeau în buclele ei, mâna ei îi frământa mădularul tare. Ea își ridică șoldurile, făcându-i loc să introducă un deget între buzele esenței ei de femeie.

Încercă să dea uitării mâna ei care îl cuprinsese și încercă să nu își imagineze degetele subțiri într-o mișcare de mângâiere de la rădăcină la vârf. Introduse două degete în ea și cu degetul mare atinse jucăuș butonul mic care o făcea să explodeze de plăcere. Putea să îi ofere atâta lucru și să îi lase virtutea neatinsă. Mâinile

ei se opriră o secundă, apoi începură să tragă ca să îi deschidă pantalonii. Dintr-odată mădularul lui era liber și cuprins de căldura mâinilor ei.

– Susanna, îi spuse ca un avertisment.

– Asta e ceea ce îmi doresc, Gideon.

Mâinile ei începură să se miște în sus și în jos cu mișcări lascive care îl făcură să scoată sunete adânci de plăcere. Degetele lui începură să se miște mai repede și ea își opri mâna în vreme ce mușchii mâinii lui se încordară.

– Ia-mă, Gideon, șopti.

– Dacă mai vorbești așa, nu o să mă mai pot abține.

– Foarte bine. Pentru că te vreau. Vreau... da... o... da...

Degetul lui mare începu să frece iar mugurașul care îi pulsa între picioare în vreme ce ea i se deschidea în față ca o floare. Un sunet sugrumat de plăcere își făcu loc în noapte, dublând ecoul unui tunet. El se uită către cer la explozia de lumină a primului foc de artificii al serii.

– Da, mi se pare foarte potrivit.

– Chiar foarte.

Îi înconjură talia cu picioarele, unindu-și corpurile în așa fel încât mădularul lui era în fața intrării ei calde. Îi trase capul către ea și îl sărută în vreme ce tot mai multe artificii explodau deasupra lor. Încet, alunecă în ea, în umezeala aceea strâmtă. Se închise în jurul lui, iar el își dori să se îngroape pentru vecie în locul acela cald și umed.

– Nu vreau să îți fac rău, îi spuse. Am auzit că prima oară poate să fie dureros.

– Nu mi-ai face rău niciodată. Mă simt minunat cu tine înăuntru. E frumos. E perfect.

Alunecă și mai adânc și o simți cum opune puțină rezistență. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a se abține până când ea se relaxă din nou. Îl privi adânc în ochi, plină de dorință. Rând pe rând, mușchii i se relaxară și își închise pleoapele.

Intră în ea și mai adânc, mai adânc în peștera ei strâmtă. Ea exclamă de durere, iar el se forță să se oprească. Era atât de aproape. Atât de aproape să se îngroape în ea.

– Nu mă pot opri, gemu. Dacă vrei să încetez, spune-mi acum.

-Nu te opri. Își împreună gleznele pe spatele lui. Nu te opri niciodată.

Se îngropă în ea, făcând-o să scoată un geamăt mic de durere. Era strâmtă și țeapănă, așa că îi sărută gâtul și umărul ca o scuză.

-Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

O explozie de roșu de la artificii de deasupra îi luminează fața și era atât de frumoasă. Tot ceea ce ținea de ea era extraordinar de frumos. Îi zâmbi și îl sărută ușor.

-Sunt a ta de acum. Voi fi mereu a ta.

El se mișcă încet și blând în ea. Putu să simtă cum brațele ei începeau să i se încordeze în jurul gâtului, așa că îi șopti:

-Relaxează-te.

-Se simte... nu mă doare foarte tare, dar e ceva mai mult decât disconfort.

El se retrase, ieșind aproape de tot din ea.

-E o invazie, îi șopti. Trebuie să o primești de bunăvoie. Trebuie să mă primești înăuntru. Alunecă ușor și o umplu cu totul, centimetru cu centimetru.

-Relaxează-te.

-Da.

Își lăsa capul să cadă pe spate și parte din tensiune începu să îi dispară din brațe și din picioare.

-Lasă-mă să te posed. Oferă-mi-te.

El alunecă în ea, se retrase și intra din nou. Ea gemu.

Și asta îl făcu să se oprească.

-Te-am rănit?

-Nu mai doare la fel de tare acum. Încep să îmi dau seama cum poate să fie chiar plăcut, dacă nu ai fi atât de mare.

El râse și își odihni fruntea pe umărul ei.

Flăcări portocalii explodară deasupra capetelor lor, luminându-i părul până când păru că arde.

-Am spus ceva ce nu trebuia?

-Nu, nu. Ai spus ceva foarte corect.

Ea își schimbă poziția, se strânse în jurul lui și îl făcu să simtă o explozie de plăcere.

-Susanna, îi spuse pe un ton înecat.

-Ți-a plăcut asta.

Începu să își miște soldurile, ridicându-le în sus și făcându-l să o penetreze și mai adânc.

– Doamne sfinte! Nu vreau să îți fac rău. Stai mai încet.

Se strânse din nou în jurul lui și el simți că vede negru în fața ochilor.

– Nu mai pot să..

– Atunci dă-ți drumul.

Deasupra lor explodau lumini de toate culorile în vreme ce el intra în ea până când corpul îi explodează de plăcere. Se retrase exact când trebuia, ținându-și mădularul în mână și scuturându-și sămânța pe iarba din spatele lor.

Se prăbuși lângă ea și când își ridică mâna putu să vadă sângele de pe degete.

Ce mama dracului făcuse?

Susanna privi un moment artificiiile, încercând să țină minte fiecare imagine, fiecare detaliu, senzația lui în ea, expresia feței lui când ajunsese la orgasm, felul în care își simțea inima bătând în tâmpile.

Nu mai era virgină. Se simțea de parcă o povară foarte mare îi fusese ridicată de pe umeri. Nu se mai putea întoarce la viața pe care o avusese înainte. Nu mai putea să fie fata speriată, care își pierdea cumpătul în fața mamei ei. Fusese schimbată într-un fel irevocabil.

Și fusese decizia ei.

Se întoarce pe o parte, se ghemui lângă Gideon și se uită în continuare la exploziile de lumină care apăreau pe cer. Cu câteva zile în urmă, ideea de a sta întinsă în iarbă ar fi îngrozit-o. Ideea de a sta întinsă în iarbă lângă un bărbat pe jumătate dezbrăcat ar fi îngrozit-o. Și nu ar fi știut nimic despre plăcere sau despre felul în care te făcea să te simți un bărbat atunci când îți implântă mădularul în tine.

Fusese mereu o fată la locul ei, mult prea protejată, și își dorise enorm să scape de constrângeri. Voise să vadă lumea și să poată explora și în afara pereților coliviei ei aurite.

Acum știa.

Oare de asta încercase mama ei să o protejeze? Susanna scutură din cap. Nu. Nu de asta. Mama ei căutase să o protejeze de ceea ce urma. Avea să îl piardă pe Gideon. Atâta lucru știa. Nu era genul de bărbat pe care o femeie ca ea să îl poată păstra. Datoria, onoarea,

numele, acestea erau lucrurile care ar urma să lege un bărbat de ea. Și legături fără dragoste.

Fusese o proastă să se îndrăgostească de el. Inima începuse deja să se frângă la gândul că îl va pierde curând. Tot timpul urâse felul în care mama ei îi dictase fiecare aspect al vieții. Acum vedea lucrurile într-o altă lumină. Poate că tot ce își dorise mama ei fusese să o protejeze de durere.

– Te doare? o întrebă Gideon în vreme ce îi răsucea absent șuvițe de păr pe lângă degete.

Se întreba dacă știa cât însemnau pentru ea acele gesturi mici de afecțiune.

– Nu, sunt bine. Poate puțin iritată, însă a meritat efortul.

– Data viitoare va fi mai bine. Nu că vreau să spun că...

Ea se ridică în cot și îi puse un deget pe buze.

– Te rog să nu te transformi chiar acum într-un domn.

– Ești o influență rea asupra mea.

Ea oftă și își așeză capul pe umărul lui.

– Dacă ai avea idee de câte ori mi s-a mai spus asta.

Simți cum pieptul lui tremură de râs și își lipi obrazul de al lui. Se va gândi la momentul acesta, la pieptul lui puternic și la felul în care se simțea cu obrazul lipit de el. Se va gândi la asta până în momentul în care va fi bătrână și pe moarte. Își va aminti ce înseamnă să fii tânăr și liber. O dată în viață, fusese liberă.

– Acum ce facem? o întrebă după ce spectacolul de artificii se termină și orchestra începuse să cânte din nou.

Se îmbrăcase deja și o ajută și pe ea cu rochia. Însă nu plecase din locul lor ascuns de privirile celorlalți. Ei i se părea că acolo era lumea lor. Își dori să nu trebuiască să plece niciodată. Însă se aștepta la așa o întrebare și știa că totul trebuia să se sfârșească.

– Ar trebui să te duc direct la Derring House, să îți dau colierul. Te-ai ținut de cuvânt cu vârf și îndesat.

El nu o contrazise. Ar fi vrut să îl audă că neagă, că îi spune că nu era vorba despre colier, însă bineînțeles că de asta era vorba. Oare la ce se așteptase? Chiar crezuse că îi va spune: „Ce colier? Mie îmi pasă numai de tine?”

– Însă, dacă mă duc înapoi acasă acum, nu o să mai pot veni aici niciodată. Și câți oameni au bucuria de a vizita Grădinile Vauxhall în timpul zilei?

El dădu la iveală cartea de vizita a lui Robert Southey.

– Adevărul e că avem o invitație. Și asta e o premieră pentru mine. Probabil chiar nu glumea. Era ciudat cum mărturisirea lui că nu fusese niciodată invitat undeva o făcu să vrea să îl ia în brațe.

– Însă avem nevoie de un loc în care să putem dormi, spuse. Nu cred că putem rămâne aici.

– Nu. Polițiștii scot pe toată lumea afară la ora închiderii, însă sunt case de oaspeți pe lângă drum și în Lambeth.

– Și ai de gând să te lipești de buzunarul cuiva ca să putem sta acolo o noapte?

Era sigură că era capabil să buzunărească pe careva ca să își permită o cameră la Pultney.

– Mai am câțiva șilingi. Cred că aş putea să mituiesc un vizitiu să ne lase să dormim în grajd.

O ajută să se ridice în picioare și ea se strâmbă când își dădu seama cât de iritată era între picioare. Încercă să își ascundă expresia, însă când îi întâlni ochii lui Gideon, trăsăturile lui erau nemișcate. Văzuse și era, mai mult că sigur, extrem de furios pe sine.

O luă de mână și o conduse pe Poteca Întunecată până când trecură pe o cărare luminată. Mulțimile erau tot mai mari, puteai să vezi peste tot bărbați și femei care se plimbau și vorbeau. Putu să vadă oameni care țineau toasturi și un băiat care făcea scamatorii. Gideon o trase în cele din urmă către The Grove, acolo unde se auzea muzica orchestrei și era plin de perechi care dansau sau se odihneau pe bănci cu pahare în mână.

– Vrei să dansezi? îl întrebă.

El își înfipse mâinile în buzunare.

– Aș vrea, dar nu știu pașii.

– Aș putea să te învăț.

– Nu cred că ai putea.

Nu putea să se uite la ea, și Susanna își simți ochii cum se umpleau de lacrimi. Oare avea să se poarte așa până când se vor despărți definitiv?

Nu voia să se mai uite la perechile de dansatori, așa că începu să își plimbe privirea către clienți. Îi trecu prin cap că era posibil să și cunoască pe câțiva dintre ei. Se îndoia că vreo cunoștință ar fi putut să o recunoască sub aspectul atât de dezordonat, însă era totuși un risc.

Craiul pe care îl iubesc

Poate că îl zărise datorită vigilenței ei renăscute. Sau poate pentru că se mișca atât de hotărât și cu un scop precis, în vreme ce toți cei din jurul lui se plimbau la pas domol.

Îl prinse strâns de brațe pe Gideon și acesta se apropie de ea și o privi cu atenție.

-Care e problema?

-Fratele meu Brook e aici.

Capitolul 17

Nu se mișcă. Nu îndrăznește să respire. Îl privi pe Brook mărșăluind de-a lungul cărării, cu mâinile în buzunare și cu ochii ageri. Nu o văzuse încă. Arborele îi ascundea deocamdată, dar peste doar câteva momente ar fi fost față în față.

– Unde? schiță Gideon cuvintele cu buzele.

– Chiar vizavi de noi. În haina albastră, mâinile în buzunare...

– La naiba! Te caută.

– Cum ar putea să știe că sunt aici?

– De unde naiba a știut unde se ascundea Marlowe?

Bună observație. Brook îi amintea de un câine de vânătoare care adulmeca prada.

– Trebuie să plecăm înainte să ne vadă.

– Sunt complet de acord. Din păcate, urmează să treacă prin fața Casei Proprietarului. Aceasta este calea de ieșire.

– Ce se întâmplă dacă îl înconjurăm, îi ieșim în spate și îl depășim când trece?

– Un plan bun, dacă putem să ne învârtim fără ca el să ne vadă.

Și dacă nu se întoarce înapoi pe unde a venit, se gândi Susanna. Brook putea fi imprevizibil, dar acum nu era cel mai bun moment pentru a menționa acest lucru.

Gideon o strânse de mână, cu brațul rigid, indicând că ar trebui să aștepte semnalul lui ca să se miște.

Brook se apropie de punctul în care i-ar fi văzut, iar respirația i se accelera. Inima îi bătea tare și mintea ei repeta: „ne va vedea; ne va vedea“.

În ultimul moment, Gideon o trase de braț și se îndepărtă de ascunzătoarea lor.

Nu îndrăznește să se uite la Brook. Dacă mărea pasul puțin, ar fi avut o priveliște clară asupra lor.

– Lent și constant, o avertiză Gideon. Ca și cum ai fi la plimbare.

Voia să fugă. Dacă Gideon ar fi încetinit cât de cât, Brook i-ar fi văzut.

Mâna fermă a lui Gideon care o strângea pe a ei o ținea sub control. Când în sfârșit îndrăzni să se uite peste umăr, nu-l văzu pe Brook.

– Uită-te înainte, spuse Gideon. Nu te îngrijora, dar o să fi urmărită.

Înconjurată orchestra, deplasându-se în jurul zecilor de clienți și chelneri. În orice secundă era sigură că Brook va apărea în fața lor, tipând: „Aha!” și apucând-o de braț. Părea că trecuseră ore până să ajungă la ultima porțiune de pavaj înainte de Casa Proprietarului.

– Acolo.

Gideon dădu din cap spre locul în care stătuseră. Brook studia arborele de care se sprijinise adineauri și Susanna își înfipse unghiile în brațul lui Gideon.

– De unde știe?

Gideon o trase în casă, care era destul de mare, cu o sală de bal și două saloane pe care ea le putea distinge. Își ridică privirea spre un tavan boltit, ornamentat cu picturi, abia vizibil în lumina slabă. Era șocată de măreție și de faptul că încăperea părea aproape o închisoare după grădinile deschise.

– E în regulă, spuse Gideon. Tot ce trebuie să facem este să ne păstrăm cu un pas înaintea lui.

Pensiunea se numea The Three Ducks. Nu era genul de loc unde mama ei îi permisesese vreodată să rămână și nu a mai aruncat decât o privire în interiorul unei ferestre întunecate.

Gideon o îndreptă spre grajduri. După o discuție liniștită și un schimb de monede cu un bărbat, Gideon s-a așezat într-o cutie goală, liberă, cu o pătură de cai deasupra paielelor.

Susanna se scufundă în paie fără comentarii. Gideon se întrebă dacă o va face. S-a așezat atât de ușor în paiele prăfuite cu doar două zile în urmă, când a întâlnit-o. Gideon se întrebă unde ar fi în acest moment dacă nu ar fi făcut-o. Departe de Londra, mult mai departe decât Lambeth.

Și totuși, nu putea să-și dorească a fi nicăieri altundeva în acest moment.

El puse o mână pe umărul ei.

– Mă întorc imediat, voi fi chiar afară. Dacă ai nevoie de mine, caută-mă afară.

Ea îi zâmbi obosită, cu ochii calzi îndreptași asupra lui. Iubirea pe care o văzu acolo o simți așa de aproape de suprafață încât îi făcea inima să bată mai repede. Nu merita acea dragoste.

Poate de aceea fusese un cadou atât de incredibil.

Gideon ieși afară, se îndepărtă de ușa grajdurilor și ieși din lumina lămpii.

Întunericul complet îl înconjura ca o pătură caldă. Greierii și alte insecte zumzăiau, dar altfel mediul rural era extrem de liniștit. El era atât de obișnuit cu sunetele orașului, încât tăcerea îl deranja. Slăbi căderea pantalonilor și făcu pipi pe un copac, fluierând o melodie pe care o auzise la Vauxhall în noaptea aceea.

Când termină, se întoarse înapoi la grajduri și aproape îl lovi pe omul care stătea în spatele lui.

Gideon îi dădu cu pumnul în picioare și își trase brațul înapoi.

Sir Brook Derring ieși ușor deoparte, în mod evident așteptând atacul. Absența unei ținte făcu ca Gideon să se împiedice și Brook îl prinse de încheietură și îi răsuci atent brațul la spate. O clipă mai târziu, scoarța dură a copacului săpă în carnea obrazului lui Gideon.

– Unde este?

– Du-te dracu’.

Gideon forță cuvintele prin buzele strânse.

– Este rănită?

– Nu am atins-o.

– Prostii. Derring îl trase înapoi și îl trânti din nou în copac. Tu te aștepti să cred asta?

Negrul presărat cu vârfuri albe estompă viziunea lui Gideon pentru o clipă. Îi zgudui durerea oprită.

– Nu am făcut nimic din ceea ce nu ți-ar fi dorit.

– Ar trebui să te omor, îi mârâi Derring în ureche.

– Dă-i drumul. Dacă nu, Beezle o va face.

– Ai talentul de a-ți face dușmani. Păcat. Am văzut atât de mult potențial în tine.

Gideon încercă să-și răsucescă gâtul pentru a-i vedea fața lui Derring.

Craiul pe care îl iubesc

- Potențial? Ce naiba înseamnă asta?
- O cunosc și pe sora mea. Mama mea s-a culcat îngrijorată.
Du-mă la ea.
- Nu.
- Gideon mârâi când Derring își smulse dureros brațul.
- Rupe-mi brațul, dar nu-ți spun.
- Atunci voi cerceta casa și grajdurile, le voi întoarce cu susul în jos, până o voi găsi.
- Nu, nu o vei găsi.
- Aerul ieși din plămânii lui Gideon în timp ce Brook își apăsa antebrațul de ceafa lui Gideon.
- Uuf! şuieră Gideon.
- Nenorocitele! Ar trebui să-ți rup gâtul.
- Ai prea multă onoare, se înecă Gideon, sperând la Dumnezeu că era adevărat.

Presiunea asupra gâtului se ușură. Gideon știa când avea avantajul.

-Dacă mă ucizi, va trebui totuși să intri și să o aduci. Atunci toată lumea va ști că sora lui Sir Brook Derring, Lady Susanna, a fost singură cu un ratat ca mine. S-ar putea la fel de bine să o anunțați pe scena de pe Drury Lane.

Dacă a existat un lucru pe care Gideon îl știa despre nobilime, acesta a fost că își apreciau nobilii.

Era vorba despre reputația albă de crin a lui Mort. Sir Brook nu și-ar ruina sora mai mult decât ar da cu piciorul într-un câine.

Gideon inspiră de trei ori în liniștea lungă, în timp ce Derring se gândea. În cele din urmă, omul îl împinse cu putere și spuse:

-Este împotriva fiecărei fibre a ființei mele, dar nu-mi lași de ales decât să am încredere în tine.

-Ai grijă să nu te îneci cu aceste cuvinte.

-Trădezi această încredere și mă trădezi nu numai pe mine, ci și pe Marlowe. Îți amintești de Marlowe?

Cuvintele erau ca un pumnal. Gideon mormăi. Derring știa că nu va lăsa niciodată discuția despre Marlowe.

-Pune-o pe Lady Susanna să se întoarcă la Derring House mâine până la prânz sau Beezle va fi cea mai mică din grijile tale. Marlowe va veni după tine și, dacă nici asta nu te sperie, să ai în minte că fiecare investigator din oraș te va căuta să-ți taie gâtul.

– Fiecare investigator? Gideon pufni. Crezi că ai atâta putere?
Derring eliberă brațul lui Gideon și-l răsuci.

– Este posibil să nu fiu investigator, dar îmi sunt loiali. Mă consideră unul de-al lor, iar investigatorii se protejează unii pe alții. Susanna este sora mea și, prin extensie, este responsabilitatea fiecărui investigator de pe Bow Street.

– O voi aduce înapoi.

Brook îi aruncă o privire lungă, căutând ceva pe fața lui Gideon. În cele din urmă, se uită departe, cu buza curbată de dezgust.

– Ai nevoie de îmbărbătare?

Gideon pufni.

– Nu vreau să-ți faci griji.

Derring îl eliberă cu o împingere. Capul lui Gideon lovi copacul și sări înapoi.

– Dispari din fața mea! Mă uit la tine și mi-e rău. Ai fi putut fi unul dintre noi.

Urechile lui Gideon țiuiau de la impactul cu copacul. Zgomotul trebuie să-i fi afectat auzul.

– Unul dintre cine?

Derring se aplecă.

– Un detectiv.

Gideon rămase cu gura căscată spre bărbat.

– Nu mă face să râd, copoiule. Nu aș putea fi niciodată unul dintre prietenii tăi.

Derring se întoarse.

– Nu. Nu ai putea fi, nu-i așa?

Întunericul îl învălui pe Derring, și Gideon se sprijini de copac până când vederea îi reveni și ciocanul din creierul lui încetă să-i mai lovească craniul. În cele din urmă, se întoarse la grajd.

Susanna zăcea cu un braț sub cap, cu ochii închiși și cu respirația regulată. Stătu lângă ea și o privi dormind până când primele raze de lumină transformară întunericul într-un gri ardeziu.

Riscase totul pentru ea – viitorul său, viața. Voia să creadă că era pentru colier, dar fusese întotdeauna pentru ea. În primul moment în care o văzuse, pierduse lupta.

Oricum ar fi fost, nu regreta.

Încă vreo câteva ore și el o va aduce înapoi la viața în care se născuse, viața de care ea aparținea. Înapoi în sânul familiei ei și al tuturor celor care o iubeau.
Și s-ar întoarce și el. Înapoi la viața în Seven Dials, un hoț, un ratat fără chip.

Se trezi înconjurată de brațele lui Gideon. Era atât de cald și ea se simțea incredibil de protejată lipită de pieptul lui. Mirosea a fân și a cal, parfumuri ce îi aminteau de Northbridge Abbey, moșia de la țară a familiei sale. Îi plăcuse mereu acolo. Revenind la Londra pentru sezon, simțise întotdeauna că pășește într-o cocină. Mirosea orașul cu mult înainte să-l vadă.

Își înfășură brațele în jurul lui Gideon, își îngropă fața în cămașa lui ponosită. Cu urechea lipită de pieptul lui, îi auzea inima bătând încet și constant. Îi desfăcu gulerul cămășii și își lipi buzele de pielea caldă a gâtului. Inima lui bătea mai repede, mâinile îi cuprinseseră șoldurile, trăgând-o mai aproape de membrul său dur.

Căldura i se strânse în stomac și se adună mai jos, făcând-o foarte conștientă de durerea dintre coapse. Ea se frecă de el, modelându-și trupul pe al lui. Gemu și își îngropă buzele în părul ei. Susanna tremură și își lăsă corpul să alunece peste al lui.

– Încerci să mă seduci, Lady Susanna?

– Da. Își înclină șoldurile. Cred că am reușit.

Mâna lui îi cuprinse sânul, palma lui încercuindu-i sfârcul până când acesta se întări, iar atingerea lui o duru.

– Nu suntem singuri. Cineva ar putea veni oricând.

– Atunci ar trebui să facem liniște.

El chicoti.

– Fată lacomă.

El își coborî capul și îi luă sânul în gură. Susanna se arcui în sus, mușcându-și buza ca să nu strige. Limba lui caldă pe pielea ei îi trimitea fiori de plăcere. Tânăra își înfășură picioarele în jurul lui, fără să ascundă ce voia de la el.

Gura lui era încă pe sânul ei, mâna lui îi cuprinse glezna, apoi alunecă pentru a-i atinge gambele.

Când degetele lui îi mângâiară ușor ca o pană partea din spate a genunchiului, ei i se tăie respirația și scoase un geamăt. În cele din urmă, mâna lui se mișcă în mod deliberat peste pielea sensibilă a coapsei ei, peste locul în care ea își dorea atingerea lui.

Se aplecă peste el, desfăcându-și picioarele când degetele lui se cufundară în carnea ei moale.

Când intră în ea, ea șuieră într-o geamăt de durere.

– Îmi pare rău. Se trase înapoi, ridicându-și mâinile de pe ea într-o clipă. Te-am rănit.

– Șșșt. Îi puse un deget peste buze și îl sărută cu blândețe. Nu mă așteptam la durere. Atinge-mă din nou.

Privirea precaută din ochii lui, semnificația din spatele ei, o ului. Îi păsa de ea. Nu voia să o rănească. Oare această îngrijorare se extindea doar la corpul ei sau și la inimă?

– Nu vreau să-ți provoc durere.

– Dacă o să se întâmple, o să-ți spun și tu o să te oprești.

Ochii lui se întunecară în privirea aceea periculoasă care o făcuse să uite să respire.

– Crezi că e atât de ușor pentru mine să mă opresc? Când te ating, nu vreau să mă mai opresc niciodată.

– Atunci nu te opri! Ea îi sărută obrazul, buzele, cicatricea care îi trecea prin sprânceană. Nu te opri niciodată.

Mâinile lui erau peste tot, degetele lui erau blânde în timp ce îi tachinau trupul într-o febrilă stare de excitare. Când degetul lui o pătrunse din nou, ea abia remarcă durerea, doar că o nevoie suplimentară o făcea mai nerăbdătoare să-i simtă lungimea tare alunecând între picioarele ei.

– Ești gata? spuse el, surprins.

– Lasă-mă...

Se aplecă, probabil ca să o sărute, dar ea îl opri cu o mână pe obraz.

– Te vreau, șopti ea. Vreau să mă alătur ție, să simt că te miști în mine.

Ochii lui erau de un verde-închis, ca al unei păduri străvechi.

– O spui atât de dulce, atât de corect. Cumva o faci să sune mai erotic decât orice cuvinte vulgare.

– Nu știu termenii vulgari, spuse ea, simțindu-și obrații arzând, așa cum erau mereu când își arăta naivitatea.

Craiul pe care îl iubesc

-Nu vreau să le înveți vreodată. Își dădu părul de pe tâmplă, ținându-i tandru chipul între palme. Dacă te-aș răni...

-Nu o vei face.

-Voi încerca să mă opresc. Doamne ajută-mă, voi găsi o cale.

Se strecură în ea, încet și cu tandrețe. Simți un ușor disconfort, dar nu o durere reală. Corpul ei îl găzdui, se închise în jurul lui, salută fiecare împingere atentă. El se mișcă atent și cu mare pricepere. Nu știa că e nevoie de îndemânare în acest act, dar modul în care Gideon știa exact când trebuie să înainteze, când să se retragă, când să se miște în ea o convingea că era categoric priceput.

Privirea lui nu o părăsi deloc pe a ei și părea să-i citească nevoile în ochi. Dacă simțea o licărire de durere, încetinea și, când un frison de plăcere o străbătu, el mări ritmul. Plăcerea se amplifică, ajungând aproape o tortură delicată. Își ridică șoldurile, trăgându-l mai mult în ea.

-Dă-ți drumul, murmură el.

Intensitatea din ochii lui o dezlănțui. Zbură peste abis, plăcerea străbătând-o ca o furtună aprigă. O ridică, o învârti, o goli de orice rezistență până când nu-și mai putu imagina că va mai simți vreodată ceva atât de minunat.

Și apoi Gideon dispăru, retragerea lui fiind aproape dureroasă. Își vărsă sămânța pe paie, lângă ea, apoi se ridică, răsuflând întretăiat. Brațul pe care se sprijinea tremură și el își lăsă capul în jos, cu părul brunet și transpirat lipit de frunte.

-De ce faci asta? întrebă ea liniștită când își îndreptă hainele.

Îi aruncă o privire uluită, apoi oftă.

-Mereu uit ce inocentă ești. Își dădu părul la o parte de pe frunte. Nu vreau să te las însărcinată.

Își atinse ușor burta. Un copil. Nu se gândise la asta.

-Mă protejezi pe mine.

-Nu. El o luă de mână și o trase în picioare. Nu te uita așa. Această metodă nu funcționează întotdeauna. Dacă aș vrea cu adevărat să te protejez, nu te-aș atinge deloc.

Își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

-Nu ești atât de crud.

-Părerea ta se va schimba cu timpul, probabil.

-Se trase înapoi, lăsându-și rigid brațele pe lângă el.

– Nu se va schimba.

Se uită în altă parte, privirea fixându-i-se pe paiele uscate, unde stătuseră întinși, unul în brațele celuilalt. Știa că va veni dimineata și cu ea momentul când trebuia să-și ia rămas-bun.

– Să îl vizităm pe domnul Southey? Știu că vrei să reglezi conturile, dar...

– Te aduc înapoi la Vauxhall. Se îndepărtă repede de ea, aplecându-se să scuture paiele de pe pantaloni. Aș vrea să intru o dată prin Casa Proprietarului. Nu am mai primit nici o invitație nicăieri.

Cuvintele lui erau ușoare și tachinatoare, dar i se simțea amărăciunea din voce.

Îl insultase și o făcuse pentru a-l provoca. Voia ca el să-i spună că nu îi mai păsa de colier. Că a vrut-o pe ea, iar colierul ducă-se.

Nedrept, știa ea. Desigur, colierul conta. Merita mai mulți bani decât ar fi făcut vreodată. Nu-l întrebase ce avea de gând și nici nu intenționa, dar bănuia că el va vinde colierul și va folosi banii pentru a părăsi orașul. Voia să înceapă o nouă viață.

Ea își dorea asta pentru el. Voia ca el să aibă un viitor în care să fie în siguranță. Dorea să facă parte din acel viitor.

Le luase aproape toată dimineata să ajungă înapoi la Vauxhall. În noaptea de dinainte Gideon inventase o poveste despre lipsa banilor pentru a lua feribotul înapoi peste Tamisa.

Reușiseră cu o plimbare până la casa de cazare împreună cu un cuplu mai în vârstă în ochii cărora Susanna nu prea se uita. Era sigură că nu credeau că este doamna Harrow și că vedeau cumva că nu mai este virgină la fel de clar de parcă scria pe fața ei.

Când ajunseră din nou în grădini, Susanna era disperată după o gură de apă. Beauty trecuse prin câteva mlaștini și era din nou de un maro murdar. Căteaua băuse multă apă, dar nasul Susannei îi simți duhoarea. Gâtul îi era uscat ca pergamentul.

Părul i se lipea umed de gât, iar cămășuța ei se simțea grea udată de roua a dimineții. Gideon bătut tare în Casa Proprietarului, arătând cartea lui Southey când ușa se deschise în sfârșit. Au fost admiși, iar Susanna a studiat picturile pe care le văzuseră în noaptea de dinainte. Hogarth, a decis acum că le-a văzut în lumina dimineții. A respirat adânc din aerul proaspăt din Grove când au ieșit în cele din urmă afară.

Craiul pe care îl iubesc

Un bărbat care purta o pungă grea cu ceea ce păreau a fi cartofi își smuci bărbia în direcția pavilioanelor chinezești, iar Susanna și Gideon îl găsiră pe Southey tăind o tufă de trandafiri.

Păsările cântau vesel în copaci, iar Susanna își ridică fața, filtrând lumina soarelui printre frunze.

Southey își scoase pălăria și se înclină.

-Domnul și doamna Harrow. Speram că veți veni.

Beauty apăru și ea.

-Și tu, câine, spuse Southey și își ridică pălăria.

-Nu ne putea opri nimeni, spuse Susanna zâmbind.

Southey făcu un semn către un arbore din apropiere, mobilat cu o bancă și o masă.

-Niște apă cu lămâie ca să vă reîmprospătați?

-Mulțumesc. Susanna profită de ocazie pentru a se odihni pe bancă câteva clipe și a bea în timp ce Gideon discuta amabil cu Southey.

-De cât timp ai grijă de Vauxhall?

-O, de mai bine de douăzeci de ani, cam așa, spuse Southey, lăsându-se pe călcâie. Sunt norocos să fiu al doilea fiu al unui viconte. Probabil că ar fi trebuit să mă alătur clerului sau marinei, dar când aveam vreo doisprezece ani, am descoperit o nouă metodă de cultivare care a triplat randamentul culturilor de pe pământul tatălui meu. Câțiva ani mai târziu, am scris o lucrare despre asta, iar acum călătoresc prin lume arătând domnilor fermieri, și celor care nu sunt atât de domni, cum să lucreze mai bine pământul.

-Trebuie că îți place foarte mult să faci asta, spuse Susanna. Evident că ești foarte talentat. Grădina este și mai frumoasă la lumina zilei.

-Am în sânge grija față de pământ. Se aplecă și smulse o buruiană, răsucind-o între degete. Trebuie să spun, doamnă Harrow, că îmi amintiți de o femeie pe care am cunoscut-o cu mulți ani în urmă.

-Ai mai spus asta aseară. Se pare că ți-o amintești cu drag.

-Aruncă iarba și își șterse palmele de pantaloni.

-Haideți, vă voi arăta locurile.

-Plecară, iar el le arătă Piazza Händel și Rotunda, descriind fiecare loc și rolul pe care l-a jucat în amenajarea teritoriului. În timp ce se întorceau înapoi la arbore, Susanna întrebă din nou despre doamna despre care îi spusese că seamănă cu ea.

– Ce s-a întâmplat cu doamna pe care ai menționat-o? A fost promisă altuia?

Fața lungă a lui Southey se lungi și mai mult.

– Era fiica unui duce, iar eu doar al doilea fiu al unui viconte. Familia ei nu a aprobat uniunea.

Susanna se liniște.

– Și acesta a fost întâlnirea ta secretă?

– Eu și Dorrie profitam de fiecare șansă ca să ne întâlnim aici. Venea în fiecare seară în care putea fugi. Vorbeam până la răsăritul soarelui.

Își frecă mâinile de pantaloni și îi conduse mai departe înapoi la arbore.

– Zilele erau interminabile. Iar nopțile treceau prea repede.

Southey îi zâmbi lui Gideon.

– Văd că tipul știe exact ce vreau să spun. Ai noroc că ai găsit o dragoste durabilă, spuse el. „Nu-l lăsa să plece. Dacă aș putea să mă întorc în timp, aș face orice și totul pentru a o păstra pe Dorrie.” N-aș fi lăsat-o să plece niciodată.

Susanna vru cu disperare să se uite la Gideon, să-i vadă expresia. În schimb, el nu-și lua privirea de la cărarea de pietriș din fața lui. Dorrie, fiica unui duce, Grădinile Vauxhall...

Susanna avea capul plecat și privea cizmele uzate, necorespunzătoare, așa că nu văzu când el se opri brusc în fața ei. Era aproape peste el când Gideon o apucă de braț și o trase înapoi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, uitându-se în jur la copaci și la cărarea scăldată în lumina soarelui.

– Dorrie? spuse Southey, cu vocea răgușită de emoție și neîncredere.

Susanna își îndreptă atenția asupra foișorului care stătuseră mai devreme. Nu-și dăduse seama că erau atât de apropiați și, pentru o clipă, fu încântată de ideea de a mai bea niște apă cu lămâie. Și apoi se simți de parcă ar fi fost lovită în piept de o ramură joasă a copacului.

Mama ei stătea în tufiș, cu ochii măriți din cauza șocului.

Capitolul 18

Dorothea își privi fiica în timp ce trecea pe lângă copacii care umbreau foișorul. Nu-i venea să creadă că fata care venea spre ea, cu o corcitură murdară în urma ei, era propria fiică. Părul Susannei cădea în bucle lungi, ciufulite, pe spate și îi încadra fața, îndulcindu-i linia obrazilor și bărbia ascuțită. Oricât de greu i-ar fi căzut pe spate, părul i se unduia în timp ce mergea, făcând ca șoldurile ei să pară că se legănau provocator. Oare fiica ei umblase mereu așa? Sau era o iluzie a părului dezlegat și a rochiei groaznice pe care o purta?

Draga ei fiică – copilul pe care îl ținea mereu curat și îngrijit – avea noroi pe un braț și paie în păr. Fustele erau acoperite de noroi și de iarbă, iar cât despre cizmele ei!

Dorothea nu putea suporta să se uite.

Făcu greșeala să privească dincolo de fiica ei, spre bărbatul de lângă ea. Era un ticălos, cu siguranță. Avea o barbă crescută de două zile și o alură slabă, flămândă. Cicatricea care-i tăia tâmpla dovedea înclinația lui spre răutate.

Deschise gura – nu știa ce să spună – când o voce întrerupse ciripitul de pasăre.

– Dorriel!

Dorothea se liniști, întrebându-se dacă nu cumva mintea îi juca feste. Venise la foișor pentru că era locul unde se întâlneau mereu. Voia să îl revadă, să vadă dacă se schimbase, dacă amintirile ei despre el erau corecte. Brook voise să meargă la Poteca Întunecată, iar ea îl asigurase că era în stare să-și găsească și singură drumul. Acum auzi numele la care răspundea în visele ei.

– Dorrie.

Privirea ei se fixă asupra bărbatului mai în vârstă care era înaintea Susannei. Părul lui roșcat, cândva strălucitor, se decolorase, iar tâmplele erau brăzdate de alb. Barba lui era încă de un roșu vibrant, iar ochii de un albastru strălucitor. Pielea îi fusese întunecată de

soare până la un auriu bogat, iar umerii săi largi vorbeau despre ore lungi de muncă grea.

– Nu mă recunoști, Dorrie? întrebă el. Eu te-aș recunoaște oriunde.

– Robert.

Îi șopti numele ca pe o rugăciune. Poate că era o rugăciune. Dumnezeu știa că el fusese salvarea ei cu atâția ani în urmă. Și acum stătea în fața ei, în carne și oase. Ar fi recunoscut oriunde acea gură cu colțurile ușor lăsate și acei ochi albaștri strălucitori.

Înainte de a-și da seama ce voia să facă, înainte de a-și putea contracara impulsurile cele mai josnice, picioarele ei se îndreptară spre el. Alergă, simțindu-se din nou ca la douăzeci de ani în loc de cincizeci, și căzu în brațele lui râzând cu poftă. Își îngropă fața în haina lui, inhalând adânc mirosurile de iarbă, frunze și pământ. Îi cunoștea mirosul, chiar și după atâția ani. Mirosul lui nu se schimbase. Nici senzația brațelor lui în jurul ei, moliciunea buzelor lui atunci când le atinge de fruntea ei, de obrazul ei. Barba lui îi gâdila buzele, părul aspru trecând peste pielea ei sensibilă.

Îi întâmpină sărutările cu ale ei. O parte din mintea ei era îngrozită. Știa că trebuia să se oprească. Știa că nu trebuia să se comporte așa.

Și la naiba cu bunul-simț și cu regulile!

Asta ar fi trebuit să spună cu atâția ani în urmă. De ce își irosise viața în afara îmbrățișării lui Robert?

– Mamă?

Vocea șocată a fiicei sale abia dacă pătrunse prin ceața de emoții. Nu ar fi încetat să-l acopere cu sărutări pe Robert, dar acesta se trase înapoi și se uită la Susanna.

– Ce-ai spus? o întrebă Robert pe Susanna.

– Dă-i drumul.

Mereu furișându-se, Brook intră în foișor, uitându-se direct la Robert. Dorothea se apropie mai mult de Robert.

– Ce înseamnă asta? întrebă fiul ei.

Dorothea nu știa ce să răspundă. Era ca și cum două lumi foarte diferite s-ar fi ciocnit, iar impactul o lăsase fără cuvinte.

– Mama îl sărută pe domnul Southey, îi spuse Susanna lui Brook, fără menajamente.

-Aceasta este mama ta? întrebă Robert, cu o voce neîncrezătoare. Privirea lui o întâlnește pe cea a Dorotheei, iar ea încuviințează din cap. Totul avea să iasă la iveală acum. Nu mai exista nici o speranță de a ascunde adevărul.

-Iar aceasta este Dorrie a ta, adăugă derbedeul, aruncând o privire la femeia din brațele lui Robert.

-Nu se poate, șopti Susanna, cu ochii mari, dezorientați. Credeam că... eu... știa... dar el este...

Golanul își dresă glasul.

-Dacă nu mă înșel, Lady Susanna, el este tatăl tău.

Mâna Susannei caută un obiect de sprijin. Nu simți nimic și porni șovăitor înainte, dar Gideon o prinse în brațe. Imediat, Brook o smulse de lângă el. Beauty sări și lătră, dansând între Gideon și Brook.

-Și tu, dă-i drumul surorii mele. Cum îndrăznești să o insultezi așa?

Susanna se uită de la Brook la Gideon și înapoi la mama ei, care încă îl strângea în brațe pe domnul Southey.

Gideon le oferi cel mai șăgalnic zâmbet al lui. Aproape că uitase că îi venea să-i tragă un șut de fiecare dată când zâmbea așa.

-Comentez doar ceea ce văd. Făcu un pas între Susanna și Southey. Asemănarea este ciudată.

Brook înțepeni, privind de la mama lor la Susanna și înapoi.

-Îmi pare rău, spuse mama, implorând înțelegere din ochi.

Susanna se holba la ea, la această femeie care rareori arătase altă emoție în afară de mândrie. Dintr-odată, părea atât de vulnerabilă și de speriată.

Southey se trase înapoi. Nu o eliberă pe mama ei din brațe, ci continuă să o țină de umeri, studiindu-i ochii.

-Este adevărat, Dorrie? Este a mea?

Susanna clătină din cap, chiar dacă buzele mamei se chinuiau să formuleze un răspuns. Nu putea fi adevărat. Era fiica contelui și a contesei de Dane. Nu era copilul unui horticultor.

Mama ei se uită la ea, iar Susanna văzu lacrimi sclipind în ochii ei câprui.

– Nu, șopti Susanna. Nu te cred.

– Îmi pare rău, Susanna. Ar fi trebuit să-ți spun. Mă temeam că așa se va întâmpla. De aceea te-am ținut departe...

Acum, Southey îi dădu drumul, iar mama ei aproape căzu. Spre șocul Susannei, Gideon o prinse de braț. În loc să-i mulțumească, mama ei își trase brațul.

– Permiteți-mi să vă explic, zise Lady Dane și îi întinse o mână ficei sale.

– O, cred că înțeleg destul de bine, spuse Southey – tatăl ei. Nu ai vrut să știu. Ți-a fost jenă că ai născut copilul unui al doilea fiu de nobil cu rang mai mic.

– Nu! Mama Susannei se întoarse spre el, apoi spre Susanna. Părea că nu știe pe care dușman să îl înfrunte mai întâi. Nu a fost deloc așa. Nu am vrut să te rănesc. Privirea ei era îndreptată către Susanna, dar se uită la Southey, părând să-l cuprindă și pe el. Nu te-ar fi putut recunoaște niciodată. Nu ai putea face parte niciodată din viața ei.

– Aceasta ar fi fost decizia mea! strigă Susanna, surprinsă de propria vehemență. A mea, mamă!

Lady Dane făcu ochii mari, dar își strânse buzele fără obiecții.

– Susanna.

Brook îi puse o mână pe braț, căutând s-o rețină.

Susanna se roti spre el.

– Să nu-mi spui să mă calmez, că jur că te pocnesc.

– Cred că ar face-o, spuse Gideon.

Se sprijini de un copac, cu brațele încrucișate peste piept, arătând foarte mult ca și cum i-ar fi plăcut drama care se desfășura. Ea îi mulțumi în tăcere, apoi își mută privirea înapoi la Brook.

– Toată viața mea m-am întrebat de ce sunt diferită. De ce tatăl meu m-a ignorat; de ce mama mă urmărește ca un șoim? Credeam că era din cauză că eram fată, iar tu și Dane erați băieți. Dar nu era deloc așa. Se uită la mama ei. Era pentru că nu eram una dintre voi. Nu sunt o Derring.

Vocea ei se ridică strident. Părea aproape scăpată de sub control – împreună cu orice altceva în viața ei în acel moment.

– Am vrut doar să te protejez.

Vocea mamei ei se frânse, dar ea își ținu capul sus.

-Asta nu schimbă nimic, Susanna, spuse Brook. Ești încă o Derring. Și vei veni acasă cu mine acum.

Lady Dane își dresă glasul și își îndreptă umerii subțiri.

-Asta e alegerea Susannei, Brook. Nu o mai protejez de acum.

Susanna rămase mută de uimire. Mama ei nu folosisese niciodată cuvintele „Susanna” și „alegere” în aceeași propoziție.

-Fă ce vrei cu aceste informații, Susanna. Te-aș ruga să te gândești la familia ta și la viitorul tău și să acționezi cu discreție. Te-am protejat prea mult. Acum îmi dau seama de asta. A fost doar una dintre multele, foarte multele mele greșeli.

Southey își puse o mână la inimă, de parcă l-ar fi rănit mortal. Susanna se uită uimită în timp ce mama ei luă mâinile lui Southey și și le lipi de inimă.

-Greșeala mea a fost că te-am lăsat să pleci. N-ar fi trebuit să-mi ascult părinții, să mă tem de judecata marelui societăți. Îmi pare atât de rău, Robert. Poți să mă ierți?

El îi cuprinse fața între palme și îi sărută buzele.

-Pot să îți iert orice.

Susanna vru să se uite în altă parte, dar priveliștea era prea ciudată. Mama ei săruta un bărbat. Mama ei zâmbea, plângea, se purta aproape uman!

-Te rog, spune-mi că putem să o luăm de la capăt. Te rog, spune-mi că mă mai vrei după toți acești ani.

Brook scoase un sunet de dezgust și o trase deoparte pe Susanna.

-Nu știu ce se întâmplă aici, dar te duc acasă. I-am spus lui Harrow că dacă nu te aduce acasă până la prânz, voi veni după tine.

-Harrow? Ea se uită înapoi la Gideon, care încă se sprijinea de copac ca și cum nu avea nici o grijă pe lume. Gideon? Când i-ai vorbit lui Gideon?

-O, nu ți-a spus? Am avut o conversație cu el aseară la The Three Ducks. Aș fi putut să percheziționez localul și să te ruinez dintr-un foc, dar am vrut să-ți dau șansa să te întorci în liniște. Asta pare să fie aproape imposibil acum.

Aruncă o privire scurtă către mama ei, al cărei cap era aproape al lui Southey în timp ce își șopteau. Nu-și putea lua privirea de la Gideon. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, iar el ridică din sprâncene. Susanna înghiți în sec. Mama ei îi spusese să ia propriile decizii, să facă propriile greșeli.

– Nu știu dacă vreau să merg acasă cu tine, spuse ea. Oare locul meu e acolo?

Brook o apucă de bărbie, forțând-o să întoarcă privirea de la Gideon.

– Ce prostie este asta? Dane este acolo. A sosit târziu aseară și îți va confirma ce ți-am spus. Ești o Derring.

– Dar nu sunt. Nu chiar. Nu mai știu unde îmi este locul.

Brook strâmbă din nas.

– Crezi că locul tău este alături de el? Gândește-te la familia ta și la scandal, Susanna. Întinse un deget spre Gideon. Crezi că s-ar căsători cu tine? Să aibă grijă de tine? Nu poate avea grijă nici măcar de el însuși.

Susanna se uită la Gideon, îi cercetă fața în căutarea vreunui indiciu al sentimentelor sale. Dane ar fi ajutat-o – i-ar fi ajutat – dacă i-ar fi cerut-o. Nu ar fi permis niciodată ca ea să moară de foame, dar Gideon trebuia să o dorească.

Gideon se îndreptă spre ei.

– Sir Brook are dreptate. Ești o Derring, Roșcato, spuse el. Tot ce vreau este ceea ce este al meu. Îți voi da pace.

– Ce este al tău? Mâna lui Brook se ridică, dar strânse pumnul ca să nu se agațe de gâtul lui Gideon. Cred că ai luat mai mult decât ceea ce este al tău.

– Oprește-te, spuse Susanna, la fel de mult pentru sine ca și cei doi bărbați. Inspiră adânc. Vine cu noi, Brook. Îi datorez un obiect și apoi nu-l vom mai vedea niciodată.

Plecă, cu Beauty lângă ea. Nu voia să se uite la Gideon. Ar fi vrut să-și amintească de bărbatul pe care îl cunoscuse noaptea trecută – bărbatul cu lumina focurilor de artificii luminându-i chipul frumos. Nu voia să-l vadă pe omul arogant, care zâmbea ca și cum ar fi fost o pisică după ce linsese smântâna.

Drumul cu trăsura înapoi fusese interminabil. Brook îl obligase pe Gideon să meargă cu vizitiul, în timp ce mama ei și domnul Southey – încă nu se putea gândi la el ca la tatăl ei – împărțeau o parte a trăsurii, iar ea și Brook cealaltă parte. Beauty călătorise pe scaunul vizitiului cu Gideon.

Southey îi pusese zeci de întrebări. Părea nespus de încântat să știe că are o fiică, ceea ce era cu adevărat foarte drăguț. Părea un om dulce și amabil. Susanna încercase să-i răspundă, dar nu se putea gândi la ce să spună. Cuvintele îi răsunau în urechi, dublându-se pe ele însele până când sunetul vocii ei fusese amplificat de o sută de ori.

Când intrase în casa Derring, nimic nu arăta așa cum își amintea. Scaunele, vasele, tablourile erau în aceleași locuri, dar nu i se mai părea a fi acasă. Era casa fetei care fusese. Nu avea să mai fie niciodată acea fată inocentă. Niciodată nu avea să mai aparțină cu adevărat acestui loc.

Dar fusese vreodată cu adevărat locul ei aici?

Dane și Marlowe se repeziră să o întâmpine. Marlowe o îmbrățișă, apoi se trase înapoi.

– Ce este, Susanna?

– Eu...

– Stai jos.

Marlowe încercă să o conducă spre un scaun din salon, cu trăsăturile ei frumoase adâncite de îngrijorare. Susanna încă nu era obișnuită să o vadă pe Marlowe îmbrăcată în mătăsuri și museline, cu părul coafat sus pe cap. Se întreba – dacă Gideon ar fi ales-o pe ea – dacă s-ar fi obișnuit să-l vadă cu lavalieră și palton.

Brook îl trase deoparte pe Dane, iar Susanna o depăși pe Marlowe.

– Sunt bine, spuse ea când Marlowe protestă.

– Nu arăți bine. Pari pe jumătate plecată la Peg Trantums.

– Nu știu ce înseamnă asta, dar te asigur că mă simt suficient de bine ca să urc scările.

Picioarele i se mișcă până când ajunse în vestibulul de la baza scărilor.

– Îți amintești pariul nostru, Marlowe?

Marlowe îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu sunt sigură.

– Îmi datorai o aventură.

Un zâmbet răsări în colțurile buzelor lui Marlowe.

– A, da. Ar trebui să spun că ai avut una.

– Mai mult de una.

Susanna își ridică fustele și ridică privirea spre scara descurajatoare. Marlowe puse o mână pe balustradă.

– Merg cu tine. Ar trebui să te întinzi.

Susanna dădu din cap și începu să urce scările.

– Așa am să fac, dar mai întâi trebuie să îi dau ceva lui Gideon.

– Gideon!

Marlowe alergă după ea, urcând în trombă scările, într-un mod foarte puțin feminin. Dacă mama ei nu ar fi fost atât de preocupată de domnul Southey, ar fi ocărât-o pe Marlowe.

– Ce treabă ai tu cu Gideon? Unde este?

Susanna se întoarse și se uită fix la vestibul. Doar Crawford se uită la ea.

Unde *erau* mama ei și Southey? O, Doamne. Chiar voia să știe răspunsul?

Crawford își dresе glasul.

– Tânărul a fost trimis la intrarea servitorilor. Vă așteaptă în bucătărie.

Susanna râse fragil.

– De ce l-am trata diferit?

– Mă duc să-l văd, spuse Marlowe, coborând scările. Astfel, nu va aștepta mult.

– O să aștepte, spuse Susanna. Am singurul lucru de care îi pasă.

Continuă să urce la etaj, deschise ușa dormitorului și privi camera mică, feminină.

Era o cameră pentru copii, plină de perne cu volane și tapiserie roz. Caietul ei de schițe și acuarelele zăceau pe birou, acolo unde le lăsase. Se uită la desenul la care lucra – un cal cu flori în coamă. Un desen de copil.

Cutia ei de bijuterii stătea pe măsuța de toaletă, neatinsă. O deschise, ridică podoabele drăguțe pe care le prețuisе cândva și scoase săculețul de catifea care conținea colierul cu diamante și smaralde. Îl putea simți, greu și gros în interiorul catifelei. Strânse pumnul în jurul săculețului și porni spre bucătărie.

– Credeam că ai ieșit din noroaie, dar tot ca un câine de pri-pas arăți.

Gideon se întoarse de la pâinea și brânza pe care le băgase în gură și se uită la femeia frumoasă care stătea în picioare lângă treptele de la scara casei – scări la care fusese avertizat să nu se uite.

Nu era demn. Dură o clipă până să o recunoască. În cele din urmă, zâmbetul ei fu cel care o dădu de gol.

Gideon scoase un răcnet și o trase pe Marlowe în brațe, învârtind-o în jur. Ea râse și își dădu capul pe spate și, pentru o clipă, se simțiră ca pe vremuri. Beauty ridică capul curioasă și se întoarse apoi la resturile din vasul ei de pe podea. Bucătăreasa scoase un sunet de mirare și se scuză politicos.

Gideon abia observă. O lăsă pe Marlowe jos și o învârti.

- Uită-te la tine, a spus el. Arăți ca o adevărată doamnă.

- Sunt o adevărată doamnă, protestă ea cu mâinile în șolduri, într-o poziție foarte puțin feminină. Am titlul care o dovedește.

- Nu ai avut nevoie niciodată de vreun titlu, spuse el. Am știut întotdeauna că ești prea bună pentru Satin și puștii lui.

Ea îl luă de mână, apoi îl conduse înapoi la mâncare. Probabil că știa cât de flămând era.

- Și eu am crezut întotdeauna același lucru despre tine. Ce cauți aici, Gideon? De ce pare Lady Susanna atât de tristă?

Își îndesă pâinea în gură, spunându-i povestea lui Southey și a lui Lady Dane între două înghițituri. Îi turnă mai mult ceai, apoi își sprijini un șold pe masă și își încrucișă brațele.

- Asta e singurul motiv? Este un șoc, dar Susanna nu este genul căruia să-i pese de titluri.

Ridică un umăr în sus și înghiți ceaiul, opărindu-și gura.

- Va trebui să o întrebi pe ea.

- Te întreb pe tine. Ea își îndreptă privirea intensă a ochilor albaștri asupra lui, iar Gideon simți căldura din ceaiul prea fierbinte cum i se ridica spre față. Gideon Harrow. Îl apucă de încheietură și trânti ceașca pe masă. Ce-ai făcut?

El se uită la ea. Îi stătu pe limbă să spună „nimic din ce nu și-a dorit”, dar să fie al naibii dacă le mai spunea o dată.

- A fost o greșeală, a spus el în schimb. Ultimele zile au fost o mare greșeală. Vreau doar ceea ce este al meu.

Beauty își ridică capul și scânci. Privirea lui Gideon se aținti brusc spre scări și inima îi sări din piept.

Nu!

Susanna își ridică bărbia, dar nu înainte ca el să vadă fulgerul durerii crude sfărâmându-i fața. Arăta de parcă tocmai primise un

pumn. Obrajii ei se colorară, și ochii i se făcură sticloși, dar își săltă capul în timp ce cobora.

Arăta ca o regină.

– Atunci ia-l și pleacă, spuse ea, întinzându-i săculețul de catifea cu colierul.

Marlowe se răsuci. Aruncă o privire de la Susanna la el, apoi făcu un pas în spate.

– Te aștept sus, în caz că ai nevoie de mine, Susanna.

Susanna făcu un semn regal din cap. Marlowe îl îmbrățișă puternic pe Gideon și îi șopti:

– Suntem păsări de același fel. Indiferent de ceea ce ai făcut. Dar ea este familia mea acum. Să nu-i mai faci rău.

Cățeaua se îndreptă spre Gideon, dar pentru prima dată, Susanna o ignoră. Întinse săculețul spre Gideon.

– Ia-l și pleacă.

Se uită fix la săculeț. Asta își dorise. De asta îi păsa lui. În mâinile ei era libertatea lui.

De ce nu l-a smuls?

Buzele îi tremurau. Se străduia atât de mult să fie puternică, iar el era cel care făcuse din asta o necesitate.

– Roșcato...

– Nu-mi spune așa. Sunt Lady Susanna.

Maxilarul i se încordă. Smulse săculețul. Simți colierul greu din interior.

– Bine.

– Ai ceea ce ți-ai dorit. Pleacă acum.

– Asta este tot? izbucni el.

Ea ridică o sprânceană trufașă.

– Te așteptai la un sărut de adio? Ai ceea ce este al tău – ceea ce ai furat, în orice caz. Nu voi mai prelungi această greșeală...

– Nu am vrut să spun asta. Nu ai fost o greșeală.

– Tu ai fost. Am informat-o deja pe Marlowe că pariul nostru a fost îndeplinit. Mi-a promis o aventură. Am avut una și tu ai fost destul de distractiv. Mulțumesc și la revedere!

Inima lui Gideon bătea cu putere, sângele îi era fierbinte de furie. Știa că o rănise, dar respingerea atinsese un nerv sensibil. Asta era ceea ce își dorea ea. Să-l rănească așa cum o rănise ei pe ea. Dar el nu voise să o rănească.

Ea arată spre ușă.

-Să aveți o viață bună, domnule Harrow!

El îi aruncă o plecăciune batjocoritoare, deschise ușa și păși în lumina soarelui. Se strâmbă, surprins că era încă ziuă. Se simțea mai mult ca un hoț decât se simțise vreodată în viața lui. Ar fi trebuit să se furișeze la adăpostul întunericului.

Deschise punga și își aruncă colierul în palmă. Pietrele străluceau înăuntru la lumina soarelui, dar acum nu mai reprezentau nici o frumusețe pentru el. Diamantele reci și dure i-ar fi adus un viitor rece și dur.

Se îndreptă spre Field Lane și către magazine.

Susanna își mușcă interiorul obrazului. Nu voia să plângă. Învățase calmul cu orice preț de la mama ei. Trebuia să dea dovadă în orice moment de bună-creștere.

-Haide, Beauty.

Marlowe nu aștepta în capul scărilor, dar când Susanna se întoarse în camera ei, un colier de aur și un bilet zăceau pe patul ei.

Mi-ai împrumutat asta când aveam nevoie de un prieten. Ți-l întorc cu același sentiment.

Susanna strânse colierul în mână. Un colier în schimbul altuia.

Beauty tropăi până la ușa dormitorului chiar în momentul în care cineva bătu încet. Susanna deschise și căzu, plângând, în brațele lui Marlowe care o aștepta.

La un moment dat, Marlowe o băgă în pat, trase draperiile și îi spusese să închidă ochii. Susanna îi mulțumi, deși nu credea că va putea dormi. Când deschise din nou ochii, camera ei era întunecată, iar focul din vatră ardea slab.

Ceva greu i se așezase peste picioare și se ridică exact când Beauty începu să-i lingă fața.

Cel puțin așa părea, că animalul păros care mirosea a trandafiri era Beauty.

-Ți-au făcut baie? întrebă ea, mângâind capul câinelui. Te-au periat și pe tine. Mama va face o criză când va afla că ai dormit în patul meu.

-Mama știe.

Susanna sări din pat și se repezi spre un scaun tapițat cu material crem de lângă pat.

Mama ei stătea pe scaun, cu fața roșie în lumina focului. Cu mâinile încrucișate în poală și spatele drept, părea la fel de rigidă și de neclintită ca orice stejar.

Și totuși, Susanna o văzuse cum se topise în brațele unui bărbat cu doar o zi înainte. Cu greu putea să împace imaginile celor două femei.

Mama se ridică și patul se lăsă când se așeză pe margine. Susanna o privi fix, așteptând predica.

În schimb, mama îi dădu șuvița de păr la o parte de pe față.

– Obişnuiam să te privesc cum dormeai când erai mică, spuse ea în cele din urmă. Gura ta micuță se răsucea într-un zâmbet, pleoapele ți se zbăteau, mâinile ți se strângeau. Mereu m-am întrebat la ce ai putea visa.

Susanna clătină din cap, rămasă fără cuvinte.

– Am făcut o greșeală, îi spuse mama ei, încă mângâind părul Susannei.

– Și tu? mormăi Susanna.

Părea să fie tema zilei.

– O, am făcut multe, recunosc mama ei. Te-am protejat prea mult. Am crezut că pot să te țin în siguranță, să te feresc să nu fii vreodată rănită. În schimb, eu am fost cea care te-a rănit.

Se aplecă, cuprinzând fața Susannei între palmele ei.

Susanna se opri, privind-o șocată pe mama ei. Lady Dane nu îi arătase niciodată tandrețe.

– Mi-a fost teamă că vei face aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu, dar când l-am văzut ieri pe Robert, mi-am dat seama că cea mai mare greșeală a mea a fost că l-am lăsat să plece. Am fost prea dură cu tine pentru că eram supărată pe mine. Dar te-am iubit atât de mult, Susanna. Știam că dacă o arăt, tatăl tău – contele – te-ar fi trimis departe. Întotdeauna a știut că nu ești a lui, dar te-a tolerat atât timp cât eu îi favorizam pe băieți. Dacă nu puteam să-ți arăt ție iubire, nu o arătam nimănui. Am uitat ce înseamnă să simți dragoste. Robert mi-a amintit.

– De ce nu mi-ai spus? o întreabă Susanna. După ce a murit tata – Lord Dane...

Craiul pe care îl iubesc

Mama ei se rezemă pe spate.

-Contele va fi întotdeauna tatăl tău, Susanna. El te-a acceptat. Îi porți numele. Nici Robert și nici eu nu ți-am lua asta. Ar fi trebuit să-ți spun. Mi-a fost frică.

-Ție?

-Am fost o proastă, prea îngrijorată de ceea ce cred ceilalți despre mine. Nu mai vreau.

-Ce înseamnă asta?

-Asta înseamnă, spuse ea aplecându-se și sărutând-o pe Susanna pe obraz, că am de gând să fiu fericită. Intenționez să zâmbesc, să râd și să cânt.

-Să cânti?

Susanna se îngrozi. Nu o auzise niciodată pe mama ei cântând.

-Și aș mai face și altceva. Sper că ești de acord. Susannei îi era prea frică să întrebe. Mama ei nu-i ceruse niciodată aprobarea. M-aș căsători cu Robert.

Susanna își trase răsuflarea, bucuria explodând în ea.

- Oh, da! Da! Meriți să fii fericită, mamă. Știu că mariajul tău nu a fost o partidă din dragoste.

-Vreau să-ți cunoști tatăl și vreau să fii fericită, Susanna. Te iubesc, draga mea!

Susanna se simțea de parcă cuvintele ar fi fost un topor care-i despica inima deja zdrobită. Lacrimile îi curgeau pe față.

-Și eu te iubesc, mamă. Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut să-ți faci griji.

Lady Dane o îmbrățișă strâns.

-Mă bucur că ești acasă în siguranță și nevătămată. Se trase înapoi. Ești nevătămată, nu?

Susanna se uită în jos la cuvertura albă.

-Nu mai sunt aptă pentru căsătorie, spuse ea șoptit.

Mama ei inspiră adânc, iar Susanna se încruntă.

-Te-a forțat? Te-a rănit?

-Nu. Susanna încercă să ridice fruntea, dar privirea ei refuză să o întâlnească pe cea a mamei sale. A fost blând și... iubitor.

-Regreți?

-Nu! Susanna ridică ochii. Îl iubesc. Am crezut că și el simte la fel.

– Poate că da.

– Atunci de ce a plecat?

– Aș crede că plecarea lui este un indiciu și mai mare că te iubește. Ce ți-ar putea oferi dacă ar rămâne? Știu câte ceva despre el de la Marlowe. Nu are nimic. Plecând, îți oferă șansa unei vieți mai bune. Îl respect pentru această decizie.

– Ce-ai spus?

Mama ei chicoti.

– Clasele inferioare nu sunt complet lipsite de merite.

– Ești sigură că ești mama mea?

Lady Dane râse, un alt sunet pe care Susanna nu-și amintea să-l mai fi auzit.

– Da, dar ascultă-mă bine, Susanna. Această familie nu poate suporta o altă mezialianță. Cea a lui Dane a fost de ajuns. Nu m-aș căsători cu Robert dacă aș crede că ar afecta onoarea familiei noastre, dar Robert este al doilea fiu al unui viconte. Sunt văduvă și nu am nevoie să mă căsătoresc pentru statut sau bani. Tu, însă, ești o cu totul altă problemă. Înfășură pătura în jurul Susannei. Ar fi bine să dormi. Robert va fi aici dimineată și aș vrea ca voi doi să petreceți cât mai mult timp împreună.

Se încruntă la Beauty, care se târî lângă Susanna și își așeză capul pe abdomenul fetei.

– Chiar intenționezi să dormi cu corcitura lângă tine?

Susanna o mângâie duios pe cap pe Beauty.

– M-a salvat de mai multe ori.

Lady Dane oftă.

– Foarte bine. Nu-mi place, dar presupun că ești suficient de mare ca să iei propriile decizii.

Ușa de la dormitor se deschise și se închise, iar Susanna rămase acum liniștită și singură, doar cu Beauty.

Se gândi la Gideon și la felul în care se trezise în brațele lui. Unde era acum?

Își șterse o lacrimă de pe obraz. Gata cu plânsul. Mama ei avea dreptate. Luase o decizie și cu asta, basta!

Capitolul 19

Imaginea mamei ei sărutându-se cu Robert Southey o deranja. Ori de câte ori fusese martora manifestărilor de afecțiune dintre părinții ei, rămăsese mereu șocată.

Mama ei chicotea. Mama ei, contesa văduvă de Dane, roșea ca o școlăriță. Susanna îi surprinsese chiar într-o îmbrățișare pasională în sufragerie pe mama ei și pe Southey. Mama ei nici măcar nu se rușinase să fie surprinsă aplecată pe bufet, cu părul lăsat liber, în timp ce Southey o săruta pe gât.

Acum, cei doi stăteau vizavi de ea în trăsură, cu degetele împletite și privindu-se în ochi. Susanna se îndoia că își aminteau măcar că ea era prezentă. Nu știa de ce fusese de acord să meargă cu ei la Grădinile Vauxhall. Dar ce altceva putea să facă?

Brook dispăruse din nou, înapoi la biroul său de pe Bow Street, sau oriunde își petrecea zilele și nopțile.

Dane și Marlowe se întorseseră la țară la Northbridge Abbey. Marlowe o invitase și pe Susanna, însă aceasta decisese să rămână în oraș și să petreacă timp cunoscându-și tatăl.

Pe când trăsură se apropia de Vauxhall, Susannei îi trecu prin minte că această călătorie fusese o greșeală. În ultima săptămână își petrecuse fiecare moment încercând să nu se gândească la Gideon. Era o sarcină care o ținea foarte ocupată. Însă nu putea să își controleze și visele, așa că în fiecare dimineață se trezea vag excitată și cu o senzație de vid în zona abdomenului.

Gideon era mereu primul ei gând atunci când se trezea.

Când dădu cu ochii de luminile de la Casa Proprietarului, oricât de tare s-ar fi concentrat, nu mai putu să se gândească la altceva în afară de Gideon. Se plimbaseră împreună acolo, mână în mână.

– Te simți rău, dragă? întrebă Lady Dane.

Susanna tresări. Se uită în jur și își dădu seama că trăsură se oprise și valetul deschisese ușa, însă ea nu se mișcă.

– Nu, răspunse cu un zâmbet timid. Eram pierdută în gânduri.

– Gânduri plăcute, sper, îi spuse tatăl ei.

O luă de mână și o ajută să coboare din trăsură. Îi zâmbi cu blândețe, și Susanna simți cum i se umple inima de afecțiune. Era un bărbat minunat – blând, tăcut, vesel. Era exact tipul de bărbat de care avea nevoie mama ei și scotea la iveală tot ce era mai bun în ea. Și arăta foarte bine în hainele lui noi. Mama ei îi povestise că avea o garderobă plină de haine care mai de care mai elegante, însă în majoritatea timpului prefera hainele de grădinar. Deși petrecea o mulțime de ore în grădina din spatele casei lui din oraș, locul în care dorise să vină atunci când mama ei îl întrebase dacă nu dorea să iasă din casă fusese, ca de obicei, Grădinile Vauxhall.

Susanna își reaminti că își dorise să vadă grădinile împreună cu mama ei și cu Southey. Până la urmă, acesta fusese locul în care se îndrăgostiseră. Acesta era locul în care mama ei venise să se vindece după durerea copilașilor pe care îi pierduse. Și era locul în care îl regăsise pe Robert. Așa că i se părea potrivit ca toți trei să viziteze locurile acestea împreună.

Southey plăti taxele de intrare, așa că Susanna începu să se plimbe prin Casa Proprietarului la fel ca toți ceilalți invitați. Mergea puțin în fața mamei și a lui Southey, ca să le permită să aibă intimitate. Când trecu dinspre Casa Proprietarului înspre Grove, își ridică ochii și privi uimită în jur. Era un loc extraordinar, un loc în care oricine s-ar fi putut îndrăgosti.

Ochii îi fugiră în direcția copacului unde ea și Gideon se ascunseseră de Brook în seara aceea. Văzu aleea pe care se plimbaseră, cu mâna lui învăluindu-i spatele. Închise ochii și își aminti atingerea lui Gideon pe pielea ei goală în timp ce artificiile le explodau deasupra capului.

– Susanna, pe aici, o strigă mama. Vreau să îți arăt foișorul meu preferat. Țâțâi în direcția lui Robert. Nu, nu ăla.

Toți trei începură să se plimbe, iar Lady Dane și Robert nu se mai opreau din râs și din vorbit. Susanna încercă să zâmbească, însă oriunde s-ar fi uitat, nu îl vedea decât pe Gideon. Fiecare bărbat brunet îi atrăgea privirea și îi făcea inima să bată mai tare.

Bineînțeles că nu era acolo. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Oare când va înceta să tânjească după el? Să plângă după el?

În cele din urmă se opri câteva clipe să se odihnească într-unul dintre foișoare. Robert și mama ei plecaseră să caute un chelner ca

să le aducă șuncă și vin. Bănuia că nu fusese altceva decât o scuză ca să poată să își fure câteva sărutări, însă Susannei îi convenea, pentru că își dorea câteva momente singură. Își îngădui să se lase cuprinsă de jale.

Oare o iubise vreodată? Măcar puțin? Oare să fi avut mama ei dreptate și să fi plecat tocmai pentru că o iubea?

Știuse întotdeauna că fiica unui conte și un hoț nu aveau cum să-și clădească o viață împreună.

Pe de altă parte, nimeni nu crezuse că o contesă văduvă și un grădinar ar putea să găsească fericirea.

– Bună seara, Lady Susanna!

Susanna tresări și sări în picioare, cu ochii în toate părțile.

O umbră se desprinsese din întuneric și păși către ea.

– Așa te cheamă, nu? Ești una din familia Derring. Gașca lui Marlowe.

– Cine ești? Nu veni mai aproape, că o să încep să țip și e plin de polițiști.

– Dacă țipi, te salvezi pe tine, dar îți condamni iubitul.

– Despre ce vorbești?

Tresări când primul foc de artificii explodă și îi lumină fața individului. Era Beezle. Ar fi trebuit să strige și să fugă, însă nu se putea mișca, nu putea gândi. Iubitul ei? Gideon?

– Vino cu mine acum și vei avea o șansă să îl salvezi pe prietenul nostru comun. Dacă țipi, îl omor.

Alt foc de artificii lumină cerul. Undeva departe, orchestra cânta și cineva râdea. Privighetorile ciripeau.

Șarpele de Beezle întinse mâna. Cu un tremurat, Susanna i-o întinse și ea la rândul ei.

Gideon se uită cu atenție la biroul lui Sir Brook din Bow Street și se întrebă ce mama naibii căuta acolo. Se întrebă ce naiba mai căuta încă în Londra. Dacă ar fi avut o urmă de bun-simț, până acum ar fi fost în Yorkshire sau în Scoția. Cu siguranță nu ar fi stat ca un bou înconjurat de oameni care prindeau hoți, cu un colier furat în buzunar. Și cu siguranță nu ar fi stat în biroul unui bărbat căruia îi deflorase sora cu numai opt seri în urmă.

Însă Gideon nu putuse să plece din Londra. Încercase. Ajunsese până la Richmond, apoi se întorsese din drum. Se trezise stând în

fata casei Derring, holbându-se la ferestrele luminate și întrebându-se care era a ei. Întrebându-se dacă ea era încă în oraș.

Era un prost.

– Ce mama dracului cauți tu aici?

Gideon se întoarse.

– Și eu mă bucur să te văd, Derring.

– Eu nu mă bucur. Ar trebui să te omor.

– Dar nu o vei face. În plus, am venit aici ca să fac o faptă bună. Derring se împletici prin cameră și se aruncă în scaunul de la birou.

– Te-ai hotărât să te spânzuri?

– Nu. M-am hotărât să îți dau asta.

Gideon își îndesă mâna în buzunar.

Îl ținu strâns în mână și putu să simtă marginile diamantelor tăind în carne vie. „Fă-o repede, Gid. E unica soluție.”

Trânti colierul pe masa și se îndepărtă, fixându-și ochii asupra feței lui Derring și departe de strălucirea bijuteriilor.

Derring se uită la colier, apoi la Gideon.

– Ce naiba e asta?

– Un bun furat. Mă gândeam că ai putea să dai de urma proprietarului.

Derring îl privi circumspect.

– Și tu ce ai de câștigat de aici?

Gideon își pusese fix aceeași întrebare. De câte ori încerca să plece din Londra, se simțea tras înapoi către Susanna. Însă asta nu era tot. Vorbele pe care i le aruncase Derring în noaptea aceea i se învârtteau la nesfârșit în minte.

„Ai fi putut să fii unul dintre noi.”

Ideea era ridicolă. Gideon Harrow, detectiv în Bow Street. Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare ideea prindea rădăcini.

Ar fi fost un detectiv excelent. Știa toate cotloanele, toate magazinele care aveau de-a face cu bunuri furate, toate bordelurile. Cine s-ar fi putut descurca mai bine ca el?

Și până la urmă nici nu îi plăcea să fure. Nu îi plăcuse niciodată să ia ceva ce nu îi aparținea. O făcuse numai ca să poată supraviețui și ca să țină în viață gruparea Puștilor de la Covent Garden. Însă acum nu mai făcea parte din gașca lui Beezle.

Nu mai făcea parte din nici o gașcă.

Îi întâlnește privirea lui Derring.

-Ai spus că voi aveți grijă unul de altul. Asta e ce îmi doresc.

-Crezi că poți să fii detectiv?

-Cred că pot să fiu un detectiv dat naibii.

Derring ridică colierul și îl legănă în fața ochilor. Privirea lui Gideon se mută de la el la fața lui Derring.

-Și de unde știi că nu e un joc pentru tine? Vreo înșelătorie nouă?

-Pentru că Beezle mă vrea mort și tu ții în mână biletul meu de ieșire. Sunt condamnat la moarte dacă rămân în Londra, însă, ce să vezi, sunt încă aici.

Derring nu scoase nici un cuvânt, plimbându-și degetele pe colier. În fața biroului se auzi zgomot de pași, apoi o bătaie puternică în ușă.

-Intră, zise Derring fără să își ia ochii de la Gideon.

-Domnule, se auzi o voce întretăiată. E nevoie de dumneavoastră... Detectivul îl văzu pe Gideon și tăcu.

Derring făcu un gest de invitație cu degetul.

-Continuă.

-E vorba de sora dumneavoastră, domnule.

-Poftim?

Derring nu apucase încă să se ridice de pe scaun când Gideon se aruncă asupra mesagerului și îl prinse de gât.

-Lady Susanna?

Ochii bărbatului dădeau să iasă din orbite de frică și încuviință speriat din cap.

-Dă-te la o parte. Ce e cu sora mea, Sawyer?

-A fost răpită, domnule. Din Grădinile Vauxhall.

Mintea lui Gideon o luă la goană. Vauxhall? Ce naiba căuta la Vauxhall?

-Am primit vorbă de la unul dintre polițiștii de acolo. Se pare că era acolo cu doamna mama dumneavoastră și când contesa nu a mai putut să dea de ea, au început căutările. Probabil caută încă. Eram pe punctul de a vă spune, când mi-a sosit asta.

Scoase la iveală un pamflet murdar și rupt care făcea reclamă unui „risotto al fresco” în Grădinile Vauxhall.

Gideon nu putea să respire în vreme ce se uita la Derring care despătura hârtia. Se simțea de parcă cineva îi așezase pe piept

o scândură grea de lemn pe care o acoperise cu pietre. Simțea că greutatea îl va sufoca.

Derring scoase un geamăt adânc și îi întinse hârtia lui Gideon. Nu putea să citească la fel de repede ca Derring, însă puse repede cuvintele în context.

– Unde e Crama Unicornul Roșu? întrebă Derring.

– În Seven Dials.

Gideon aruncă pamfletul pe biroul lui Derring. Își promise că avea să îl omoare pe Beezle. Să îi scoată ultima suflare din corp.

– Trimitem șase oameni. Îi vreau pe MacKenzie, pe Baker, pe Joy...

– Nu. Gideon îl lipi pe Derring de birou. Ai citit ce zice hârtia. Numai eu pot să merg, sau Beezle o să o omoare.

– Ce spurcăciune mai e și asta, Harrow? Mai nou te ocupi și de răpiri?

Gideon uită să respire în vreme ce cuvintele i se împleticeau în minte.

– Crezi că am ceva de-a face cu asta?

– Păi, Beezle e tovarășul tău vechi, nu?

– Nu! Gideon îl pocni pe Derring cu picioarele până când acesta îi dădu drumul. Derring înjură și îl eliberă. Numai tu ești de vină, îi scuipă Gideon! Spui că ești detectiv-șef, însă nu îți poți proteja nici propria soră.

Cocoșat, Derring îi aruncă o privire sălbatică.

– Pe tine te vrea, Harrow. Dacă chiar vrei să învinovățești pe cineva, învinovățește-te pe tine.

Gideon avea de gând să se învinovățească pentru tot restul vieții lui. Nu se va ierta niciodată dacă ceva rău urma să i se întâmple Susannei. Iar blestematul ăla de colier, ar fi trebuit să i-l dea lui Beezle de la bun început. Nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Susanna și acum ea ar fi fost în siguranță acasă, făcând ceea ce făceau oamenii din înalta societate. I-ar fi fost mult mai bine dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Ochii îi căzură pe colierul care zăcea uitat pe biroul lui Derring.

– Asta vrea, arată cu capul în timp ce se zbătea să scape din strânsoarea lui Sawyer. Ori merge la ghici că încă sunt în Londra, ori cineva m-a dat în gât. Prea mulți pârâcioși în mahalale. Ar vinde-o și pe mama lor pentru un pahar de vin ieftin.

Craiul pe care îl iubesc

-Și atunci de ce a răpit-o pe Susanna, dacă de fapt te vrea pe tine?
Gideon începu să se împleticească și pentru că simți că nu se mai opune, Sawyer îl eliberă.

-Pentru că știe că înseamnă ceva pentru mine. Jumătate din Field Lane ne-a văzut împreună. Și-a dat seama cine era și a răpit-o ca să obțină colierul de la mine.

Derring își plimbă privirea de la Gideon la colier.

-Toate astea au de-a face cu colierul?

-Au de-a face cu a încheia socoteli vechi. Nu se mai poate atinge de Marlowe, așa că a găsit singura persoană care mai contează pentru mine. Mă duc după ea, Derring, și o să mă asigur că scapă cu bine. Dacă încerci tu să o salvezi, o va omori fără să clipească.

-De unde pot să știu că vei face ceea ce spui? Te trimit pe tine și poate nu o să o mai văd niciodată.

-Va trebui să ai încredere în mine.

Derring scoase un râset disprețuitor.

-Mai încearcă.

-O iubesc, Derring. Asta nu e ceva ce spun ușor, abia dacă e ceva ce am spus vreodată. Dacă nu reușesc să o scot de acolo în siguranță, ești liber să mă omori.

-O, stai liniștit că o să te omor. Încet.

-Însă trebuie să îmi dai o șansă.

Cei doi bărbați se priviră fără să clipească. Gideon nu își dădu seama în ce moment anume se îndrăgostise de Susanna. Probabil în primul moment în care îl pocnise cu sfeșnic în cap. Cu siguranță nu voia să fie îndrăgostit de ea. Îi pășase și de Marlowe atâția ani și cu ce se alesese?

Iar ceea ce simțise pentru Marlowe nu se putea compara cu ceea ce simțea pentru Susanna. Crezuse că era îndrăgostit, însă când se gândise că o pierduse pe Marlowe nu se simțise de parcă cineva îi sfâșiasse inima. Acum, numai gândul de a o pierde pe Susanna îl făcea să creadă că întreaga lui viață era fără rost.

-Un bărbat ca tine nu are de unde să știe ce e iubirea. Susanna nu a fost niciodată nimic altceva decât un mod a a-ți atinge scopul, îi spuse Derring.

Gideon strânse pumnii.

– Stăm aici și pierdem vremea. Biletul spune clar că trebuie să ajung înainte de răsăritul soarelui sau o să o mute în altă parte și va trebui să așteptăm alt bilet. Nu știu ce crezi tu despre asta, însă eu nu o vreau lângă Beezle nici un minut mai mult decât e cazul, cu atât mai puțin încă o zi.

– Nu am încredere în tine.

– Și mie nu îmi place de tine. Însă am de gând să îți salvez sora.

Derring i se adresează lui Sawyer:

– Cheamă-i pe Joyce, Baker și MacKenzie. Apoi o să vă spun ce plan am.

Gideon se ridică.

– Nu. Seven Dials e teritoriul meu. Acolo eu fac planurile.

Susanna se ghemui în celula umedă, strângându-și genunchii cu mâinile. Un băiat înalt și slăbuț, despre care nu credea că are încă douăzeci de ani, se agita în fața ei. Era cel căruia Gideon îi spusese Racer. Sus mai era unul. Cel pe care îl loviseră cu sfeșnicul. Nu îi știa numele, dar știa numele lui Beezle.

Îi era frică de el și își dădu seama că făcuse o greșală când acceptase să plece din Vauxhall cu el. Ar fi trebuit să își dea seama că nu era decât momeala care să îl atragă pe Gideon. Fusese dispusă să plătească orice preț pentru a-l vedea iar. Acum urma să îl plătească. Cel mai probabil, până la sfârșitul nopții, Beezle avea să o omoare.

Gideon nu avea de gând să vină în căutarea ei. Cel mai probabil nici măcar nu mai era în oraș. Încercase să îi spună asta și lui Beezle, însă acesta îi recomandase să își țină fleanca. Oare era o proastă pentru că încă spera că Gideon ar putea să vină să o salveze? Era o proastă.

Dacă Gideon își făcea apariția, Beezle i-ar fi omorât pe amândoi. Scoase un scâncet.

Racer se întoarse o secundă să se uite la ea, apoi continuă să măsoare camera la pas. Susanna își schimbă poziția pe podeaua tare și umedă. Ar fi vrut să aibă un scaun. Însă și mai tare ar fi vrut să aibă o armă. Se simțea așa de neajutorată, stând aici și așteptând ca Gideon să vină să o salveze.

Și ce se va întâmpla cu mama ei? Biata ei mamă. Abia ce începuseră să își construiască relația. Săptămâna ce trecuse fusese prima săptămână în toată viața ei în care nu înțepenisese când o auzea pe mama în apropiere. Lady Dane se comporta ca o altă persoană. Încă îi mai poruncea din când în când Susannei să stea dreaptă, însă începuse și să o îmbrățișeze fără motiv și fără atenționare atunci când fata urca seara în camera ei.

N-ar fi crezut niciodată că o va vrea pe mama ei lângă ea, că îi va fi dor de mama ei, însă îi era. Beezle o va omorî și nu va putea să își vadă mama când se căsătorească cu domnul Southey – tatăl ei. Nu o va mai strânge niciodată în brațe. Nici pe ea, nici pe Dane, nici pe Brook, nici pe Beauty.

Biata Beauty. Cine o va mai scărpină după urechi, așa cum îi plăcea?

Ușa celulei se deschise și Racer deveni dintr-odată atent.

– Totul sub control?

– Am vorbit cu Barbara și am convins-o să trimită două halbe de bere. Beezle tocmai a ieșit. Dacă te grăbești, ai timp să o dai pe gât.

Racer urcă două trepte deodată. Ajuns la capătul scării, se uită în direcția ei, ezitant. Decise că cel mai probabil nu avea de gând să fugă, așa că se strecură pe ușă. Susanna stătea cu capul în palme când auzi un răcâit insistent în spatele ei. Se ridică repede în picioare, căutând cu înfrigurare o armă. Mai auzise șobolani strecurându-se în cotloanele întunecate ale celulei, însă dacă acela era un șobolan trebuie să fi fost cel mai mare șobolan din lume.

Auzi din nou răcâitul și de data asta își dădu seama de unde venea. Lăzile îngrămădite într-un colț începură să se miște. La capul scării apărură o căpățână cheală.

– Bună seara. Lady Susanna?

– Corker? se auzi șoptind.

Ochii li se întâlniră și bărbatul rânji.

– Eu sunt. Se uită peste umăr. Am găsit-o.

În acel moment deasupra lor se auzi o bubuitură și un bărbat înjurând. Se auzi zgomot de sticlă spartă, iar Susanna rămase încordată ascultând alte bubuituri venind de sus.

– Exact la timp, zise Corker cu un zâmbet.

– Nu înțeleg, ce cauți aici?

– Am venit să te salvez.

Altă bubuitură. Nu se poate să îl fi auzit bine.

– Pardon?

– Aia de sus sunt Lighter, Jonesy și Dab, care fac scandal ca să îi țină pe paznici ocupați ca să te putem salva.

Nu avea absolut nici un sens. Dar nici că-i păsa. Își ridică fustele și dădu să fugă în grabă.

– Dacă Lighter, Jonesy și Dab sunt sus, cine e cu tine? Mill?

– Nu, răspunse o voce pe care o cunoștea atât de bine. Eu sunt. Picioarele Susannei refuzară să se mai miște. Nu îi venea să creadă că era acolo, că stătea în fața ei.

Era atât de frumos, nu știa cum altfel să îl descrie. Bănuia că existau oameni care și-ar fi îndreptat privirea mai degrabă către cicatricea inegală de pe tâmpla lui, însă pentru Susanna era un semn a tot ce îndurase și reușise să depășească.

Se bărbierise și, deși părul îi era încă lung până la guler, era evident că îl periase.

Ridică mâna, apoi își dădu seama că nu putea să îl atingă cum și-ar fi dorit, așa că, în schimb, își prinse fustele cu mâna și încercă să se gândească la ce ar fi putut să spună sau să facă.

– Te-a rănit? întrebă Gideon.

Negă cu o mișcare a capului.

– Vii cu mine? Nu știu cât timp avem la dispoziție.

– Nu prea mult, pun pariu, comentă Corker.

– Ai venit, îi șopti, deși nu își putea controla perfect vocea. Mă așteptam să fii departe până acum.

El încuviință, privind-o tot timpul în ochi.

– Ar fi trebuit să fiu plecat. Însă nu m-am putut decide să părăsesc Londra când știam că tu ești aici.

Susanna făcu un pas în față și scoase o exclamație când îl văzu pe Corker gemând și căzând la pământ. Își duse o mână la cap și văzu că era plină de sânge.

Gideon începu să se miște cu cuțitul în mână, însă Beezle era pregătit să îi iasă în întâmpinare. Pășii din spatele lui Corker și îl lovi pe Gideon peste mână cu bara de metal. Cu un strigăt de durere, Gideon scăpă cuțitul din mână. Beezle îl lovi cu piciorul și alunecă pe podea la câțiva pași de Susanna. Beezle îi făcu semn cu bara de metal lui Gideon să intre în celulă.

-Acolo e bine, îi spuse înainte să poată ajunge lângă Susanna.

Susanna tremură și simți în gură gustul sângelui de la buza pe care și-o mușcase de frică. Erau cu toții condamnați la moarte acum. Beezle îl va omori pe Gideon, și poate și pe Corker. Și era numai vina ei.

Ușa se deschise și Racer și celălalt coborâră în grabă scările, tăind calea de scăpare pentru Susanna și Gideon. Beezle zâmbi, scoțând la iveală dinții galbeni și putrezi. Își bătu palma cu bara de metal.

- Gid, noi doi avem niște afaceri neterminate.

Capitolul 20

Respirația îi ieși șuierată din piept la prima lovitură a barei de metal. Beezle îl lovi în capul pieptului. Nu provocase mari pagube, însă durea ca naiba. Gideon se împletici, încercând să se ridice în picioare, iar Beezle ridică din nou bara de metal. Dacă ticălosul se aștepta să îl vadă cum stă să primească o mamă de bătaie, avea să fie extrem de dezamăgit.

– Pune mâna pe el, îi ordonă Beezle lui Stub.

– Pune mâna pe mine și să fiu al dracului dacă nu te omor.

– Ai grijă! strigă Susanna.

Gideon se aruncă spre stânga, iar bara îl lovi puternic în umăr. Durerea, fierbinte ca focul, îl străfulgeră. I se înmuiară picioarele și căzu, rostogolindu-se la fix cât să nu primească o lovitură de zile mari peste cap.

– Dacă mă omori, nu o să pui niciodată mâna pe colier.

– O să îl iau de pe cadavrul tău.

– Chiar crezi că sunt idiot? Nu îl am la mine.

Beezle se opri, însă numai pentru o secundă.

– Știi ceva? Nu îmi pasă.

La dracu'! Beezle îl voia pe Gideon mort mai mult decât voia colierul. Fusesse trădarea cea care îl mâniase pe tovarășul lui cel mai mult, nu furtul.

Când trasase în grabă planul cu Derring, Gideon știuse că Beezle ar putea să îl găsească înainte să reușească să o elibereze pe Susanna. Însă se bazase pe faptul că își dorea destul de mult colierul încât să nu îl omoare înainte ca Susanna să poată evada.

Aparent, se înșelase.

Beezle ridică bara mult deasupra capului.

– Mi-am dorit să fac asta de foarte, foarte multă vreme.

Gideon o auzi pe Susanna urlând și auzi și zgomotul de pași, însă tot ce putea să vadă era curba întunecată desenată de bara de metal. Căzu cu zgomot pe podea lângă el. În spatele corpului

îndoit al lui Beezle, stătea Susanna cu mâinile ridicate și ochii larg deschiși. Beezle se ridică și întinse mâna ca să își scoată din spate cuțitul lui Gideon.

Susanna îi luase pumnalul și îl înjunghiase pe Beezle. Se dădu în spate, când Beezle reuși să scoată pumnalul.

-Nu, urlă Gideon, în timp ce Beezle se năpustea asupra Susannei. Gideon se aruncă în față, izbindu-se de Stub, care îl pocni destul de tare încât să îl trimită învârtindu-se. Beezle se apropie de Susanna.

-Vrei să ne jucăm cu cuțitele? Hai să ne jucăm!

Ridică pumnalul și Gideon închise ochii.

Umbra albă trecu repede peste podeaua celulei, ridicându-se în fața ei în același timp în care Beezle ridică pumnalul.

-Beauty! Nu!

Beezle dădu la o parte animalul rănit și se ridică în picioare, ținând încă în mâini pumnalul însângerat.

-Ridică-te, îi spuse Beezle Susannei, care era ingenuncheată lângă câinele cu blana pătată de sânge.

-Am terminat cu joaca, zise Beezle în timp ce arma pistolul.

Îl ridică și o ochi pe Susanna. Inima Susannei bătea atât de tare în piept încât blocă orice alt sunet. Vederea i se îngustă până când nu putu să vadă altceva decât râznetul de pe fața lui Beezle.

Și apoi, dintr-odată, se lovi de ceva tare și nemișcat. Capul i se izbi de o suprafață solidă și totul se amestecă. Auzi zgomotul împușcăturii, simți înțepătura durerii și nu mai văzu decât roșu.

Forța împușcăturii îl doborî pe Gideon în fund și mormâi de durere. Putea să adauge și rana asta listei foarte lungi de cicatrici și răni.

Asta dacă supraviețuia.

La felul în care își simțea respirația chinuită în piept, ideea de supraviețuire părea destul de puțin probabilă în acel moment.

Încercă să își miște gâtul pentru a o vedea pe Susanna, însă nu dădu cu ochii de ea.

Derring ajunse exact la momentul potrivit. Dădu buzna pe ușă, șocându-l pe Stub suficient încât să îi distragă atenția. Gideon reuși să se elibereze de Stub la timp încât să ajungă la Susanna, să o dea la o parte. Însă căzuse destul de rău. Acum nu putea să o vadă. Oare

o rănisă? Derring îl lovi pe Beezle peste mână și îi zbură pistolul, apoi își instrui unul dintre oameni să îl prindă. Beezle strigă ceva, se zbatu, însă Gideon nu mai putu să își țină ochii deschiși suficient încât se vadă cum se termină toate.

– Susanna, zise cu o voce mai moale și mai răgușită decât și-ar fi dorit.

Însă Derring îl auzise înainte și se aplecă asupra lui.

– Mare misiune de salvare a fost și asta! Te-a împușcat.

– Susanna, se forță Gideon să spună. E rănită?

– Așteaptă un moment.

Derring se îndepărtă. Gideon încercă să se ridice, să vadă unde s-a dus, însă durerea îl trimise în întuneric.

– Susanna. Deschide ochii, Susanna.

Încercă să îi deschidă, însă ar fi preferat să mai doarmă. Se simțea atât de obosită, epuizată de-a dreptul.

– Domnișoară, deschide ochii în momentul ăsta sau domnul doctor îți va mai administra o doză din sărurile alea oribile pentru mirosit și o să mai dormi încă trei zile.

TREI ZILE? Medic? Gideon.

Deschise pleoapele grele, le închise, apoi le deschise iar.

– Mamă, șopti.

– Slavă Domnului! O dată în viață, ai decis să mă ascuți.

Susanna clipi, apoi își mută privirea. Era în camera ei, cu draperiile tase, însă lumina zilei era vizibilă prin muselină și dantelă. Încercă să se ridice în capul oaselor, însă camera se învârtea cu ea și mama ei îi puse o mână pe frunte.

– Încetișor, draga mea.

„Draga mea.” Deci nu fusese totul un vis. Mama ei, domnul Southey, Beezle și Grădinile Vauxhall, Gideon.

Unde era Gideon?

– Trebuie să îl văd, zise încercând iar să se ridice în șezut. A fost împușcat.

Mama ei se încruntă și o privi cu îngrijorare.

– Te ajut să te așezi.

Susanna încercă să se folosească de picior pentru a se împinge în șezut, însă își simți picioarele obosite și nefolositoare. Nici măcar nu putea să le miște.

-Mamă, nu pot să îmi simt picioarele.
În loc să se arate oripilată, mama ei îndreptă un deget către capătul patului.

-Dă-te jos, sac de purici.

Susanna trase adânc aer în piept și se ridică pe coate, în timp ce Beauty își ridică ochii către ea. Căteaua se întinsese peste picioarele Susannei.

-Beauty!

Auzindu-i vocea, câinele își ridică urechile și începu să o lingă pe Susanna pe mână.

-L-am pus pe doctor să o trateze înainte să lase urme de sânge prin toată camera. Nu a plecat de lângă tine. Vocea mamei ei se dorea supărată, însă ochii îi erau îndreptați către căteaua pe care o privea cu ceva ce semăna tare mult a admirație. Se va vindeca destul de repede dacă stă potolită. Nu are voie să urce și să coboare scările, însă cum plânge de nu se mai oprește dacă nu e lângă tine, l-am delegat pe Jimmy să o care pe scări când trebuie să mănânce sau se cere să își facă nevoile. Sunt sigură că o să își dea demisia cât de curând, din cauza umilinței sarcinii asteia. Să care un câine, pufni mama ei, însă Susanna putea să vadă dincolo de cuvinte.

Simțea că mamei ei începea să îi placă de Beauty. Întotdeauna admirase loialitatea.

-Mulțumesc, mamă, zise Susanna și se întinse după mâna mamei ei. Oare de ce am impresia că e ceva ce nu îmi spui? E vorba de Gideon? E mort, nu-i așa?

Simți că privirea i se întunecă. Îl văzuse căzând. Auzise împușcătura. Primise glonțul în locul ei. Încercase să o salveze. Murise încercând să o salveze.

-Dacă te referi la hoțul acela, răspunsul e nu. Probabil că ar fi fost mai bine pentru tine dacă ar fi murit.

-O, aici te contrazic. Brook bătu în ușă. Am auzit voci, zise. Dacă ar fi murit, orașul ar fi rămas fără un detectiv și eu am nevoie ori când de un om bun. Dacă îl pot convinge să ni se alăture.

-Detectiv, mormăi mama ei. E un hoț.

-Hoțul ăla i-a salvat viața fiicei tale. A fost împușcat, însă acum se recuperează.

-Deci e viu?

– Momentan. Vrei să îl vezi?

Da. Nu. Nu știa ce să răspundă.

– El vrea să mă vadă pe mine? Întrebă.

Brook se uita la ea la fel cum se uita când erau copii și ea îl invita să vină să se joace cu ea și cu păpușile.

– Nu ai voie să devii genul acela de fată. Nu pot să suport femeile care nu pot să gândească pentru ele. Întrebarea, singura întrebare e dacă tu vrei să îl vezi pe el.

Susanna simți cum i se umflă pieptul de bucurie și de anticipație, de frică, de dorință și da, de dragoste. Brook avea dreptate – avea mereu dreptate, ce om enervant! Nu mai putea să aștepte ca să obțină ceea ce își dorea. Avea o șansă pe care nu putea să o rateze. Îl prinse pe Brook de mână.

– Unde e?

Pe Gideon îl dureau coastele de parcă însuși diavolul le scobeau cu furca. Era cuprins de frisoane. Se forță să facă un tur al camerei și să suporte disconfortul. Deși gemea la fiecare pas, nu putea să își mai permită să rămână multă vreme nemișcat. Beezle, ticălosul naibii, evadase. Cam atât despre Derring și detectivii lui. Dacă ar fi fost după Gideon, i-ar fi spânzurat pe toți trei. Ușa se deschise și în prag apărură Derring, care îl privea cu dezaprobare.

– Ce dracului vrei?

– Unii oameni înțeleg beneficiile odihnei după ce au fost răniți. Gideon pufni.

– Oamenii ăia nu au o recompensă asupra capului. Și datorită ție, Beezle se va întoarce.

Fața lui Derring se înăspri. Nici el nu era prea fericit de prestația oamenilor lui.

– Momentan ești în siguranță aici.

– Chiar și așa. Vreau să plec cât mai repede și să îi redau camera servitorului tău.

Derring îl pusese în camera servitorilor. Gideon nu își dădea seama de ce, însă treaba asta îl deranja. Derring ar fi putut să îl lase să moară. Gideon nu merita nici măcar o cameră a servitorilor, însă nu îi plăcea să i se reamintească locul lui în societate. Faptul că îi era mult, mult inferior Susannei.

– Cum se simte sora ta?

-Întreab-o tu.

Derring se dădu la o parte. Lumea lui Gideon începu să se clatine și, când reuși să o îndrepte, Susanna stătea în fața fratelui ei cu chipul palid și ochii larg deschiși. Când o văzu nevătămată și atât de frumoasă, nu mai simți durere. Nu putu să simtă nimic altceva decât bătaile puternice ale inimii atunci când se uită la ea.

-Ești rănit!

Traversă camera în trei mișcări și își așeză mâinile pe brațele lui. Mirosea, ca de obicei, a flori și a pânză curată.

-Ar trebui să stai în pat. Nu ești încă destul de în formă încât să te plimbi pe aici.

-Mă simt bine, o minți. Era disperat să îi poată atinge pielea goală, să îi poată săruta buzele palide. Încă o tură de cameră și o să îmi recapăt puterea. Apoi voi dispărea din casa voastră. Și din viața ta.

-Nu! Îl împinse către pat și el o ascultă fără să gândească. Trebuie să te odihnești. Nici să nu îți treacă prin cap să pleci. Brook, spune-i.

Gideon ridică din sprânceană în direcția lui Derring.

-Da, Brook. Spune-mi.

-Doctorul zice că mai ai nevoie de încă două sau trei zile de odihnă ca să îți poți reveni. Ești bine-venit să stai până atunci.

Susanna îl împinse de umeri către pat. Susanna își muta privirea de la fratele ei la Gideon. Când ochii li se întâlniră, Gideon se gândi: „Uită-te la mine. Numai la mine”.

-Un moment, spuse Susanna ridicând un deget.

Îi spuse ceva fratelui ei pe o voce joasă și dintr-odată ușa se închise și Susanna se sprijini cu spatele de ea. Gideon își dădu seama că sunt singuri.

-Nu se teme fratele tău că te voi răvăși dacă rămânem singuri?

-Nu cred că ești în stare să mă răvășești în momentul ăsta, din păcate. M-am temut că ești mort.

-Încă nu.

-Brook mi-a povestit că i-ai dat colierul. Și că nu ai plecat din oraș. Gideon nu vorbi. Îi separau trei sau patru pași, însă păreau a fi o mie. Voia să o strângă în brațe, să își îngroape fața în părul ei și să o tragă lângă el în pat ca să se umple de căldura ei.

– Vrea să mă facă detectiv. Numai Dumnezeu știe că are nevoie de un om bun.

– Exact. Un zâmbet îi îndulci buzele. Și eu la fel, Gideon.

Păși către el și, după un moment de ezitare, mai făcu un pas. El abia se abținu să nu îi întindă mâinile.

– Sunt sigur că înalta societate e plină de bărbați buni.

– Nu îi vreau pe ei. Își scutură capul, îngenunche lângă el și își strecură mâna în palma lui. Te vreau pe tine.

– Nu.

– Ba da. Căsătorește-te cu mine, Gideon.

Îi strânse încheietura și îi îndepărtă mâna de pe buze.

– Ce naiba e asta? Altă șmecherie de-a ta?

Ea nu tresări la auzul tonului lui aspru. Nu făcu altceva decât să îi acopere mâna care îi strângea încheietura cu cealaltă mână.

– Îmi place la nebunie când mă atingi, îi spuse. Nu ai idee cât de mult mi-a lipsit.

Îi dădu drumul de parcă l-ar fi ars.

– Ar trebui să te întorci în camera ta.

– De ce? Ridică din sprânceană. Dacă stau, o să mă săruți?

– S-ar putea să fac mult mai mult decât atât.

Obrajii ei se colorară.

– Bine. Asta îmi și doresc. Pe tine, în fiecare zi și în fiecare noapte. Știu că nu e chiar ceea ce se cuvine, însă știu că nici ție nu îți pasă de reguli. Așa că îți cer să te căsătorești cu mine. Te rog să spui da.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Ba da, știu. Nu am putut să mă gândesc la altceva în afară de tine de când ne-am despărțit. Te iubesc, Gideon.

– Ba nu, nu mă iubești. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Nu te merit.

– Poftim? Mi-ai salvat viața și nu numai o dată. Ai riscat totul pentru mine. Eu sunt cea care nu te merită, dar te vreau oricum. Trebuie să simți și tu ceva pentru mine.

– Nu despre asta e vorba, Susanna. Lucrurile pe care le-am făcut mă fac nevrednic de tine. Sau de oricine.

– Ce ai făcut? Ai încasat din plin glonțul pe care Beezle mi-l dedicase mie? M-ai salvat de Dagger Dan? Mi-ai făcut rost de mâncare, haine, un loc în care să mă odihnesc? Asta după ce practic te-am obligat să mă însoțești?

-Nu m-ai obligat. Am vrut să merg cu tine.

Fața ei se umplu de speranță.

-De ce?

El închise ochii.

-Vrei să îți spun cum m-am ales cu cicatricea asta?

-Mi-ai spus deja. Te-ai bătut cu un băiat dintr-o gașcă rivală.

-Eu aveam doisprezece ani și băiatul avea cu câțiva ani mai mult. Satin l-a prins pe teritoriul nostru și l-a adus înapoi. Mi-a spus să mă bat cu el.

-Avea un cuțit?

Gideon încuviință. Putea să vadă cu ochii minții mahalaua, putea să simtă putoarea, să audă picăturile de apă care se infiltrau pe la colțuri.

-Satin ori îl lăsase să îl păstreze, ori i-l dăduse el însuși. Făcea luptele mult mai interesante.

-Nu cred că am nevoie să aud asta.

-Ba da, ai. Pentru ca ăsta sunt eu. M-am bătut cu el și când m-am împiedicat, m-a prins, m-a ținut la pământ și m-a tăiat. Toată lumea îl aplauda. Nimic nu se compara cu a vedea sânge vârsat. Cu a privi o luptă pe viață și pe moarte. Pentru că asta era. Ori mă omora el pe mine, ori Satin îl omora pe el.

Pe fața ei trecu o lacrimă și ochii i se umplură de milă.

-Nu vreau asta. Nu vreau milă. Nu o merit. Crezi că mie mi-a fost milă de el? L-am împins de pe mine și cuțitul i-a căzut pe jos. Am pus primul mâna pe el și când s-a repezit la mine i l-am înfipt în piept.

Gideon simți cum îi urca fierea în gât când își aminti cât de ușor intrase cuțitul în carnea moale.

Ei îi căzu altă lacrimă pe obraz.

-Am înfipt cuțitul în el și, când nu s-a mai mișcat, l-am trântit la pământ. Așa bărbat sunt eu, Susanna. Nu mă vrei pe mine.

Îi dădu drumul și se îndepărtă, plin de durerea amintirilor și a rănilor proaspete.

Inima ei se frânse pentru el, pentru băiatul care fusese, pentru inocența pe care o pierduse. Simțea nevoia să îl strângă în brațe și să îi șoptească vorbe de dragoste. Însă toate astea urmau să vină mai târziu. Cel puțin așa spera, că îi va permite să facă asta cu timpul. Că în timp se va ierta.

– Te înșeli, îi spuse. Te vreau. Pe tine cu totul, Gideon. Părțile bune și cele rele. Nu îmi pasă ce ai făcut. Știu cine ești acum. Știu cine ai putea deveni.

Se holbă la ea de parcă ar fi fost pe jumătate nebună.

– Nu spune nu. Nu îmi spune că nu mă vei primi.

Ea își asumă riscul de a se arunca în brațele lui și el o prinse. O prinse și o strânse în brațe. Plăcerea îi explodează în inimă că un foc de artificii. Deci o dorea. Trebuia să o dorească.

– Cum să îți pot rezista? îi șopti în păr. Îmi dărâmi toate zidurile de apărare.

– Nu ai nevoie de ele în preajma mea.

– Nu sunt liber să mă căsătoresc cu tine. Beezle a evadat și va veni după mine. Lasă-mă să îl prind. Lasă-mă să îți demonstrez că sunt demn de tine.

Ea îl reduse la tăcere cu un sărut. Intenționase să fie un sărut scurt, însă când să se retragă, buzele lui nemișcate începură să se înmoaie. Se umplu de căldură când el îi depărtă buzele și își vârî limba între ele.

– Să nu spui asta niciodată. Nu ai nimic să îmi demonstrezi. Eu te iubesc pentru ceea ce ești.

– Vreau să fiu mai bun.

– Eu mi-am petrecut întreaga viață încercând să fiu persoana pe care o dorea mama și m-am descurcat mizerabil. Nu aş pune o asemenea povară pe umerii nimănui. Te vreau pe tine. Pe tine, Gideon, așa cum ești. Te mai întreb o dată, vrei să mă iei așa cum sunt, vrei să te căsătorești cu mi...

– Nu.

Se simți dintr-odată inundată de frig și picioarele i se înmuiară atât de tare încât avu nevoie să se sprijine de el. Încercase. Nu știa ce altceva ar fi putut face. Avea să îl piardă.

– Te înșeli în privința mea.

Ochii îi erau încețoșați de lacrimi. Avea să se îndepărteze acum, înainte ca el să o vadă plângând, înainte să înceapă să se vaite.

– Îmi pasă de reguli, așa că nu pot să accept ca tu să mă ceri în căsătorie.

Îi dădu drumul la umeri și îngenunche în fața ei, încă ținând-o de mână. Susanna își frecă ochii cu cealaltă mână, nesigură că vedea bine.

-Ce faci?

-Te iubesc, Susanna! În ciuda diferențelor dintre noi, în ciuda faptului că ai făcut un bărbat cinstit – mă rog, aproape cinstit – din mine.

Ea izbucni în râs. Nu se putu abține. Bucuria îi umplu sufletul.

-Lady Susanna, vrei să te căsătorești cu mine?

-Da. Căzu pe podea în fața lui și îl strânse tare în brațe. Da. El o sărută cu buze moi și tandre și cu mâinile plimbându-i-se posesiv pe spate. Da. Voia să îi aparțină, numai lui și pentru totdeauna.

Mirajul pasiunii fu întrerupt de un sunet și sări în picioare când își dădu seama că mama ei stătea în pragul ușii.

-Mamă.

-Văd că întrerup.

-Lady Dane, îmi face plăcere să vă văd iar.

-Chiar așa? Pot să te întreb ce anume îi făceai ficei mele?

Susanna încercă să vorbească, pentru a-l salva pe Gideon, însă acesta o reduse la tăcere cu o mișcare a mâinii.

-Am sărutat-o de bucurie că tocmai a acceptat să îmi devină soție.

Expresia mamei ei nu se schimbă. Buzele ei subțiri rămaseră lipite și ochii îi rămaseră plini de suspiciune.

-Nu cred că stă în puterea Susannei să accepte această propunere.

Susanna își mușcă buza. Crezuse că mama ei avea să înțeleagă, crezuse că lucrurile începuseră să se schimbe între ele. Acum se vedea nevoită să se mărite fără binecuvântarea contesei. Încă nu avea douăzeci și unu de ani, așa că nu se putea căsători fără aprobarea părinților. Cum va putea să facă rost de bani să fugă în Scoția?

-Va trebui să vorbești cu tatăl ei, spuse contesa.

Susanna tresări, mirată.

-Cu tatăl ei, întrebă Gideon. Cu domnul Southey?

-Da. Spune-i că ai deja aprobarea mea și că doriți să vă căsătoriți cât mai repede.

Susanna fugi către mama ei, care își deschise brațele și o îmbrățișă strâns.

-Asta nu e ceea ce mi-am dorit pentru tine, însă acum am puterea să recunosc că m-am mai înșelat în trecut și că e posibil să mă înșel și acum. Așa că îți doresc toată fericirea din lume, draga mea. Sper să găsești la fel de multă iubire pe câtă am găsit și eu.

– Mulțumesc, zise Susanna strângându-și iar mama în brațe cu putere.

– Nu, eu îți mulțumesc. Datorită ție, am găsit iar iubirea. Mama ei o sărută pe obraz. Nu aș putea să fiu mai bucuroasă sau mai mândră de tine, Susanna. Fii fericită și căsătorește-te, cu binecuvântarea mea.

Capitolul 21

Nu trăise să apuce ziua nunții lor. Gideon Harrow trebuise să moară, zvonul era că fusese omorât de un glonț tras cu pistolul lui Beezle, pentru ca Dudley Dorrington să-și poată face apariția. Dudley Dorrington era un văr îndepărtat al familiei Derring, de undeva din Lincolnshire.

Sau poate din Nottinghamshire.

Dudley avea păr scurt, era bărbierit și avea o garderobă plină de haine, pantaloni și niște nenorocite, nu, niște afurisite, pentru că acum vorbea ca un nobil, de lavalier fine.

Dudley era un detectiv privat, foarte discret, pentru cei bogați. Lucra îndeaproape cu cei de la Bow Street, folosind deseori biroul lui Sir Brook. Până acum se dovedise un investigator excepțional. Deși nu mai fusese în Londra până atunci, avea un talent deosebit de a descoperi oameni și bunuri în mahalale. Poate că arăta familiar, dar nimeni nu-l recunoștea.

Lady Susanna se îndrăgostise de vărul ei de-al treilea... sau de-al patrulea?... la prima vedere. Se căsătoriseră imediat după ce fusese făcut anunțul despre mariajul lor. Iar acum, astăzi, Dudley Dorrington era soțul lui Lady Susanna.

Dintre toate opțiunile oferite de Sir Brook, alesese numele Dudley pentru că de fiecare dată când erau în public, Susanna trebuia să-i spună Dudley, iar asta îl făcea să zâmbescă. Cine naiba pune un copil numele Dudley? Lui Gideon aproape îi părea rău pentru oamenii aceia.

Și nu-l deranja că Susanna încă îi spunea Gideon în privat. Aveau suficient timp să-i folosească numele real, acum că erau căsătoriți.

Susanna spunea că nunta fusese minunată. Gideon habar nu avea cum naiba fusese. Nici măcar nu se uitase prin biserică. Fusese mai ușor să evite privirile încruntate ale contelui de Dane și ale lui Sir Brook. Fusese mai ușor să nu-i vadă pe Corker și pe Dab care hoinăreau în spatele bisericii sau pe Des și Brenna care stăteau în

față. Nu știa de unde naiba aflaseră despre nuntă și nici nu voia să știe. Nu voia decât să supraviețuiască acestei mese de după nuntă și să o încolțească singur pe Susanna.

Arătase uimitor în rochia ei roz pal, iar soarele care strălucea prin ferestrele din spatele ei îi luminase părul, făcându-l să pară în flăcări. Nu-și luase nici o clipă ochii mari de la el în timp ce tatăl ei, actualul soț al lui Lady Dane, îi pusese mâinile într-ale lui Gideon. Se uitase la mâinile ei acoperite de mănuși albe așezate într-ale lui, și ele acoperite de mănuși. Se gândise la faptul că nu mai avusese niciodată mănuși. Se gândise la cum nimic dintre toate lucrurile acestea nu mai contau pentru nimeni. Era a lui și nu-i păsa de mănuși, titluri sau avere.

Gideon se gândi că așa era cel mai bine. Nu avea niciodată să fie un bărbat bogat cu salariul unui detectiv. Cel puțin nu bogat după standardele ei, dar Susanna spusese că era fericită trăind o viață modestă. Până strângea suficienți bani încât să închirieze propria locuință, stăteau în casa familiei Derring. Gideon plănuia să strângă repede banii... ar fi făcut orice să scape de fața acră a lui Crawford și de zgomotul clopoțelului care îi chema pe toți la cină.

După ziua de astăzi avea să doarmă în camera Susannei. Derring îl mutase într-o cameră de oaspeți după anunțarea logodnei, dar Gideon se simțise mai confortabil în camerele servitorilor.

Bănuia că s-ar simți mult mai confortabil în patul Susannei. Asta dacă se mai termina masa asta.

– Nu mai durează mult, îi șopti Marlowe, oprindu-se lângă el. Gideon o privi inocent, iar ea râse. Te cunosc mult prea bine, Gid... scuze, vreau să spun, Dudley. Îți pot citi gândurile. Abia aștepți să te culci cu ea.

– Vai, contesă, nu știu ce vreți să spuneți.

În ochii ei scânteia amuzamentul.

– Întotdeauna te-ai priceput să-i imiți pe cei mai buni decât tine. Din ce văd eu, te iubește exact așa cum ești.

– Femeie nesăbuită.

Marlowe îl lovi peste braț.

– Ba deloc. Acum, du-te. Stai cu ochii pe Des înainte să plece cu argintul.

Gideon își caută prietenul prin cameră. Des privea cu interes o lingură de argint.

- Te-ai gândit vreodată că o să-i vezi pe Des Stewart și pe ducele de Dane în aceeași cameră cu șase hoți și Gap și Tiny.

- Nu aș putea spune asta. Nici nu cred că vreunul dintre ei va mai fi vreodată invitat aici.

Des strecură lingura în haină, iar Gap îl împinse pe Tiny, care se împiedică și se lovi de un lacheu a cărui tavă cu pahare de șampanie se răsturnă.

- Susanna chiar încearcă, oftă Marlowe. Îi puse o mână pe piept pentru a-i spune să rămână pe loc. Mă ocup eu. Tu du-te sus și găsește-o pe Susanna.

- Sus?

Marlowe îi făcu cu ochiul.

- A, nu știai? E în camera ei, te așteaptă.

- Și ți-a luat atât ca să-mi spui? strigă după ea. Aproape fugi din cameră, fără să-i pese cât de nerăbdător îl făcea asta să pară. Fără să-i pese că probabil toată lumea știa unde se ducea și ce avea de gând să facă. Nu-i păsa decât de Susanna.

Gideon știa care era ușa ei. O văzuse pe servitoare ieșind din cameră și mergând pe holul acesta.

Se duse direct la ușă, ciocăni ușor și o auzi strigând:

- Cine este?

- Eu. Se uită agitat la pantofi. Gideon. Soțul tău.

Spuse ultima parte cu voce tare, în caz că vreunul dintre frații ei era prin apropiere. Se știa cât de protectori pot fi frații cu surorile lor. Era mai bine să le amintească de noul său statut.

- Intră.

Gideon deschise ușa și se opri. Spărsese case mai mici decât dormitorul acesta. Era înconjurat de alb și roz, pereți roz pal, draperii albe cu dantelă, mobilă veche decorată cu vase pline cu flori.

Și patul.

Gideon închise ușa și o încuie.

O cuvertură albă ca zăpada acoperea patul imens în spatele unor draperii subțiri care nu ascundeau nimic. La capătul patului era un morman de perne albe cu volane. Gideon nu avusese niciodată o pernă, cu atât mai puțin cincisprezece.

- Știu că trebuie renovat, se auzi o voce. Gideon își dădu seama că vine din spatele unui paravan dreptunghiular, decorat cu flori. Putem alege împreună culori și materiale, zise ea.

– Sigur. Ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să se uite la culori de vopsea. Nu aveau să locuiască aici suficient de mult timp încât să fie nevoie de renovare. În plus, îi cam plăceau albul și rozul. Se simțea curat înconjurat de alb, probabil pentru că era curat. Valetul afurisit pe care i-l desemnase Derring aproape îl înecase în baie.

– Dă-ți haina jos, spuse ea din spatele paravanului.

Ce făcea acolo?

– Acum e și camera ta.

Gideon ridică din umeri, își dădu jos haina și o aruncă la podea. După ce își scoase cizmele și ciorapii, Gideon păși pe covorul alb și gros. Picioarele i se cufundară în materialul moale. Cine avea nevoie de pat când covorul era atât de moale!

Își mișcă degetele de la picioare și își smulse lavaliera pe care valetul i-o dăduse ca să o poarte. După ce o aruncă jos, lângă haină, își scoase vesta și se întinse. Aproape se simțea din nou normal, cu excepția picioarelor care se bucurau de suprafața moale. Se bucură să-și cufunde și să-și ridice degetele din covor până simți o mișcare și își ridică privirea.

Tot sângele îi urcă la cap și, deși încercă să vorbească, nu reuși decât să mormăie.

Susanna se sprijini relaxată de paravan, cu mâinile pe lângă corp și părul ei roșcat căzându-i în valuri până la talie. Îl privea cu ochi mari, iar pe măsură ce el se uita la ea, obrajii i se îmbujorau din ce în ce mai tare. La gât îi străluceau diamantele și smaraldele colierului bine-cunoscut.

– Ce crezi? întrebă ea.

– Cred că visez.

Gideon era mândru că reușise să rostească măcar atât. Susanna nu purta nimic altceva în afară de colier.

O mai văzuse dezbrăcată, dar niciodată așa. Niciodată în lumina soarelui care strălucea printre draperii și dansa pe pielea ei albă, ca de porțelan.

– Brook a spus că încă nu l-a găsit pe proprietarul colierului. Susanna își urcă mâna de la curbura șoldului, peste sânii mici și rotunzi, până la pietrele care îi străluceau la gât. L-am întrebat dacă îl pot împrumuta.

– Îl eclipsezi.

Craiul pe care îl iubesc

Susanna zâmbi și începu să meargă spre el, cu picioare lungi și zvelte.

- Când spui asemenea lucruri, mă faci să mă simt îndrăzneată. Se opri în fața lui, iar sfârcurile ei rozalii se frecară de cămașa lui. Gideon îi puse mâinile în jurul taliei subțiri, contactul făcându-i pielea să ardă.

- Atunci voi spune mai multe. Îmi place când ești îndrăzneată.

Susanna îi desfăcu nasturii cămășii și o ridică, mângâindu-i abdomenul în timp ce dădea materialul la o parte.

- Îmi place să fiu îndrăzneată. Lăsă cămașa să cadă la podea. M-am săturat să aștept să mi se dea voie, să aștept ca viața mea să înceapă. Nu am așteptat să mă ceri de soție. Se întinse spre talia pantalonilor. Și nu o să aștept să mă duci în pat. Îi desfăcu pantalonii și i-i trase de pe șolduri. O să te duc eu.

- Dacă asta înseamnă să fii căsătorit, cred că o să-mi placă, murmură el.

- Îmi placi, soțule. Îi zâmbi. Deși încă nu sunt obișnuită să te văd cu părul scurt.

- Arăt respectabil.

- Nu chiar.

Sânii ei goi se lipiră de pieptul lui, iar moliciunea lor îi distrase atenția de la mâinile ei care îi dădură pantalonii jos, până îi cuprinse în mâini fundul dezgolit. Mădularul lui era tare și mai mult decât pregătit.

Deși întotdeauna fusese receptivă la atingerea lui, nu voia să o grăbească. Voia ca această primă experiență în patul conjugal să dureze pentru totdeauna. Voia să-și amintească de această zi ca fiind începutul vieții lui alături de ea, viața lui de după Puștii din Covent Garden.

- O să mă omori, îi murmură el la ureche. Își împinse mădularul spre pântecul ei. Simți asta? Te doresc.

- Atunci lasă-mă să te duc în pat.

Îl luă de mână, iar el lăsă pantalonii în urmă și merse după ea. Îl trase spre pat până ingenunche în mijlocul lui, alături de ea. Când erau amândoi dezbrăcați, Gideon uita de diferența socială dintre ei. Nimic în afară de ei doi nu mai conta.

O sărută, cuprinzând-o de ceafă și cufundându-și degetele în părul ei moale. Susanna se deschise pentru el, mângâindu-i limba cu a

ei și lipindu-și trupul de al lui, plină de dorință. Măinile lui rătăciră pe pielea ei, Susanna își încleștă degetele în părul lui, îl zgârie pe spate, apoi își coborî mâinile pe abdomenul lui și îi cuprinse mădularul. Își mișcă mâna în sus și în jos, până când el fu nevoit să-și înfigă unghiile în palme ca să nu o pătrundă pe loc.

Gideon își coborî gura spre sâni ei, spre sfârcurile rozii, care erau atât de întărite, parcă așteptând să fie gustate și satisfăcute. Gideon le supse ușor și își lăsă mâna să alunece pe abdomenul ei, spre pânțe și coapse. Susanna gemu de plăcere când îi linse mugurul întărit, iar apoi suflă aer rece pe pielea umedă. Pielea ei se înroși, iar el se mută la celălalt sân.

– Aș putea face asta toată noaptea, spuse el, încercuindu-l cu limba, în timp ce ea se arcuia și își lăsa capul pe spate. Aș putea să-ți ofer plăcere ore întregi.

– Atinge-mă, ceru ea și, în ciuda faptului că deja o atingea, știa ce voia. Își mișcă degetele încet, în cercuri largi spre locul unde se uneau coapsele ei. Părul, puțin mai închis la culoare decât cel de pe cap, îl gădilă, iar el își strecură degetele înăuntru. Nu fu surprins să vadă că era udă pentru el. Fu surprins când îi desfăcu petalele și își trecu degetele peste mugurul sensibil dintre ele. Țipând, Susanna tremură și gemu.

Gideon se lipi de ea, privind cum își mișcă soldurile în ritmul plăcerii și când îi întâlnește privirea, ochii ei întunecați străluceau de plăcere.

– Știi cât e de rar așa ceva? întrebă el. Să descoperi plăcerea atât de ușor?

– Cum aș putea să nu o găsesc? Îi puse mâinile pe umeri și îl împinse în spate. Când mă atingi, mă trezesc la viață.

Pernele pe care își sprijinea capul îi ofereau unghiul perfect ca să o poată vedea în timp ce îi săruta pieptul și abdomenul. Nu era suficient de curajoasă încât să-i sărute membrul, dar Gideon vedea că se gândea la asta.

– Data viitoare, spuse el, ridicându-i bărbia și apropiindu-i buzele de ale lui.

Părul ei îl înfășura într-o bulă fină și întunecată. O ajută să-și așeze corpul peste al lui, până când centrul ei umed și moale se află deasupra mădularului lui care tânjea după ea.

-Și acum ce se întâmplă? întrebă, sprijinindu-se. Sâni i se ridică, vârfurile precum două cireșe pe un deal acoperit de zăpadă. Noua poziție îi apropia, iar ea rămase cu gura căscată. Făcu ochii mari și privirea i se întunecă. A, înțeleg,

-Ai vrut să fiu al tău, își arcui șoldurile. Ia-mă.

-Da.

Susanna alunecă deasupra lui, acoperindu-l cu umezeala ei. Ezită la început, iar el îi arătă cum să se miște, cum să găsească ritmul și cum să atingă punctul culminant.

Era plină de vitalitate și entuziasm. Într-un final, simți cum se încordează și, dintr-o mișcare, Gideon o întoarse sub el.

-Ce faci? gâfâi ea, probabil mai furioasă pentru că momentul orgasmului se amânase și nu pentru că schimbase poziția.

-Vreau să-ți văd chipul, zise el, luând-o de mână.

Se mișcă înăuntrul ei, iar ea strânse din degete cu putere.

-Te rog, nu te opri.

-Nu.

Ieși ușor dinăuntrul ei, pe urmă alunecă înapoi, pătrunzând-o adânc.

-A, da. Susanna își arcui șoldurile, căutând mai multă fricțiune. Mai tare, Gideon. Mai repede.

-Atât de exigentă.

O pătrunse adânc și rapid și văzu cum își pierde controlul. Și el îl pierdea.

-Susanna.

Îl privi cu ochi tulburi și zâmbi.

-Te iubesc, spuse el, ținând-o strâns de mâini.

-Și eu te iubesc.

Cu mâinile și trupurile unite din dragoste, alunecară în eternitate.